

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 22

CENA 60 DINARA

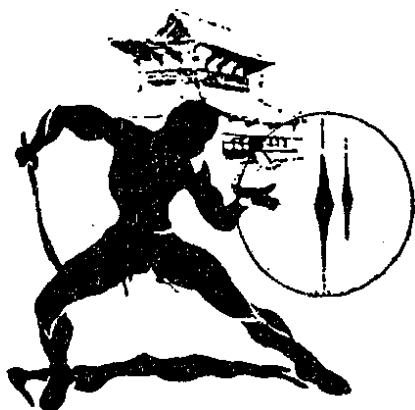
NINĐA

BEZ MILOSTI, BEZ POVRATKA

Derek Finegan

BEZ POVRATKA, BEZ MILOSTI

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
BEZ POVRATKA,
BEZ MILOSTI

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© DEN PRESS

PONY WEST — BORILAČKE VEŠTINE — NINĐA 22 — VAN-
REDNO IZDANJE — mart 1985. godine. Cena 60 dinara. Izdaje
NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matije-
vića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijevski. Izdava-
čki savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Vera
Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana
Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana Milovanović,
Ljiljana Spajaković, Petar Jerković, Gojko Štulović. Telefoni:
(032) 711-549 i 712-246 lokal 28 uredništvo i 714-250 prodaja. Te-
lex: 13731. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

BEZ POVRATKA, BEZ MILOSTI

PROLOG PRVI. MASTERSON ILI NOVAC.

Većina ljudi ne želi novac zbog čiste želje za posedovanjem suštavih novčanica sa manje ili više ukusnim grafičkim rešenjima na njima i manje ili više nula koje im daju vrednost; većina ljudi traži novac samo zbog svih onih potreba, ili zadovoljstva, u koje se on lako i brzo može pretvoriti. Ili možda zbog iluzije sigurnosti koje velika količina novca na jednom ili više računa u poznatoj banci daje svom vlasniku u inače nesigurnom svetu,

Naravno, sva pravila koja važe za većinu ljudi imaju i svoje izuzetke, koji se kreću od minimalne razlike u odnosu prema novcu do ekstrema na jednoj ili drugoj strani. Ima ljudi koji su naučili da žive bez okova novca. Ima

ljudi koji su sebi našli užasnog gospodara kome sa ushićenjem robuju...

Čarls Edvard Masterson bio je rob svog novca, opsednut neutojživom žeđi za gomilanjem čistih, nepresavijenih novčanica, urednih čekovnih knjižica, kartica koje su značile neograničeni kredit u svim metropolama sveta. Bio je rob, ali ne zato da bi taj novac trošio na sebe i svoja veoma umerena zadovoljstva. Cilj Čarlsa Edvarda Mastersona bio je da jednog dana prikupi sav novac koji se nalazi na ovoj planeti, zaokruži pogledom po njemu i šapne:

— Sve ovo je moje!

Zašto?

Nijedan učeni psihijatar nije još došao u priliku da donese sud o Čarlsu Edvardu Mastersonu, jer nijedan učeni psihijatar

nije nikada ni čuo za Čarlsa Edvarda Mastersona. Veoma malo ljudi znalo je da on uopšte postoji (bankare tu ne računamo, jer je opšte mišljenje da bankari nisu ljudi, već androidi sa elektronskim mozgovima veoma ograničenih programa). Čarls Edvard Masterson radio je iz senke, tako duboke da se pokatkad pretvarala u najcrnju tamu; čak ni najbolji poznavaoći situacije na svetskim berzama nisu uspevali da otkriju ko se nalazi iza poduhvata čiji je rezultat neizbežno bio pad vrednosti ogromnog paketa akcija koje su koliko juče, važile za najsigurnije. Neko je na tome zaradio deset, dvadeset ili trideset miliona dolara, jena, maraka, ali niko nije znao ko: »Pauk« je opet u akciji, zvrjali su telefoni po berzama, upozoravajući na opasnost. Obično prekasno; nepoznati hazarder, još davno nazvan jednostavno »Pauku«, povlačio bi se u svoje skrovište, obližujući se nad novom debelom muvom koja se neopretno uplela u njegovu mrežu.

Niko nije ni mogao znati da se ta neutaživa žeđ rodila u doba velike krize, kada je za malu porodicu Masterson, stanare jednog sivog bloka u istočnom Bronksu, novac predstavljao pregršt sitnine u drvenoj kutiji pažljivo sklopljenoj u ugao ormara. Novčići od pet i deset centi vađeni su iz nje sa gotovo religioznim poštovanjem; svake subote porodica se okupljala da prisustvuje obredu stavljanja u kutiju nekoliko

bednih dolara i tek pokoje umašćene krupnije novčanice koju je otac donosio iz fabrike cigareta. Nikada dovoljno, jer je vlasnik zgrade tražio svoje, telefonska kompanija svoje, plinara svoje, trgovci opet svoje...

I tada je Čarls Edvard Masterson naučio da se klanja najstrašnijem gospodararu ovog sveta i njegovoj moći, naučio da svoju ogromnu inteligenciju i veliko znanje, stečeno u dugim noćima nad knjižurinama koje niko drugi u porodici nije razumevao, upotrebi za sticanje novca, najpre opretno, zatim sve žustrije, agresivnije i bezobzirnije. Ledena ruka stezala mu je srce kad god ne bi uspeo neki rizičan posao i on bi osećao fizički bol pod dijafragmom, ali to nikada nije trajalo dugo: telegrami, pisma, izveštaji, duge trake hartije sa jednog od teleksa koji su neprestano kukali iza stakla u njegovoj radnoj sobi već su javljali da se neki drugi rizik bogato isplatio i da je bogatiji za lepu sumu sa pet, šest, sedam nula...

Sredstva?

Pitate da li je Masterson birao sredstva da postigne ono što želi?

Na to pitanje odgovor, u stvari, i nije potreban. Postoje načini da čovek na pošten način dođe do novca, svakako, ali ne do onih količina kakve je zgrnuo Čarls Edvard Masterson (nasledstvo tu ne računamo, jer to i nije zaraden novac, zar ne?).

Carls Edvard Masterson, dakle, nije birao način da uveća neki od svojih računa u banci...

PREDLOG DRUGI. DIREKTOR ILI MOĆ.

Aleksandar Deker: sitne, blede oči pod debelim staklima naočara, ispršen i uspravljen kako bi nadoknadio bar delić od onih nekoliko inča koliko mu nedostaje do prosečne visine američkog mu škarca; nemirni pokreti sitnih ručica koji odudaraju od dostojanstvenog držanja...

Nešto manja verzija tog istog lika, ako ne obraćamo pažnju na jedva primetne brčice pod nosom, postala je poznata u predgrađu Milvokija pod imenom Aleks Deker. Dečaci iz kraja počeli su da ga izbegavaju isto onako usrdno koliko su pre toga hteli da se narugaju uvek besprekorno čistom odelu i plahovitom koraku kojim je mali Aleks hitao od kuće do škole i natrag. Brzo se pročulo kako je prošao Hajmi Šreder, debeli sin debelog mesara iz susedne ulice, dečak koji je danima vrebao Aleksa kako bi mu napakostio...

Jednog dana Hajmija Šredera zatekli su kako okrvavljenog lica urla u ulazu zgradurine sa stanim za izdavanje, jer je neko razbijenom bocom vežbao po njegovim okruglim obrazima. Hajmi Šreder, sa ogromnim ožiljcima na licu, uskoro se odselio iz

kraja i niko nije uspeo da otkrije kako je nastala priča da je Aleks Deker dugo prikupljanim novcem od džeparca potplatio neku protuvu da Šredera nauči pameti.

Blo kako bilo, policija nikada nije uspela da otkrije ko je una kazio malog Šredera, a Aleksandar Deker je veoma rano otkrio šta to znači kada te se ljudi boje...

Postojao je samo jedan put do toga: steći moć. Put nimalo jedno stavan za dečaka rođenog na pogrešnoj strani pruge koja u gradovima Srednjeg zapada još uvek razdvaja jednu klasu od druge, ali je Aleks Deker sebi nametnuo gvozdenu disciplinu, naučivši svoje krhko telo da čini čuda od izdržljivosti. To mu je probilo put do Vest Pointa, odakle je već bilo lakše: čuvena vojna akademija imala je svoja kruta pravila kao stvorena za ličnosti poput Dekera...

Izašao je kao prvi u svojoj klasi, shvativši još jednu važnu lekciju: put do moći otvoren je samo za one koji ne znaju za sažaljenja za potčinjene u svojoj jedinici, a pretpostavljeni su na neki tajanstveni način veoma brzo bili obavestavani o svim greškama ostalih oficira. U međuvremenu, ne tako brzo i ne tako lako, poručnik Deker i kapetan Deker napredovali su putem sve veće moći.

Rat je došao u pravom trenutku za majora Dekera i major De-

ker se našao na pravom mestu da ga dočeka. Ne tamo gde su padale japanske bombe i zviždali japanski meci, ne! Sa prašnjavih pista Deker je u pravi čas prešao u udobne kancelarije Odeljenja za specijalne zadatke obaveštajne službe kopnene vojske, sažaljivo klimajući glavom na neuspehe kolega iz mornarice koje je Perl Harbur potpuno iznenadio. Glave su letele u obaveštajnoj službi mornarice dok je Deker planirao svoje prve operacije. Nemačka obaveštajna služba infiltrira se u Argentinu? Poslati odmah tri vešta operativca da uklone dvojicu najboljih nemačkih! Taj i taj biznismen nemačkog porekla izjavio je pred ljudima, za koje je mislio da ga neće izdati, kako je Adolf Hitler jedino rešenje za očuvanje američkog načina života? Major Deker intimno se mogao slagati sa njim, ali je biznismen stradao u neobjašnjivoj avionskoj nesreći. Sa još šezdeset drugih putnika, naravno, što je major Deker filozofski primio kao jednu od onih činjenica koje obični ljudi nazivaju višom silom.

Ne dugo po njegovom dolasku počelo je da se zucka po Pentagonu kako obaveštajna služba kopnene vojske nije dovoljno efikasna i kako je vode ljudi nedorasli zadacima koje je svakodnevno postavljao veliki rat. Nekoliko spektakularnih neuspeha službe potvrdilo je sve te priče; glave su letele na sve strane, a major, pardon — potpukovnik. De-

ker dočekan je kao spasilac koji će sve konačno dovesti na svoje mesto.

Od tog trenutka sve je išlo mnogo lakše za Aleksandera Dekera i njegova služba je iz godine u godinu porasla do džinovskih razmera. Niko nije ni slutio čime se sve bave Dekerovi ljudi, ali su njegovi dosijei postajali sve deblji. Mnogi generali nikada nisu doznali zbog čega su otpali iz konkurencije za neku visoku komandu, poneki je samo naslutio da se iza tajanstvenih personalnih poteza vrhovne komande nalaze minijturni prsti pukovnika Dekera.

Nemirno poratno doba i prve zađevice sa dotadašnjim saveznicima bile su argument kojim je general Deker sprečio svođenje svoje službe u mirnodopske okvire. To je jedna strana medalje: za drugu su znali samo članovi senatske komisije koji su imali zadatak da izrade predlog u tom smislu. I general Deker, naravno.

Makarti je imao pravog sardnika u svom lovu na veštice pedesetih godina, jer su podaci iz Dekerovih dosijea na tajanstven način dolazili u prave ruke. Jedan čovek nikada se nije kandidovao za predsednika, neko mu je u pravi čas došapnuo da Deker ima nešto protiv njega i da je bolje da ništa ne pokušava, inače...

Penzija koja je došla u vreme vijetnamskog prljavog rata nije iznenadila Dekera, ali je utoliko

više bio iznenađen njegov naslednik koji je dugo trljao ruke očekujući bogat plen u Dekerovoj čuvenoj banci podataka. Bilo ih je, ali ničeg drugog sem onog što se i očekuje u arhivi jedne vojne obavestajne službe. Smešeći se pod svojim tankim brčićima, penzionisani general Deker nastavio je da iz pozadine vodi svoje tajanstvene poslove, pomerajući generale, senatore i državne sekretare kao pione po šahovskoj tabli. Ne sam, naravno: njegove veze sa krugom ljudi čiji je cilj bio jaka Amerika, jaka vojna industrija i debeli profiti iz svakog ograničenog sukoba bile su čvršće nego ikada...

PROLOG TREĆI. FERKEL ILI ...?

Postoji nekoliko reči koje bi mogle doći iznad ovih redova, ali nijedna od njih bolje od drugih neće objasniti Vorena Ferkela. Ni sam Voren Ferkel ne bi, verovatno, umeo da objasni šta ga goni na sve one avanture koje je preživeo, ponekad jedva izvlačeći živu glavu.

Voren Felker nikada nije upoznao bedu, Voren Felker uvek je imao najlepša odela, najskuplja kola, najlepše jahte.

I uvek mu je bilo dosadno...

Dosada plus novac uvek su davali fantastične rezultate; Ferkel je zapanjivao čak i blazirani džet-set svojim nemogućim zamislama, od prijema na dnu okea-

na do partije pokera u zaraćenom Bejrutu, dok su oko igrača zviždali meci svih četiri ili pet zavađenih armija.

Ali je Vorenu Felkeru i dalje bilo dosadno, sve do trenutka kada je shvatio da i ogromno bogatstvo nasleđeno od oca ima svoje granice i da će uskoro ostati bez poslednjeg miliona dolara. Rešenje koje je našao bilo je tipično za njega: svoj smisao za avanturu udružio je sa ljudima koji su posedovali novac i moć i postao treći član trijumvirata koji je ilegalnu trgovinu oružjem učinio jednim od pojedinačno najvećih biznisa na našoj planeti. Njegove zamisli i dalje su bile fantastične, ali su uspevale možda upravo stoga. Postojala je još jedna tajna koja je radala bezgraničnu odanost kod grupe avanturista koje je s ponosom zvao »moji momci«: svaki od njih je znao da se u hrabrosti i veštini ne može meriti sa Ferkelom...

»Taj čovek jednostavno moli smrt da ga uzme«, rekao je, potpuno ozbiljno jednom prilikom Lieven, jednoruki Holanđanin koga je Ferkel izvukao iz pakla Sadržona u koji su upravo ulazile severnovijetnamske trupe. »Ali ga smrt neće, jer je i sam prokleti šaljivdžija, kao i Ferkel...«

Lieven, jedan od najtvrdih ljudi na ovom svetu, čovek sposoban da samo jednom rukom savlada svakog protivnika, nije ni slutio koliko je bio u pravu.

Jer, Voren Ferkel je mrzeo sebe...

Čak i prosečni američki psihijatar, koji živi od onoga što mu ostave zabrinute domaćice, mogao bi da otkrije razlog Ferkelove želje za samouništenjem. Čovek na čiji su mig bile spremne da dođu najljepše žene sveta nikada nije uzeo nijednu ženu na pravi način...

Naravno, uz njega je uvek bila poneka devojka, od one vrste zbog kojih se muškarcima dah ubrzava, a dlanovi vlaže od znoja. Niste ih morali čak ni pitati: svaka od njih bila je spremna da vam bez imalo ustručavanja izbrblja kako je Voren pravi čarobnjak u krevetu i kako posle njega svi muškarci izgledaju kao nespretni šesnaestogodišnji početnici.

Nikome nije palo u oči kako posle izvesnog vremena sve te tevojke nestaju. Bez traga.

Voren Felker bio je suviše inteligentan da bi dopustio čak i minimalnu verovatnoću da neka od njih jednog dana oda njegovu najbolje čuvanu tajnu.

Sem toga, ubijanje je za Vorena Felkera oduvek imalo nepopustljivu draž. Krv na sopstvenim rukama radala je kod njega uzbudjenje kakvo drugi ljudi osećaju prilikom intenzivnog orgazma...

*
* *

Još nešto?

O tome kako izgledaju poslovi koje je zamislio Deker, finansirao Masterson, a izveo Ferkel?

Nije potrebno. Otvorite novine, uključite televizor. Do vas će iz svih krajeva sveta dopreći odjek pucnjeva iz oružja koje su oni, bar indirektno i bar na trenutak, držali u svojim rukama. I nemojte verovati kada vam kažu da se tamo negde vode pregovori, da će uskoro biti sklopljen mir. Oni će se pobrinuti da ljudi koji žele mir brzo budu uklonjeni i da na njihova mesta dođu drugi, oni koji su se zakleli da će doneti pobjedu svojoj strani, pa i po cenu čitavih reka krvi...

Jer, fabrike oružja i municije moraju da rade, njihovi vlasnici moraju zabeležiti novi profit svake godine. Stagnacija vodi u propast, a oni ne žele da propadnu. A sada već i znaju kako i po koju cenu mogu obezbediti povećanje proizvodnje iz godine u godinu...

*
* *

Konrad Vesel leno zevnu, je-dva se trudeći da pokrije usta rukom. Nije mu bilo stalo da li će njegov sagovornik primetiti kako se on dosađuje ili ne. »Ne-ka se nosi do đavola taj glupi Južnoamerikanac«, pomisli. On misli da je još uvek diktator u nekoj bednoj državi i da i ja treba da stojim mirno i drhtim pred njim! Čekaj samo da čuje našu cenu... odmah će promeniti pesmu!«

— I sa koliko ljudi raspolažete... hm,... generale? — upita on, naslanjajući glavu u svoju udobnu fotelju. Poluzatvorenim očima motrio je svaki pokret na licu svog sagovornika i nije mu promakao trenutni izraz straha na njemu.

— Oprostite, senjor Vesel — reče general promuklim glasom — ali to je podatak koji moram držati u najstrožoj tajnosti. Moji protivnici, znate, imaju svoje ljude na sve strane...

»Odlično govori engleski«, pomisli Vesel. »Nikakvo čudo, nekoliko godina je proveo na našim vojnim školama. Ali mora da je bio veoma loš učenik...«

— Generale — reče strpljivo — nema nikakvih izgleda da vaši, protivnici — uzgred, oni predstavljaju legalnu izabranu vladu, zar ne, rekoh nema opasnosti da doznaju o čemu nas dvojica upravo govorimo, čak i ako su vas pratili sve do ovog mesta. A što se tiče podatka o broju ljudi koje vodite... zar ne mislite da ćete mi ga pre ili kasnije morati saopštiti ako želite da ih naoružate kako valja?

— Kasnije da, ali je za sada suviše rano — važno reče general. Njegovo tamnoputo lice bilo je obliveno znojem iako je klimaurađaj u prostoriji održavao prijatnu temperaturu. Očigledno senije osećao nimalo ugodu u svojoj raskošnoj, operetskoj uniformi.

— U redu — uzdahnu Vesel, sklapajući prste u piramidu na

grudima. — Vi i vaši ljudi ćete potpuno sami planirati operaciju, zar ne?

— Da. Oficiri koji su sa mnom u poslednjem trenutku napustili zemlju potpuno su kvalifikovani za to... nasuprot amaterima koji su tamo preuzeli vlast uz pomoć stranih obaveštajnih službi. Mi...

— Činjenice su činjenice, generale — hladno se osmehnu Vesel. — A one govore da su njihove gerilske jedinice za nešto više od tri meseca uspele da unište vašu armiju. Teško bi se moglo govoriti o amaterima, čini mi se.

General poskoči u svojoj fotelji.

— Moji ljudi su bili — počeo uzbuđeno — pokolebani njihovom propagandom! A i gerilci... imam pouzdane dokaze da su ih vodili iskusni kubanski oficiri, da su tajno naoružavani od jedne strane sile i da...

Vesel se još jednom ljubazno osmehnu, pitajući se šta bi general Vaskez rekao kada bi neka ko otkrio da su pre samo šest meseci njegovi politički protivnici sedeli u istoj ovoj kancelariji, naručujući oružje kojim je trebalo srušiti Vaskezu diktaturu.

— Ostavimo to na trenutak po strani, generale — reče klimajući umirujuće glavom. — Ljudi koji su vas poslali kod mene svakako su vas upozorili na način na koji mi poslujemo...

— To jesu — mrko reče Vaskez. — I mogu vam reći da...

— I ne očekujem da vam se to dopadne, generale — Veselov glas bio je suv. — U pitanju je posao, zar ne? Imate li dovoljno gotovog novca za nabavku koju želite da izvršite?

Vesel je već znao odgovor na to pitanje, ali dobar trgovac ga nije mogao nikako izbeći. U jednom od dosijea u pažljivo zatvorenom ormanu iza njega nalazio se podatak o poslednjem dolaru koji je Vaskez sa svojom klikom uspeo da iznese iz zemlje pre nego što je pobegao.

— Ne, nemam. Međutim, kako sam obavešten...

— Dobro ste obavešteni, generale. Postoji način da željenu robu dobijete uz garanciju da će ona kasnije biti naplaćena. Međutim...

— Nadao sam se da nećete insistirati na tom drugom uslovu...

— Žao mi je, generale, ali ja sam poslovan čovek. Moram naći način da nekako zaštitim ovu... investiciju.

— U redu — general otre znoj sa čela ogromnom maramicom, već potpuno vlažnom. — Da čujem vaše uslove.

— Moji ljudi će učestvovati u planiranju i izvođenju vaše operacije, s pravom da stave veto na svaki potez koji im se ne dopadne. I koji bi, po njihovom mišljenju mogao dovesti do neuspeha. Pošto se vratite u svoju zemlju, generale, otplat ćete polovinu duga u gotovom novcu u roku od mesec dana. Os-

tatak će biti vraćen kroz koncesije određenim kompanijama na koje vam ja ili moji ljudi budemo ukazivali, kroz carinske olakšice za određene proizvode koje mi preporučujemo i prava na kupovinu nekih od proizvoda vaše zemlje, one koje mi odaberemo. Nadam se da ti uslovi nisu preoštri, generale?

Na usnama mu je lebdeo prezriv osmeh, jer je isuviše dobro znao šta ti uslovi znače. Posao sa Vaskezevim protivnicima već je obezbedio kontrolu nad više od dvadeset odsto spoljne trgovine njihove zemlje; novim ugovorom ta prava biće očuvana i proširena za još nekih desetak odsto. »Polako«, mislio je Vesel. »Polako, ali sigurno i čitava ta zemlja jednog dana radiće i zarađivati za nas...«

Generalova reakcija ga je iznenadila. Vaskez mirno klimnu glavom kao da je od njega zahtevano da na Veselovom stolu ostavi nekoliko dolara, u znak zahvalnosti za učinjenu uslugu.

— Tako nešto sam i očekivao — reče smešeći se pod svojim dugim brkovima boje duvana. — Uslovi nisu laki, senjor Vesel, ali... — on sleže ramenima — čovek u mojoj situaciji nije u položaju da bira. Nikakva cena nije prevelika da se vrati sloboda mom napaćenom narodu!

Telefon na Veselovom stolu zazuja i on prinese slušalicu uhu ne trudeći se da se izvini Vaskezu.

— Da?

— Kaminski, šefe — začu se glas s druge strane. — Upravo je stigao izveštaj odozgo, o Vaskezu i njegovoj grupici...

— I? Nešto novo?

— Da, i to prilično zanimljivo. Izgleda da je u moru kraj njihove obale pronađena nafta...

— Hmm... čudno, da niko nije doznao za to?

— Možda i nije... čuli ste da je pre izvesnog vremena stradao u tim vodama jedan od brodova koji su se time bavili uz obale Južne Amerike.

— Oho? Naš prijatelj?

— Dokaza nema, ali sve ukazuje na to.

— Vrlo dobro. Hvala, razgovaraćemo kasnije...

Novo poštovanje koje je Vesel osetio prema generalu nije se moglo primetiti u njegovom pogledu kad mu se okrenuo.

— Oprostite — reče — ali opet jedna od onih sitnica kojima uvek gnjave ljude u vrhu velikih organizacija. Nadam se da smo se sporazumeli, generale? Detalje dogovora razradiće moji ljudi sa vama i vašim štabom u toku narednih nekoliko dana. Odgovara?

— Potpuno — klimnu Vaskez glavom, ali nije pokazivao želju da ustane iz udobne fotelje. — Detalje prepustimo podređenima, to je uvek bila moja politika.

— Politika koja daje rezultate samo ako su podređeni sposobni i ako strogo kontrolišete njihov rad — Vesel nije krio podsmeh u svom glasu.

— Da, lekcija koju sam prilično skupo platio — osmehnu se general. — A, kako izgleda, još skuplje ću platiti pre nego što ispravim tu svoju grešku — on s naporom podiže svoju trbušinu iz fotelje. — Bilo mi je drago, senjor Vesel. Biće pravo zadovoljstvo poslovati sa vama!

Vesel nemo klimnu glavom, sa pogledom uperenim u generalova široka leđa dok se udaljavao prema vratima. Njegov mozak već je bio koncentrisan na novi problem: kakvi su Vaskezovi planovi sa tek otkrivenom naftom i kome će je ponuditi u zamenu za savezništvo u pokušaju nametanja svoje vlasti »napaćenom narodu«. Hm... general je bio lukaviji nego što je izgledalo... Ne bi bilo loše potražiti dopunske informacije o njemu i njegovoj grupi...

Donevši odluku, Vesel je s karakterističnom brzinom sproveo u delo. Broj koji je okrenuo je okretao na bročanicu svog telefona nije odgovarao nijednom telefonskom broju u Americi, ali je zato u pogon stavio veliku ploču na jednom delu zida s njegove desne strane. Skupa slika bešumno skliznu u stranu otkrivajući ekran mlečne moje. Sigurnim pokretima Vesel okrete novu kombinaciju brojeva na svom telefonu.

Ekran se osvetli, ali na njemu je igrala samo karakteristična raznobojna šarka koja je značila »čekati«. Sklopljenih prstiju,

Vesel je strpljivo čekao, ne skidajući pogled sa ekrana.

Tih, melodičan signal i šara na ekranu promeni izgled. Gotovo nesvesno Vesel se ispravi. Možda ovoga puta...

Ne, ni ovoga puta sa ekrana nije nestalo malog remek—dela nekog programera kome su dali dosta vremena za igranje sa njegovom elektronskom igračkom. Promenio se samo šum iz zvučnika, odajući da su sada, možda čak na drugom kraju sveta, uključeni mikrofoni.

— Vesel — reče poznati glas iz zvučnika. — Šta se dogodilo?

— Posao sa Vaskezom, šefe — počeo Vesel razgovetno i precizno, kako se od njega i zahtevalo. — Doznao sam da je u blizini obale njegove zemlje pronađena nafta, ali on izgleda taj podatak krije. Zeleo bih da se to proverí, ukoliko je moguće.

Poslednju rečenicu dodao je oprezno, znajući da njegov nevidljivi šef — ili šefovi — više od svega drugog ceni inicijativu potčinjenih. »Do đavola, Vesele«, rekao je jednom, »ako ćeš trčati kod mene tražeći pomoć za svaku sitnicu, onda je jednostavnije da sam obavim taj prokleti posao...«

»A tebe likvidiram«, dovršio je Vesel u mislima tu rečenicu, stresavši se od jeze. Ovoga puta, međutim, to se nije moglo izbeći: ma kako razgranata Veselova mreža bila, on nije bio u položaju koji omogućuje pristup tajnama tog ranga kakva je bila

ova. Bilo je tu još nešto: postojala je jasna granica do koje su mu ruke bile odrešene; previše samostalnosti izazivalo je i previše sumnje kod šefa, a to nije bilo ništa bolje od prevelike zavisnosti od instrukcija odozgo.

— Nafta, a? Vidi, vidi! — zazvučala podrugljiv glas iz zvučnika. — Vrlo zanimljivo, Vesele, vrlo zanimljivo! Dobro si učinio što si se javio. Ti, naravno, nisi pominjao da znaš nešto o tome?

— Ne, naravno da nisam! — siguran da je ovoga puta ispravno postupio, Vesel povratio uobičajeno samopouzdanje.

— Vrlo dobro. Kako ti je izgledao naš prijatelj? General?

— Samouverenije nego što to trenutna situacija u kojoj se nalazi dopušta. Mora da ima nečeg u toj priči sa naftom. Inteligentniji je nego što želi da pokaže...

— Da, Vesele, još jedno dobro zapažanje. Vaskez je veoma inteligentan i potpuno beskrupulozan čovek. Moraš biti oprezan s njim, jer neće ispuniti nijednu tačku dogovora sve dok ne bude ubeđen da tako mora biti.

— Čudno da su relativno lako uspeli da ga zbace sa vlasti — primeti Vesel.

— Čudno, ali samo za one koji Vaskeza ne poznaju dovoljno — u glasu iz zvučnika osećao se prezir. — Naš dragi general ima jednu krupnu manu...

— A to je? — Vesel se na trenutak uplaši svoje radoznalosti.

— Hmm... nije loše ako i ti to znaš, s obzirom da ćete se neko vreme veoma često viđati. General je slab na žene, Vesele... a njegov tip su krupne plavuše sa svim onim stvarima na pravom mestu, nadam se da me shvataš. Pred njima jednostavno gubi glavu i onda ga može nadmudriti svaka praznoglava starleta. Da nije bilo Garida, on... ali to su već stvari koje nisu za tvoje uši, Vesele. To je bilo sve?

— Sve, šefe. Očekujem informacije o Vaskezu.

— I dobićeš ih, na uobičajeni način.

Ponovo onaj isti melodični zvuk, nova geometrijska šara na ekranu, ali Vesel nije gledao u nju dok je obrtao novu kombinaciju brojeva, isključujući televizor i vraćajući sliku na mesto. U mislima je analizirao šefov glas, jer mu se nije dopadao njegov prizvuk dok je pominjao jednu reč...

Hmm... zbog čega bi šef s toliko prezira govorio o ženama?

I još nešto... ko je Garido?

Konrad Vesel lagano je dobio prstima po uglačanom mahagoniju potpuno praznog stola. Bio je uveren da je do sada upoznao sve tajne posla sa oružjem, ali je ovo sada obećavalo nova iznenađenja. Morao da bude oprezan, veoma oprezan, jer je za svaku grešku postojala samo jedna kazna...

Trgovac smrću još jednom uzdrhta od jeze. Pomisao na smrt čak ni njemu nije bila prijatna.

*
* *

Izašavši iz aviona, Vesel mahinalno potraži pogledom svoje telohranitelje. Nije mislio da mu ovde, na aerodromu u San Diegu, pretila neka opasnost, ali je on svoju lekciju znao — potčinjene treba držati u stalnoj nezvesnosti i neprestano im visiti nad glavom, tako da ti ne promakne nijedan trenutak njihovog opuštanja, nijedna, pa čak ni najmanja greška.

Ovoga puta sve je bilo u redu i Vesel se zadovoljno osmehnulo. Koreli je bio nekoliko koraka iza njega, sa rukama u džepovima, Čivers već na izlazu iz aerodromske zgrade, vešto glumeći da nekoga čeka, ali su njegove svevideće oči ispod spuštenog oboda panama šešira svakako već pregledale sva lica u prepunom holu zgrade.

I onaj treći, novi momak, dobro se snalazio. Oslonjen o zid, sa cigaretom u zubima, motrio je prostor oko Vesela ne pokazujući nijednim gestom da ga poznaje. Vesel prođe pored njega zadovoljan svojom procenom od pre nekoliko dana: posle onih nekoliko džudo trikova koje je

prodao Džimiju Jamašiti, momak pokazuje da uz brzinu i mišiće ima i malo soli u glavi. Krajčkom oka Vesel primeti kako se odlepljuje od zida, preuzimajući Korelijevo mesto, dok je ovaj brzim korakom prešao ispred Vesela pretražujući kratkim pogledima prostor ispred njega.

»Dobra ekipa«, pomisli Vesel. »Ne da očekujem da će Vaskez praviti neke gluposti, ali ipak... čovek se sigurnije oseća kada zna da su uz njega tri momka spremna da se dohvate sa gomilom naoružanih tipova i još da uživaju u tome...«

Koreli je sada stajao korak iza oniskog, punog čoveka koji je neprestano brisao znoj sa čelavog temena sa pogledom uperenim u Vesela.

— Ti si Triper? — upita Vesel hladnim glasom zastavši pred njim. Korelijeva budnost ovde je očigledno bila suvišna; Triper, čovek iz organizacije zadužen da ga dočeka na aerodromu, nije delovao nimalo opasno.

— Da, to sam ja — klimnu čovečuljak glavom. — Kola su pred zgradom, kako je i naređeno, gospodine. Crni »pontijak« sa klima-uređajem...

— Kola su čista?

— Potpuno — Triperovo lice dobi uvređen izraz. — Zar bih ja...

— U redu — prekide ga Vesel dajući Čiversu jedva primetan znak glavom. Ovaj lenim korakom pođe prema izlazu u trenutku kad Koreli brzinom zvečarke

ščeпа ključeve sa ispruženog Triperovog dlana.

— Šta?! — trže se ovaj. — Ko...

Zgrabivši u letu ključeve bacene od Korelija, Čivers nestade kroz vrata. Vesel se nasmeja izrazu na Triperovom licu.

— U redu je — reče. — To su moji ljudi. Hvala. Tripere...

»Pontijak« je bio sve ono što je Vesel tražio i očekivao od kola za obavljanje svakodnevnih poslova. Blindirano staklo, pregrada između prednjeg i zadnjeg dela, telefon, bar sa odabranim pićima i dovoljnom količinom leda.

— Hotel »Izabel«, Koreli — reče Vesel, pritisnuvši dugme interfona. — Ako ne znaš gde je, pitaj nekog policajca.

— Znam, šefe! — dopre Čiversov glas iz zvučnika. — Koreli ima plan grada na kolenima, sve će biti u redu...

Vesel se zavalio u udobno sedište sa zadovoljnim osmehom na usnama. Uživanje je raditi sa ljudima koji znaju svoj posao.

— Ti — reče novom momku koji je sedeo uz njega, držeći na oku retrovizor ugrađen u pregradu između prednjeg i zadnjeg dela »pontijaka«. — Napravi mi jedan hajbol. I više leda... Kako se ono zoveš, Leter, Lasker?

— Lester, šefe! — nasmeši se momak. — Elmor Lester... izvolite piće!

Otpivši gutljaj, Vesel odmeri snažno telo u prilično elegantnoj

odeći koja je pokazivala znatnu dozu ukusa.

— Hmm, čovek bi rekao da te tvoje šape nisu sposobne ni za šta drugo nego za tuču — reče veselo. — Mora da si negde radio kao barmen...

— I jesam — plave oči mirno su gledale Vesela, a preplanulo lice bilo je ozbiljno. — Dve godine u Los Angelesu...

— A sada radiš za mene? Kako se to dogodilo?

U plavim očima zasja veseo plamičak, ali Veselu ne promače kako on svakih nekoliko sekundi baca pogled na ogledalo, pažeći da im se neka kola ne bi naglo približila.

— Stara priča — reče Laster. — Čovek ne može na taj način da dođe do svih onih dobrih stvari koje želi. Uvek sam bio prilično vešt sa oružjem i — dalje već znate... — on sleže ramenima.

— Koliko si ljudi do sada ubio?

— Dovoljno.

— Šta znači dovoljno? Ne želiš više da ubijaš?

— Ne želim. Sve dok ne budem morao...

— Ah! — nasmeja se Vesel. — Na trenutak sam pomislio, da... ali nije važno. Slušaj, rekli su ti kuda idemo?

— Na sastanak u hotelu sa nekim Južnoamerikancima, ništa drugo. Može da bude opasno?

— Ne verujem, ali... sa tim tipovima nikad se ne zna...

— Tačno. Njima čovek nikada ne sme okrenuti leđa, sem ako

ne želi da u njima pronade nož. Politika?

— Oni misle da je tako — uzdahnu Vesel — ali je za nas to samo posao. Čist posao i ništa drugo, zapamti. Boga mu, tako bih rado popio još jedno piće, ali... — on zavrte glavom. — Ima vremena, kad završimo posao, a?

— Tako je, šefe — mirno reče Lester vraćajući čašu u bife. — Posao pre svega.

— Uskoro stižemo do hotela, šefe — javi se Koreli iz prednjeg dela. — Uobičajeni postupak?

— Da. Nisam rekao drugačije, do đavola!

— Jasno, šefe!

Uobičajeni postupak bio je da se kola zaustave nešto dalje od ulaza u hotel, ostavljajući telohranitelja sa prednjeg sedišta koji bi se neprimetno umešao među prolaznike ispred zgrade, proveravajući ima li kakve opasnosti po Vesela. Poseban signal za opasnost nije trebalo dogovarati: od telohranitelja se očekivalo da počne da puca čim mu se nešto učini sumnjivim...

»Pontijak« se na trenutak zaustavi i Čivers iskoči na trotuar, mahnuvši rukom kolima koja su već produžavala dalje. Vesel u prolazu baci pogled na impozantni ulaz u hotel; ništa neobično, ali u toj gomili ljudi i vozila moglo se nalaziti ko zna koliko ubica, spremnih da sa nekoliko metaka okončaju pregovore između Vesela i generala Vas-

keza. Uostalom, sam general, se žalio da ga njegovi politički protivnici neprestano drže na oku; a oni su bolje od samog Vaskeza znali koliko im opasnosti može doneti generalov savez sa organizacijom koja je, posredno, i njih dovela na vlast.

A tu je bilo još nešto što je zabrinjavalo i pretilo da iskomplikuje posao koji je na prvi pogled izgledao veoma jednostavan. Vesel u mislima još jednom ponovi kratko poruku koja je rano jutros osvanula na njegovom stolu.

»Nikakvi tragovi nafte nisu otkriveni u kritičnom području. Najeminentniji stručnjaci se slažu sa procenama dobijenim na osnovu satelitskih snimaka: nafte tu nikada nije bilo i nikada je neće biti. Nestanak broda »Keri En« neobjašnjen. Pretpostavka: Vaskez u rukama ima neki drugi jak adut. Proveriti!«

Proveriti! Pred Veselovim očima ponovo je igrala reč tri puta podvučena crvenom olovkom. Proveriti! Jasno, proveriti, ali kako, do đavola!

— Vidim Čiversa na ulazu — reče Lester pored njega. Dok je bio zadubljen u misli, kola su okružila čitav blok i vratila se do hotela. — Izgleda da je sve u redu, šefe.

— Zaustavi — naredi Vesel Koreliju. — I otvori četvore oči...

Lester je otvorio svoja vrata pre nego što su se kola potpuno zaustavila i stao pred njih

tako da telom zakloni unutrašnjost. »Ruke su mu opuštene niz telo«, zabrinuto primeti Vesel. »Ako se nešto dogodi, neće imati vremena da izvuče oružje ispod pazuha...«

Koreli je otvorio vrata sa Veselove leve strane, tako da ovaj može da izađe na suprotnoj strani od hotela.

Sa tašnom od fine kože u ruci, Vesel se ispravi u svom belom, elegantnom odelu. Ponekad mu je čitava ova komedija išla na nerve, kao sada, na primer. Niko nije znao da će on upravo sada i upravo ovde doći na sastanak sa Vaskeзом. A čak i da je znao, teško bi se odlučio da bilo šta preduzme. Svaki napad, po logici stvari, morao je biti uperen prema Vaskezu, a ne prema njemu.

A opet, neko nejasno osećanje nelagodnosti zadržavalo ga je uz otvorena vrata automobila, čija je hladovita unutrašnjost nudila osećaj sigurnosti. Kao da ga je neka nevidljiva ruka zadržavala da preko prostora nemilosrdno prženog suncem krene prema ulazu u hotel.

»Moja agorafobija«, pomisli Vesel. »Opet se vraća, do đavola... kako bi bilo da se vratim u kola, pozovem Vaskeza telefonom i zakažem sastanak na nekom drugom mestu? Hmm... to nije loša ideja...«

Pogled mu pade na Koreliju i učini mu se da u uskim očima plaćenog ubice vidi tračak podsmeha. Vrlo moguće: tri go-

dine rada s Korelijem naučile su Vesela da njegov telohranitelj prezire fizičku opasnost, da bukvalno uživa u njoj; pogled na moćnog šefa koji okleva da pređe tridesetak jardi otvorenog prostora do ulaza u hotel za njega je svakako morao biti zabavan.

Stisnuvši zube, Vesel se okreće u mestu, odbacujući maločas donetu odluku. »Prokleti Koreli«, mislio je, »platiće mi ovo...« — Šefe!

Lesterov glas, kratak zvuk ispunjen upozorenjem koji se stopio sa iznenadnom škripom guma kola koja je gonio izuzetno snažan motor. Vesel se ukoči u pola koraka, premišljajući se da li da uskoči natrag u kola, ili se baci iza njih. Taj trenutak oklevanja bio je, za ovu situaciju, predug...

Od straha raširene Veselove oči jednim užasnutim pogledom registrovale su dva istovremena događaja: prednji deo velikog crnog automobila koji je rastao približavajući se, za Vesela neverovatnom brzinom, i dugi luk skoka kojim se Lester iznenada našao kraj njega, odgurnuvši ga ramenom kroz otvorena vrata »pontijaka«.

Pucanj... i samo tren kasnije mek, tup udar, gotovo prigušen urlanjem motora drugih kola. Stisnutih zuba, Vesel zari lice u meku presvlaku sedišta očekujući rafal koji mu neizostavno mora zasuti izložena leđa, noge koje još uvek štrče kroz otvorena vrata...

Još uvek je čekao kada se prednja vrata zalupiše i »pontijak« jurnu gotovo iz mesta.

»Spasen!«, prolete Veselu kroz glavu, i uobičajena prisebnost mu se vrati u trenutku. Jednim trzajem, skupio je noge i uspravio se, privlačeći levom rukom vrata, dok je desnom naviknutim pokretom izvukao teški »brauning« iz džepa sakoa.

»Pontijak« u magnovenju projuri pored velikog crnog »ševrolet« koji je nesigurno ševrdao prepunom ulicom i Vesel instinktivno diže oružje, zaboravljajući da je blindirano staklo prozora podignuto do kraja.

U tom trenutku kola pred njim pretvoriše se u plamenu loptu i vrelina eksplozije zapahnu ga čak i kroz zatvoreni prozor. »Pontijak« se zanese, ali je to trajalo kratko; neprestano povećavajući brzinu kola su grabila dugom avenijom prepunom sada već zaustavljenih automobila. Odnekud iz daljine začu se tužni urlik policijske sirene i to pomože Veselu da se pribere do kraja.

— Skreni u prvu poprečnu ulicu! — zareža pritisnuvši dugme interfona. — I smanji brzinu, do đavola! Hoćeš da ceo San Dijego vidi da smo u nevolji? Ko je to tamo? Koreli? Čivers? Šta je bilo sa Lesterom?

— Lester je ovde, šefe — odgovori mirni glas iz zvučnika. Kola naglo skretoše desno, smanjujući brzinu. — Koreli je mrtav, a mislim da je i Čivers dobio svoje.

— Koreli? Mrtav?

— Da, šefe! Nije uspeo da se skloni ispred »ševroleta« koji je jurio na nas... ali je ispalio hitac, pravo u vozača. Čivers je pucao posle toga i mislim da je pogodio rezervoar, ali sam video kako pada, neko je iz ulaza hotela pucao na njega...

— Tako znači — Vesel se zavalj u sedište, vraćajući revolver u džep. Kroz glavu mu prolete ono što se dogodilo tamo pred hotelom i on ponovo dodirnu duhme.

— Lestere... onaj skok...?

— Koji skok, šefe?

— Boga mu, nisam slep! Video sam kako si preskočio kola... jednim skokom, iz mesta!

— Jednim skokom, da! — u glasu telohranitelja osećao se smeh. — Ali ne iz mesta, šefe... i još sam se jednom rukom oslonio o krov. Brže se nije moglo na drugu stranu, znate.

Vesel zavrte glavom, još jednom pokušavajući da rekonstruiše malopredašnji događaj. Ne, video je sasvim jasno: Lester je skočio sa obe ruke podignute uvis, ni u kom slučaju se nije mogao osloniti o kola. Početak skoka nije video, istina, ali se smeo zakleti da je telohranitelj skočio upravo sa mesta gde je i stajao, bez zaleta...

Zbog čega onda Lester laže? Prokletstvo, svako bi imao prava da se hvali takvim skokom...

Ne računajući još i to što je spasio život svom šefu!

Jedna pomisao navede Vesela da ponovo prihvati dršku »brauninga«...

A šta ako Lester radi za nepoznate napadače?

»Gluposti«, reče odmah njegov precizni mozak. Šta mu je onda trebalo da rizikuje svoj život i skače pred zahuktali »ševrolet«? Bilo je dovoljno da se ukloni i iz sigurnog zaklona posmatra kako će kola pokositi Korelija i njega...

— Gde smo sada? — upita Vesel. Pogled kroz prozor nije mu govorio ništa: niz prizemnih zgrada ispred kojih su se pružali travnjaci požuteli od suše.

— Karta kaže da smo u blizini puta za Tihuanu — odgovori Lester. — Odgovara?

— Ne. Ostaćemo u gradu, moram da telefoniram...

Obrisavši znoj sa čela, Vesel posegnu rukom za svcjom tašnom. U njoj se nalazio mali notes sa telefonskim brojevima koje nije smeo nositi uz sebe.

Ledena jeza stisnu mu srce i on uzdrhta čitavim telom.

Tašne nije bilo na sedištu pored njega!

Jedan pogled bio je dovoljan da se uveri kako je nema ni na podu. Vesel stisnu pesnice u nemogućnom besu... prokletstvo, imao je u ruci kada je izašao, što je značilo da je ostala na ulici pred hotelom, u neposrednoj blizini Korelijevog mrtvog tela i uništenog automobila napadača!

Duboko udahnuvši vazduh, Vesel se opusti i sklopi oči. Od ovog trenutka on je bio mrtav čovek; materijal koji se nalazio u tašni nije bio previše opasan, ali su zakoni organizacije bili veoma jasni... svako ko ima i najmanje veze sa njima mora biti uklonjen!

»To olakšava stvari«, pomisli Vesel. »Sada bar ne moram da biram sredstva da se izvučem... šanse su minimalne, ali mudar momak će se snaći. Sreća je što je granica Meksika tako blizu... i što je dobar deo novca već prenet na račune banaka u Evropi, u Brazilu i Urugvaju...«

Opušten i sklopljenih očiju, on je pažljivo analizirao na brzinu improvizovani plan.

»Nije loše«, zaključio na kraju. — »U ovoj situaciji niko ne bi mogao smisliti ništa bolje...«

Ispravivši se, on interfonom pozva vozača.

— Zaustavi na nekom mirnom mestu, Lester — reče. — Van grada, najbolje. Zaslužili smo da se malo opustimo...

— U redu, šefe — odjeknu glas iz zvučnika i Vesel se ledeno osmehnulo.

Kao i on, i Lester je već bio mrtav čovek, naravno.

Samo što će njega smrt stići mnogo, mnogo brže...

*
* *

— Dobro mesto — reče Vesel osvrćući se oko sebe. »Pontijak«

je stajao u hladu grupe tropskog drveća na prašnjavom sporednom putu koji je verovatno vodio prema okeanu. Sve oko njih mirovalo je pod vrelinim suncem, a tišinu je narušavala samo tutnjava teških kamiona sa udaljenog auto-puta.

— Dobro mesto — ponovi Vesel, raskopčavajući sako. — Slušaj, kako bi bilo da mi spremiš još jedan hajbol, a?

Mišićavo telo Elmora Lestera pokrete se prema zadnjem delu kola. Vesel dotače dršku revolvra u džepu, s potajnim divljenjem posmatrajući precizne pokrete svog telohranitelja.

»Sposoban momak«, pomisli. »Baš šteta... ali, svoja koža je najpreča. Uostalom, nikud ne žurim. Mogu baš i da popijem taj koktel...«

— Izvolite, šefe.

— Hvala, Lester — klimnu Vesel prihvatajući čašu orošenu sitnim kapljicama vode. Led prijatno zazveckao. Hajbol je bio odličan, možda još bolji od prvog.

Gotovo protiv njegove volje, Veselov pogled ostade prikovan za duboke plave oči telohranitelja.

— Kad bi se ta torba našla — progovori ovaj dubokim, monotonim glasom — sve bi bilo drukčije... sve bi bilo u redu... posao bi uspeo, kao nijedan pre njega... i šef bi bio zadovoljan...

— Tačno — reče Vesel klimajući glavom. — Samo što...

— Tašna je možda tu negde u blizini... možda ja znam gde je...

»Šta je to sa mnom?« leno pomisli Vesel. »Šta on govori« Prokletstvo, mozak kao da mi je umotan u vatu. On...«

— Ima uređaj za uništenje, je li tako? — Lesterov glas bio je jedva čujan, ali su Veselove oči bile prikovane za usne koje su se pokretale, precizno vajajući jedan po jedan slog.

Posmatraču sa strane to bi izgledalo zaista neobično. Jedan čovek koji stoji sasvim mirno, sa rukama opuštenim niz telo; drugi sa čašom koja je tek započela svoj put do usta, nagnut napred, u neprirodnom položaju koji je svakako zahtevao mnogo napora od mišića.

— Tako je — reče Vesel. — Samo ja mogu da otvorim tu torbu...

— Šifra?

— Ne bi se mogla otvoriti ni za milion godina. — Na Veselovom licu zaigra samouveren osmeh. — Ni za milion godina...

— Ja sam ti prijatelj, Vesele... meni možeš otkriti kako se ona otvara... a hajbol je zaista odličan...

— Da, hajbol je odličan — mehanički potvrdi Vesel. Ruka mu prinese ustima čašu i on otpi jedan dug gutljaj — Savršen — uzdahnu. — Ti si pravi prijatelj, Lester...

— Šifra — podseti drugi čovek. — Ja sam ti prijatelj, Vesele... jedini kome smeš da veruješ...

— Jedini kome smem da verujem — Veselove oči se sklopiše, i on se zaklati na nogama. Usne su mu se pomerale dok je jedva čujno recitovao niz brojeva od kojih se sastojala šifra specijalne brave na tašni.

Sa osmehom na licu, Lester se udalji nekoliko koraka, naslanjaјуći se na kola, sa rukama u džepovima.

— Popijte hajbol, mister Vesel — reče glasno, drukčijim tonom nego maločas. — Vreme je da krenemo...

— Da? — Vesel se trže kao iz sna i zagleda u čašu u svojoj ruci kao da je prvi put vidi. — Ah, piće... da, hvala Lester...

Opušteno Lesterovo držanje bilo je varka. Znao je da će Vesel svakog časa povratiti prisustvo duha i setiti se kako je, hipnotisan, odao svoju najveću tajnu. Uostalom, i to je bio deo njegovog plana, kao i činjenica da su prednja vrata »pontijaka« ostala otvorena otkrivajući tašnu koja je ležala na sedištu pored vozača. Bilo je samo pitanje vremena kada će je Vesel primetiti.

Oči Konrada Vesela naglo se suziše i on zavitla čašu prema Lesterovom licu, sa besnom psovkom na usnama. Čovek izbeže stakleni projektil jedva primetnim pokretom glave i čaša se smrska na stablu drveta iza njega.

»Brauning« je već bio u Veselovoj ruci, ali se ovome više nije žurilo. I pored sveg poštovanja prema Lesterovim sposobnostima, znao je da je na bez-

bednom rastojanju koje čak ni ovaj ne može preći u jednom skoku.

— U redu — reče ledenim glasom. — Za koga radiš?

— Pitanje koje sam se upravo spremao da postavim ja tebi, Vesel — odvrati čovek. Lice mu je bilo mirno, bez traga straha, kao da svaki dan pre doručka provede pola sata ispred uperene cevi revolvera.

Neprirodan osmeh iskrivi Veselovo lice.

— Ovde ja postavljam pitanja, Lester — zareža. — Ne zaboravi na ovu igračku u mojim rukama.

— Savršeno tačno, Vesel. U rukama ti je igračka. Za decu. Time me ne možeš uplašiti...

— Je li? Možda ćeš biti bolje raspoložen sa komadom olova među crevima?

— Ne možeš me pogoditi, Vesel.

Konrad Vesel se kratko nasmeja. Njegov posao držao ga je vezanim za radni sto, to je bilo tačno, ali još nijedna sreda nije prošla a da on nije ispalio bar tridesetak metaka iz ovog istog »brauninga« u pokretnu metu na strelištu. Lester će ubrzo shvatiti koliko se vara.

Opalio je hitro, naviknutim pokretom, bez nišanjenja. Deset jardi su daljina sa koje nikada nije promašio...

Lim »pontijaka« još je odzvanjao od udarca metka kada su mu se oči raširile od iznenađenja.

— Nemoguće — prošaputa. — To je nemoguće...

— Hoćeš da pokušaš još jednom pre nego što pucnjava privuče nečiju pažnju? — podrugljivo upita Lester.

Stisnuvši zube, Vesel još jednom podiže ruku sa revolverom, ali za drugi hitac nije imao vremena. Na volšeba način Lester je progutao razdaljinu koja ih je delila i sada je stajao pred njim. Leva ruka kratkim, preciznim pokretom izbi oružje iz Veselove čvrsto stisnute šake.

— Sada ja pitam, Vesel — reče on oštro. — Ko je tvoj šef?

— Neka sam proklet ako ti to kažem — odmahnu ovaj glavom, obilazujući suve usne. — Ionako sam već mrtav...

— Tačno. Ti se već mrtav — osmehnu se Lester. — Kako bi bilo da malo olakšaš svojoj svesti kad već ideš u pakao? Ili želiš da to izvučem iz tebe isto onako kako sam izvukao šifru za otvaranje tvoje tašne? Trajaće nešto duže, istina, ali ću na kraju doznati sve što želim... Postoji i brži način, naravno: pravi sam majstor u tome da ubijam polagano. A to može da traje dugo, veoma dugo, Vesel...

Čovek umorno klimnu glavom, obarajući pogled. Levom rukom posegnu za šeširom i skide ga sa glave, desnom obrisa znoj sa čela.

Ponovo je podigao oči, čvrsto uzvraćajući Lesteru pogled. Prsti ruku besmisleno su obrtali obod

šešira, hitrim, spretnim pokretima.

— Dakle, Vesel? Ja čekam.

Trijumfalni blesak u Veselovim očima na vreme ga je upozorio na opasnost. Duga savijena igla, izvučena ispod trake šešira bešumno mu prođe ispod grudi koje je u poslednjem trenutku uklonio sa njene putanje.

— Tvoje tajno oružje nije uspelo — reče mirno. — Možeš da počneš da pričaš...

Ali Vesel više nije gledao u njega. Ukočeni pogled bio mu je prikovan za levi rukav kaputa, tamo gde je vrh igle, nošen zamahom, probio tkaninu i zario se u mišić.

Lice mu se izobličilo i snažan trzaj uzdrma mu čitavo telo. Viliće se otvoriše, ali ostadoše ukočene u tom položaju. Staklasti pogled njegovih očiju bio je prazan kada se čitavom dužinom sručio u prašinu seoskog puta.

— To je bilo brzo — promrmrlja Lester za sebe. — Prokletu brzo! Stručnjak koji mu je spremio otrov za tu iglu znao je svoj posao...

Osvrnuo se oko sebe, ispitavši okolinu dugim pogledom. Da, Vesel je bio u pravu, ovo je dobro mesto.

Ne za umiranje, naravno. Nijedno mesto nije dobro za umiranje.

Čovek koji se Veselu predstavio imenom Elmor Lester vratio se u kola. Motor poslušno zabrunđa pod njegovom rukom i »ponti-jak« u uskom luku pređe pre-

ko Veselovog tela. Nekoliko minuta kasnije kola se uključiše u dugu kolonu vozila koja su hrllila prema San Dijegu iz pravca Meksika.

Polu sata kasnije, na parkingu ispred jednog motela, Lester je završio pregled nekoliko hartija koje je našao u Veselovoj tašni. Neupućenom nisu govorile mnogo, ali su mu ipak dale nekoliko novih korisnih podataka.

Kao što je, na primer, ime Veselovog poslednjeg kupca.

Noseći u ruci mali notes uvezan u kožu, Lester pređe u zadnji deo kola. Nekoliko minuta je razmišljao, koncentrisan na problem koji se postavljao pred njega, a onda se osmehnu i natoči sebi čašu odličnog francuskog konjaka iz bara

— U vaše zdravlje, mister Vesel — reče. — I srećan put u pakao...

Vrativši čašu na mesto, on hitro okrete niz brojeva na ugrađenom telefonskom brojčaniku.

— Hotel »Izabel« — reče u slušalicu. — Želeo bih da govorim sa generalom Vaskezom...

*
* *

Krhka devojkica duge crne kose i kosih očiju koje su odavale bar polovinu japanske krvi zatrese glavom.

— Meni se čini da je to bio preveliki rizik — reče tiho. — Nisi mogao znati dokle su Vesel

i Vaskez stigli u svojim pregovorima. Neki detalj te je mogao veoma lako odati...

— Tačno, ali se ništa slično nije dogodilo — odgovori čovek koga smo upoznali pod imenom Elmor Lester. — Štaviše, imam utisak da sam se dopao tom samozvanom generalu. Čini mi se da sam ja čovek koji mu se više dopada od uglađenog trgovca Vesela...

— Svejedno, tu mi se nešto ne dopada...

— To govori tvoj strah za mene, Sumiko — reče on nežno. — A za strah zaista nema razloga, veruj mi; u pitanju je igra čija su pravila ipak prilično jednostavna. Dosije koji sam našao u Veselovoj tašni dao mi je osnovne podatke i spisak uslova koje je imao nameru da postavi generalu, ostalo je bilo već formalnost...

Ona se malo pomeri, spuštajući mu glavu na nage grudi. Pogled joj pređe preko jeftinog nameštaja i drečavih zavesa tog malog motela u koji je doveo njegov telefonski poziv. San Dijego je bio dvadesetak milja južnije odavde, a u San Dijegu, osećala je to sada potpuno pouzdano, preti neka ogromna opasnost, ne njoj, već čoveku koga voli.

— Lesli...

— Ne govori. Znam.

— Haragei?

— Haragei.

Ona se tiho nasmeja u tami.

— Vidiš da ni ovoga puta nisi uspeo da me prevariš, Les! A to samo potvrđuje ono što odavno znam, a što ti izgleda počinješ da zaboravljaš — ni ninde nisu neranjive!

Lesli Eldridž, vreme je da upoznemo i njegovo pravo ime, nežno je pogladi po mekoj kosi.

— Nikada to ne zaboravljam, devojčice, i vodim računa o svojoj bezbednosti... iako priznajem da još uvek ne vidim kakva bi to opasnost mogla da bude. Vaskez je upravo ono što sam očekivao: operetski general iz srednjoameričke državnice iz čijih očiju izbija želja za novcem i moći...

— Možda je to samo maska Les? Možda je on inteligentniji i opasniji nego što misliš? A tu su i njegovi protivnici, oni koji bi eliminisali Vesela da se ti nisi umešao. Šta je sa njima?

— Nisam potpuno siguran da su to bili oni. Na neki način i oni su sarađivali sa Veselovom organizacijom i trebalo bi da dobro znaju šta takav potez znači i kakve opasnosti izaziva. Međutim, politika je opasna igra i ljudi ponekad ne postupaju uvek po utvrđenim pravilima... Možda su oni uvereni da im pomoć organizacije za ilegalnu trgovinu oružjem više nije potrebna, jer su obezbedili podršku na drugoj strani.

— U svakom slučaju nisi otkrio ono što si želeo: ko je Veselov tajanstveni šef.

— Ne, nisam, ali sada znam kako mogu da dođem do njega.

— Šifre nađene u Veselovom notesu? To je samo telefonski broj, Leslie... on ti neće pomoći da ga otkriješ!

— Videćemo! — nasmeja se on kratko. — Slušaj, zar nije vreme da prekinemo sa ozbiljnim razgovorima? Noć neće trajati večito, a ti moraš da odeš pre nego što svane, znaš...

— Očekuješ posetu?

— Svakako. Do sada se već otkrilo da je Vesel mrtav i da je neko umesto njega uskočio u pregovore sa Vaskezom: Veselovi šefovi sigurno kipte od besa, ali im je potrebno izvesno vreme da pripreme akciju. Veoma dobro znaju da je jedna tašna u optičaju, ali ne i šta je sve bilo u njoj, a to je prilika za mene. Najvažnije je, međutim, da ta tašna što pre bude na nekom sigurnom mestu...

— Nije to najvažnije... najvažnije je da je tvoje oružje i kostim ninde ponovo kod tebe — nasmeja se ona. — Brzo sam stigla, zar ne?

— Uvek si bila devojka koja ume da misli — reče on sa osmehom. — Hajde, ostavimo sada to... noć nikada nije dovoljno duga...

Svetla pred motelom još uvek su bila upaljena kada je taksi odveo Sumiko prema aerodromu, zajedno sa koferom u kojem je sada bila skrivena Veselova tašna, vredna svoje ne male težine u zlatu, računajući tu i te-

žinu eksploziva koji je trebalo da uništi i tašnu i onoga koji bi neoprezno pokušao da je otvori.

Lesli Eldridž, jedini ninda na Zapadu, duboko udahnu vlažni jutarnji vazduh. Dan koji je dolazio sa planina doneće mnogo uzbuđenja, a haragei, to tajanstveno šesto čulo svakog ninde, najavljuvao je mnogo opasnosti od senke koja je lebdela negde u pozadini, senke čije su igracke bile i moćni Vesel i general Vaskez i još ko zna koliko ljudi na ovom svetu...

Ali je ninda imao previše posla da bi se zadržavao na ovakvim razmišljanjima. Morao je da bude potpuno spreman za posetu koja je mogla da usledi bukvalno svakog trenutka.

Naravno, Veselovi poslodavci pohaćaće da ispitaju šta se dogodilo u San Dijegu, šta se dogodilo sa Veselom i, naročito, šta se dogodilo sa njegovom tašnom punom dragocenih podataka.

I ne samo to: možda baš u ovom istom trenutku jedan od šefova organizacije skuplja svoje plaćene ubice da bi im čvrstim glasom saopštio: čovek koji je ubio Vesela i oteo tašnu mora biti ubijen...

Kućica koju je odabrao u hrpi sličnih iza same zgrade motela imala je prednost utoliko što ga u njoj niko nije mogao iznenaditi, zahvaljujući prostoru od po tridesetak stopa sa svake strane. To nije bilo mnogo, naravno, ali je način razmišljanja pla-

čenih ubica olakšavao njegove pripreme. Oni neće doći putem, provlačeći se između ostalih kućica gde bi ih neko mogao primetiti; svakako će odabrati šumicu u pozadini čije retko drveće pruža kakav-takav zaklon.

Stoga je šumica bila prvo mesto koje je pažljivo pretražio, beležeći u svojoj fantastičnoj memoriji položaj svakog žbuna, svake grančice pale u retku travu, svakog kamena koji je štrčao iz tla. Jedno drvo pažljivo je odabrao, zavirujući sa svih strana u njegovu nisku krošnju. Da, to je bilo pogodno mesto da se sakrije nekoliko predmeta koji bi mu mogli zatrebati...

Ne. Predmeta koji će mu sigurno zatrebati!

Nije smeo da se zavarava. Pred njim je bio obračun na život i smrt, obračun koji je nudio veoma malo izgleda da preživi. Veselovi saveznici nisu bili nikakvi amateri.

Ali je i to saznanje uvek bilo jedno od najjačih oružja ninđe. On nije mogao sebi da dopusti da ga zanesu lažne nade i suviše poverenje u sopstvenu snagu. Procene ninđe nisu bile obojene onim što se želi, već samo onim što jeste i onim što se može dogoditi...

Na trenutak je pomislio na Sumiko, tu divnu devojkicu čija mu je snaga mnogo puta pomogla, na noć koju su proveli zajedno u toj bednoj kućici. Ali ne... nije sada smeo sebi da dopusti takve misli. Sumiko je

spadala na drugo mesto i u drugo vreme, a ovo ovde i ovo sada bilo je mesto smrti i vreme smrti...

Bešumnim korakom vratio se u kućicu, zastavši nasred male prostorije u dubokoj koncentraciji, dok su mu oči lagano prelazile preko svih detalja u njoj. Nekoliko puta je prekinuo to stanje nalik transu da bi neki deo nameštaja pomerio s jednog mesta na drugo, ponekad samo za palac ili dva levo ili desno. Nešto duže zadržao se oko vrata, radeći uz pomoć kratkog, pljosnatog noža sa bogato ukrašenom drškom koji je izvukao odnekud iz svoje odeće.

Kada je sve konačno bilo spremno, on nekoliko puta duboko udahnu i spusti se na postelju, namerno ostavljenu neuređenu. Ljudi koji upadnu u ovu prostoriju moraju biti ubeđeni da su ga iznenadili uhvatili na spavanju. To će povećati njihovu samouverenost i automatski smanjiti njihovu opreznost.

Sklopio je oči, opuštajući mišić po mišić u ritualu tela starom gotovo hiljadu godina. Njegovo telo bilo je mašina za ubijanje dovedena do savršenstva i spremna da odnekud iz svoje unutrašnjosti izvuče ogromne rezerve energije koja se, slično energiji groma, može potpuno ili delimično, isprazniti u jednom jedinom strahovitom udarcu...

Vreme je proticalo, ni brzo ni sporo, već svojim stalnim tempom koji su ninđe naučile da

mere otkucajima svog srca. Lesliju se sada nije žurilo, ali, ako to bude potrebno, njegovi pokreti postaće tako brzi da će u poređenju sa njima pokreti svih ostalih učesnika obračuna izgledati kao mnogo puta usporeni film...

Haragei...

Haragei nije obično šesto čulo, nešto što bi samo dopunjavalo opseg ostalih pet čula. Haragei predstavlja jedinstvo ljudskog tela sa njegovom okolinom, slično nevidljivoj paukovoj mreži koju neoprezna muva uzdrma dajući tako signal strašnom vlasniku mreže da je vreme za novi obrok...

Kao velemaistor koji istovremeno igra teške partije protiv nekoliko protivnika, ninda je analizirao ono što mu je govorio njegov sluh: šum snažnog motora kola koja su stala stotinak stopa dalje, na prilaznom putu do njegove kućice.

Jedna grančica krcnula je pod neopreznom nogom u šumici; ninda je znao gde se ta grančica nalazi i kakva je težina čoveka koji je stao na nju. Otvorila su se sva četvra vrata na kolima i ostala otvorena, nešto metalno lupilo je o lim otvorenih vrata; bar jedan od ljudi koji su dolazili nosio je pušku. Jedna niska grana u šumici nekome je smetala i on je uklonio rukom da bi imao bolji pogled: u šumici su, dakle, bila bar dva čoveka... koraci, tihi, odlučni, sigurni... četiri čoveka... sik-

tav šapat čije se reči nisu mogle razabrati.

Trenutni zastoј dok oni pogledima istražuju okolinu, opet nestrpljiv šapat, ponovo koraci.

Dva čoveka pred vratima, jedan nekoliko koraka iza njih, jedan pod prozorom dvojica u šumici drže na oku prozor susedne prostorije...

Ninda otvori oči i još jednom duboko udahnu. Svakog trenutka će...

Neko zakuca na vrata i Leslijeve usne razvukoše se u osmeh. Neoprezno. Tako odlučno i preteći ne kuca niko od posluge koja dolazi da vidi da li se gost motela probudio.

— Da? — reče glasno, dajući svom glasu prizvuk kakav ima glas naglo probuđenog čoveka. — Ko je to, do đavola?

Promukao osmeh, smeh čoveka koji je zadovoljan samim sobom.

— Lester, a? Nekako sam znao da ću tebe zateći u ovoj jazbini, mladiću moj!

Ninda podiže glavu, pomerajući pokrivače tako da ih može zbaciti jednim pokretom.

— Da, ovde je Lester — reče. — Ulazi, prokletstvo! Nisam raspoložen da se igram pogađanja ovako rano ujutru!

*
* *

Vrata su se otvorila naglo, propuštajući unutra onikog čoveka

u tamnoj odeći koji se jednim skokom našao oslonjen na zid. U rukama je imao skraćenu dvocevku čije cevi munjevitom brzinom nadoše pravac prema Leslievoj glavi.

— Ni pokret! — procedi ovaj između tankih usana. — Ni pokret, inače ću te izbušiti!

Nindine ruke ostadoše na jastuku iza glave. Brižljivo prostudirana slika za one koji budu ušli: neobrijano lice, zakrvavljene oči, miris viskija koji je ispunjavao prostoriju i samo dopunjavao utisak koji je ostavljala prazna flaša na ormariću pored postelje.

— Šta ovo znači, do đavola? — reče Lesli glasom mamurnog čoveka. — Ko si ti?

— To je moj čovek, Lestere — odgovori onaj isti glas koji se maločas čuo pred vratima. Njegov vlasnik s mukom je privukao svoje slonovsko telo kroz uski okvir vrata, da bi se uspravio i sitnim očicama hitro pretražio prostor oko sebe.

»Jedan od najkrupnijih ljudi koje sam ikada video«, pomisli Lesli. »Prava grdosija! Šest i po, gotovo sedam stopa visine, najmanje dvesta pedeset funti težine... i tu nema mnogo sala!«

Čovek — slon bio je obučen u uniformu zaštitne boje koja je davala neobičan kontrast dugoj žutoj kosi i bradi iste boje koja je gotovo potpuno prekrivala lice. Neobična pojava, svakako, ali ne i prizor koji bi u Kaliforniji

privukao više od nekoliko radoznalih pogleda, a i to pre zbog neverovatnih dimenzija tog čoveka, nego zbog njegovog neobičnog izgleda.

Nešto drugo, međutim, privuče pažnju ninde; neobičan položaj u kojem je džin držao svoju desnu ruku...

Podlaktica je stajala neobično ukočeno, otkrivajući jedini nedostatak inače savršene proteze sa veoma uverljivim i čak pokretnim prstima. Džin je negde izgubio jednu ruku, ali se pobrinuo da se taj nedostatak ne primeti lako.

I ne samo to: haragei je upozoravao na neprestanu opasnost koja pretila upravo od te ruke.

Kako?

Odlučivši da obrati posebnu pažnju na savršenu protezu ogromnog čoveka pred sobom, ninda ponovo skrete pogled na tipa sa dvocevkom, u znak prečutnog priznanja da njega smatra opasnijim, iako je bio veoma daleko od takvog mišljenja.

— A ko si ti, do đavola?

Te reči, izgovorene promuklim glasom pijanice bile su upućene džinu. Ovaj razvuče u osmeh usne gotovo potpuno skrivene iza dlakama.

— Moje ime je Lieven — reče, oprezno se spuštajući na stolicu koja zakreca pod njegovom težinom. — Gde je Veselova tašna, Lestere?

— Ah? — Lesli se oprezno uspravi u postelji, pazeći da mu

ruke sve vreme budu na vidiku čoveka sa dvocevkom. — Zbog toga si došao, a? Ko te šalje?

— Niko — šumno uzdahnu Lieven. — Nećeš verovati, ali... ja sam Veselov šef...

— Ho-ho-ho! — bučno se zakikota Leslie, spuštajući bosa noge na pod. — Dobar štos, nema šta! Izvini, ortak, ali to će ti poverovati samo onaj koji nije video pokojnog Vesela... on je bio džentlmen od glave do pete, a ti... — on odmahnu glavom, prezrivo odmeravajući odeću pogodnu za duži boravak u džungli, ali nikako za kretanje među fino vaspitanim svetom.

— Nisam došao da bih ti objašnjavao ko je za koga radio — zabruna Lieven. — Imam nekoliko pitanja za tebe, ali je glavno ono koje si već čuo: gde je tašna?

Leslie se isceri, drsko i samouvereno.

— Ne znam šta si čuo o meni, Lievene — reče — ali nisam toliko glup kao što misliš... ta tašna je jedino što me može spasiti. Možeš misliti da sam je sakrio na veoma, veoma sigurno mesto...

— Gluposti! — nestrpljivo reče džin. — Niko neće imati koristi od te tašne, Lestere, čak i ako je pronađe. Otvara se samo uz pomoć šifre, a nju je znao jedino Vesel...

— Zbog čega onda tolika gužva — Leslie odmahnu glavom

— ako stvarno nema opasnosti da njena sadržina izađe na svetlost dana?

— Volim da su sve stvari na svom mestu — osmehnu se Lieven koga je razgovor sa čovekom osuđenim na smrt očigledno počeo da zabavlja. — Nemam vremena da se pogađam s tobom, Lestere. Kroul, momak iza one dvocevke tamo, pravi je stručnjak za izvlačenje takvih informacija iz tipova koji uobražavaju da su tvrdi. Prema tome...

— Ako ti je jako stalo do te tašne moraš ponuditi nešto privlačnije od Kroulija, Lieven...

— Je li? — ionako sitne oči još više se suziše. — Ti izgleda voliš da trguješ za svoj račun, Lestere, a? Ko te je ovlastio da pregovaraš sa Vaskezom?

— Niko. Vesela su sredili, pomislio sam da bi bilo šteta da posao trpi zbog toga i odlučio da uskočim. Veoma jednostavno...

Lieven se s mukom podiže, ali je ninda osetio da je sporost kojom se kretao vešto smišljena varka. Ako bude potrebno, Lieven će pokrenuti svoju ogromnu telesinu gotovo neshvatljivom brzinom...

— U redu — reče sa uzdahom. — Krouli, daj ovamo tu pušku i pređi na stvar.

— Trenutak...

Sitne očice fiksirale su njihovo lice.

— Predomislio si se, a?

— Mogu li nešto da ti poka-
žem pre nego... pre nego što
Krouli izvede svoju tačku?

— Ako neće dugo da traje.

— Minut, najviše dva. U redu?

— U redu — sleže Lieven ra-
menima. — Ali, ako misliš da će
ti to pomoći, onda...

Sa osmehom na licu Lesli do-
hvati glomazni upaljač sa noćnog
stočića kraj postelje.

— Da li si čuo za ljude —
upita — koji ne poznaju bol?

— Bol? — Lieven se iznenađe-
no zagleda u Leslija. — Nee...
kakav je sad to trik?

— Nema trika — odmahnu Le-
sli glavom. — Izvestan broj lju-
di — otprilike jedan u deset mi-
liona — rađa se s tim nedosta-
tkom... ako se to uopšte mo-
že nazvati nedostatkom, naravno.
Priznajem, prilično je opasno ži-
veti na taj način, ali čovek se
vremenom navikne. Treba li da
kažem, Lieven... ja sam jedan
od njih...

Sitne oči pažljivo su posma-
trale Lesliejevo lice. U njima se
nazirala sumnja. Krouli je pre-
nosio pogled s jednog na drugog,
očigledno ne znajući kako da
reaguje.

— Vidim da mi ne veruješ —
nasmeja se Lesli. — U redu, pri-
premio sam malu demonstraci-
ju...

Upaljač škljocnu i providni
plamen se diže visoko. Sa os-
mehom na licu Lesli postavi ot-
vorenu levu šaku nad njega. Po-
gled, pomalo podsmešljiv, bio je
uperen pravo u Lievena.

Deset sekundi, dvadeset...

Trideset sekundi...

Smrad spaljene kože i mesa
širio se prostorijom, ali se na
Leslijevom licu ne pomeri nije-
dan mišić, niti šaka nad plame-
nom zadrhta. Posmatrao je i da-
lje Lievena koji uzbuđeno pro-
guta pljuvačku.

— Šefe... — prostenja Krou-
li kao da se davi. Lice mu je
bilo mrtvački bledo i on se za-
njihla na nogama.

— U redu, đavo da te nosi!
— reče prigušeno Lieven. — Sk-
loni taj prokleti upaljač, veru-
jem ti!

Kao da je upravo upalio ci-
garetu, Lesli mirnim pokretom
zatvori upaljač i vrati ga na
njegovo mesto. Levu ruku spus-
tio je na postelju kraj sebe, sa
opečenim dlanom nadole.

— Sada znaš da silom ništa
nećeš izvući iz mene, Lieven —
reče. — Možemo li da razgova-
ramo na drugi način ili ne?

Ponovo teški uzdah s kojim je
Lieven spustio svoju telesinu na
stolicu, ali Lesliju nije proma-
klo da je desna ruka bila pos-
tavljena tako da kažiprst ostane
uperen tačno u njegove grudi.

Slučajno?

Ninde nisu verovala u slučaj,
što nije značilo da ne bi umele
da iskoriste povoljnu priliku ko-
ju bi im neki slučaj doneo...

— Da čujem? — reče Lieven.
Izvukao je paklo cigareta iz dže-
pa bluze i vešto zapalio jednu
služeći se samo levom rukom.

Lesli mahnu glavom u pravcu Kroulija.

— Bez njega.

— Krouli je poverljiv čovek.

— Ne za ono što ću ti reći, Lieven — glas ninde bio je čvrst.

Ko bi mogao naslutiti kakve su se misli rojile u Lievenovoj ogromnoj glavi? Bilo kako bilo, on načini kratak pokret rukom.

Levom rukom.

Dobacivši pogled Lesliju koji kao da je govorio »srešćemo se mi još, prijatelju«, Krouli izade, besno zalupivši vrata za sobom. Lesli se osmehnu.

— Lester... — tiho reče Lieven. — To je tvoje pravo ime?

— Ne budi glup. Kao da je Lieven *tvoje* pravo ime.

Holandanin se grohotom nasmeja.

— Nećeš mi verovati, ali jeste! Slučaj je hteo da moje ime nikada ne dospe u policijske kartoteke... premda sam bog zna koliko puta je to trebalo da se dogodi. Imao sam sreće da se uvek nađem na pravoj strani. I pod zaštitom pravih ljudi.

— Sreća nema veze sa tim, Lieven — tiho reče ninda. — Nemoj potcenjivati svoju inteligenciju.

Div se kratko nasmeja.

— Ostavimo sada moju inteligenciju — reče. — Imamo važnija posla. Šta tražiš za tu prokletu tašnu?

— Ništa.

— Ništa? — po prvi put u glasu Lievena osetila se zbunjenost.

— Baš tako, ništa. Pod jednim uslovom...

— Znao sam da je suviše lepo da bi bilo istinito — zabruna da Lieven. — U redu, da čujem?

— Veselovo mesto.

Iz guste brade dopre zvidžuk divljenja.

— Imaš fino mišljenje o sebi, momak.

— Da, ali s pravom.

— Ne verujem.

— Ne veruješ? Šta kažeš, recimo, za trik kojim sam uklonio Kroulija i ostao nasamo s tobom?

Hitac je pogodio u cilj. Lesli opazi kako se desna ruka naglo trgla, zauzimajući povoljniji položaj.

Kao da se u njoj nalazi pištolj, spreman da svakog trenutka opali!

— Trik? — reče Lieven. — Proketo loš trik, ako mene pitaš! Nećeš moći da se služiš tom rukom bar dve nedelje.

Lesli podiže obrve.

— Zaista veruješ u to?

Grmalj se grohotom nasmeja.

— Prokletstvo, video si Kroulijevo lice! A Krouli je tip sa jakim živcima, mogu ti reći.

Lagano, ninda podiže levu ruku, okrenuvši šaku prema Lievenu. Ovaj razrogači oči.

Ružičasti dlan bio je potpuno čist! Na njemu nije bilo nikakvog traga opekotina!

— Neka sam proklet! — promuća Lieven. — Kako...?

Lesli sleže ramenima.

— Ima najmanje dvadeset iluzionista na svetu koji mogu da izvedu to isto. Ništa naročito, Lieven...

— Dvadeset, a? — Lievenu se prisustvo duha brzo vraćalo. — Pa to i nije tako mnogo...

— Ne, nije mnogo. Da li sam se kvalifikovao?

— Za Veselovo mesto? Ne. Potrebno je mnogo više od iluzionističkih trikova za takvo nešto...

— Pogledaj ovo!

Svežanj papira koji je sve do tle ležao na stočiću polete prema Lievenu. Ovaj je nekoliko trenutaka fiksirao Leslija, a onda se s mukom saže da pokupi rasturene listove.

Još jednom, desna ruka nije promenila položaj. Ispod oka, jednoruki Holandani neprekidno je motrio na Leslija koji je nepomično sedeo na svom mestu.

Ovoga puta zvižduk divljenja bio je duži nego maločas. Lieven podiže pogled sa hartija.

— Ovo si izvukao od Vaskeza? Momak mora da je bio potpuno pijan!

— Vaskez ne pije kad razgovara o ozbiljnim stvarima — podseti ga Lesli. — Dakle? Ni Vesel ovo ne bi bolje izveo, zar ne?

Holandanin je još uvek s nevericom vrteo svojom ogromnom glavom.

— Ovo je toliko lepo, da...

— Da izgleda neverovatno. Slažem se. I mogu ti reći da je

Vaskez veoma brzo pristao na ove uslove...

Lieven spusti hartije na sto pored sebe i zamišljeno zgnječi opušak petom ogromne cipele.

— Tu nešto smrdi — zagunđa.

— Tačno. Vaskez uopšte nema nameru da se drži svog dela ugovora.

— Kako si, do đavola, to zaključio?

— Prilično jednostavno... Čovek koji pristane na ove uslove svestan je da smo mu od sada pa ubuduće mi neograničeni gospodari. U normalnim okolnostima koprcao bi se i rukama i nogama da te uslove ublaži i svakako bi uspeo u tome, ako ne zna koliko je i nama stalo da okončamo ovaj posao s njim. On, međutim, pristaje veoma brzo i veoma lako. Šta to znači? Znači da je ubeđen kako u rukama ima nešto uz čiju pomoć se može iskobeljati iz naše zamke.

— Da, ali šta je to?

— To ćeš mi ti reći, Lieven — glas ninde bio je potpuno miran.

— Ja?

Lesli se zavalio u postelju, sklapajući ruke iza glave. Nailazio je kritični trenutak.

— Da, ti. Desel je znao da Vaskez ima neki adut u rukama, ali ne i kakav. S obzirom da tvrdiš kako si mu ti bio pretpostavljeni, očekujem da znaš i nešto više od njega.

Dubok, veseo smeh, smeh čoveka potpuno zadovoljnog samim sobom.

— Lukav si, Lestere... ali ne toliko kao što misliš da jesi. Lansirao si nekoliko dobrih trikova koji su me zamalo uverili. Samo, to nije dovoljno za starog lisca kakav sam ja. Ovo što si sada rekao odlučilo je, Lestere: Veselova tašna mi više nije potrebna... što se mene tiče, svako slovo iz nje može se pojaviti i u večernjim listovima!

Njiedan mišić na licu ninde se ne pomeri, ali je iza te nepokretne mase mozak radio fantastičnom brzinom. Načinio je jednu grešku, svakako... ali kakvu?

— Šta to treba da znači, Lieven? — reče,

Džinovsko telo se podiže sa stolice, ali ovoga puta bez pokušaja da se protivnik zavarava svesnom sporošću.

— To znači — osmehnu se Lieven kroz bradu — da mi ni ti nisi potreban, Lestere...

*
* *

Nindin mozak već je doneo pouzdan zaključak, u deliću sekunde razmotrivši svaku reč, svaki pokret, svaki izraz na Lievenovom licu u toku njihovog razgovora. Sada je znao gde je pogrešio, iako je to bila greška koja se jednostavno nije mogla izbeći.

Zbog nečega, u Veselovoj tašni nije se našla ona najvitalnija informacija koja bi ga mogla zaštititi. Svakako zbog uobičajene

Veselove opreznosti i izuzetnog značaja te informacije...

»Svejedno je sada kako i zašto«, pomisli Leslie. »Ostaje da se iz ovoga izvučem na neki način... a da pri tom i Lieven ostane u životu...

Iako je čovek pred njim ležao gotovo nag i naizgled bespomoćan, Lieven je uzmicao prema vratima ne skidajući pogled sa njega. Desna ruka bila mu je opuštena uz telo, ali još jednom tako kao da se u njoj nalazi revolver, spreman da svakog trenutka opali.

— Ako sam dobro shvatio — reče Leslie — upravo si me osudio na smrt, Lieven

Ovaj zastade na vratima, cereći se.

— Mudar momak — reče. — Šteta. Ponekad ne valja biti ni suviše mudar, znaš... ja to ne volim.

— Samo još jedno pitanje... zašto to ne učiniš sam? Plašiš se?

Jednoruki se nasmeja, s malo prezira u glasu.

— Ne, Lestere, ne plašim se. Nisi tako opasan, jer inače ne bi dopustio da te iznenadimo ovako, sa spuštenim pantalonama, kako kažete vi Amerikanci. Međutim, i moji momci moraju da zarade koji dolar i održe se u formi. Svako radi svoj posao, zar ne? Tajna uspešne organizacije...

— Ali uspešna organizacija ipak najviše zavisi od čoveka na vrhu. Njegove greške se najteže ispravljaju, a ti si upravo na

putu da načiniš grešku, Lieven.

— Može biti, može biti... ali od toga tebi u paklu neće biti nimalo lakše. Srećan put, Lestere!

Vrata se zalupiše za njim, a iza njih još jednom odjeknu onaj duboki, zadovoljni smeh.

Lesli nije gubio vreme. Kao odbačen oprugom, izleteo je iz postelje i navukao pantalone, zakopčavajući teški kožni pojas. Toliko vremena je imao: biće potrebno najmanje pola minuta dok Lieven objasni novi plan svojim ljudima.

Za njih će to biti igra, znao je. Strašna igra krvi i smrti u kojoj su, svesno ili nesvesno, svi oni uživali. Zbog toga i neće učiniti ono što je najlakše i najjednostavnije: uleteti na vrata i zasuti olovom svaki kutak male prostorije.

Na trenutak je zastao u svojim pripremama, podigavši glavu da oslušne. Da, upravo onako kako je i pretpostavljao: dvojica koji su pred vratima ući će da obave posao. Trojica ostalih neće menjati mesto, ali će biti dvostruko oprezniji, očekujući da njihova bespomoćna žrtva pokuša bekstvo tim putem...

Nije im se žurilo i na nepokretnom licu ninde zgra senka osmeha. Dali su mu vremena da usavršava svoj plan i on bi bio glup ako to vreme ne iskoristi na najbolji način, bez obzira što bi svakako pobedio i da su napali odmah.

Lieven, najopasniji među njima, još uvek ne želi da učestvuje u igri. Sada verovatno stoji dvadesetak jardi dalje, naslonjen na drvo, sa cigaretom u zubima.

Minijatura čelična sečiva, nalik dobro izbrušenim kandžama, obično su nalazila svoje mesto u za to podešenim otvorima na rukavicama i obući ninde, ali s malo vještine mogla su se učvrstiti i između prstiju na rukama i nogama.

Jednim skokom ninda se vinu uvis, zarivajući čelične kandže u tavanicu iznad vrata. Ispruženim nogama lako je našao oslonac na zidu, obezbeđujući stabilnost iako se sada držao samo jednom rukom. Druga, desna, bila je slobodna i sada je hitrim pokretom iz kožnog opasača istrgla jedva vidljivu tanku nit.

Koraci pred vratima, spori, samouvereni. U nindinom telu nape se svaki mišić i on bešumno ispuni pluća vazduhom.

Vrata odleteše u stranu, odbačena udarcem ramena. Dvojica napadača delovali su kao dobro uvežban par; svaki od njih našao se sa jedne strane vrata tražeći uperenom dvocevkom neki cilj u maloj prostoriji.

Tog cilja nije bilo, ali to nije bila činjenica koja bi mogla dekoncentrisati dvojicu iskusnih ubica. Njihova žrtva, naravno, potražila je sklonište u kupatilu ili susednoj prostoriji.

Nije im se žurilo. Jedan od njih, Krouli, ostade kraj vrata,

držeci na nišanu suprotni zid i vrata kupatila. Drugi, krupan crnac u belom odelu, pođe napred, bešumno se šunjajući na prstima...

Tanka čelična nit polete iz nindine ruke i omča se nepogrešivo omota oko Kroulijevog grla. Palac po palac, Leslie ga je dizao, jednom rukom, sve dok ispruženi prsti nogu nisu zalebdeli nad podom.

Nikakav šum se nije čuo, niti se mogao čuti, uprkos Kroulijevom užasnoj borbi za život. Prsti ruku se opustiše, međutim, i njegova dvocevka teško tresnu o pod.

Crnac je reagovao zaista munjevito, okrenuo se i pognuo, tražeći dvocevkom cilj koji se na neki volšeban način stvorio iza njega. Prekasno, naravno: odbacivši se obema nogama od zida, telo ninde već je letelo prema njemu sa ispruženim rukama.

Kandže, predviđene za veranje po zidovima i drveću, u suštini nisu bile oružje, ali njihovi oštri vrhovi mogli su doneti trenutnu smrt. Crnac se sruči poleđuške na pod, kao oduvan Leslievim moćnim naletom. Prst na obaraču dvocevke ne stiže ni da se trgne dok je desna ruka ninde, naoružana kandžama, prodirala u njegovo telo da bi mu raskinula srce...

»Lieven je takođe postao neoprezan«, pomisli ninda, odskakući u stranu. »Da se malo bolje postavio, mogao je kroz otvorena vrata videti šta se događa unutra. Ovako...«

Obrisavši krvavu ruku o belu odeću mrtvog ubice, Leslie skliznu uz bočni zid, zatvarajući vrata udarcem noge. Neka sad Lieven razmišlja šta se dogodilo i pita se zbog čega još uvek nije odjeknuo nijedan pucanj. Izgleda su dva prema jedan da će u takvoj situaciji doneti pogrešnu odluku...

Da...

— Krouli? Seme? — začu se njegov duboki glas spolja. — Šta se, do đavola, događa tamo unutra?

»Još uvek je daleko od vrata«, proceni ninda. Prema tome, biće vremena da se oslobodi još jednog protivnika pre nego što jednoruki čovek stupi u akciju.

Jedan dugi skok odnese ga do prozora i on oprezno proviri kroz već načinjeni otvor između zavesa. Čovek sa automatskom puškom u rukama bio je zbunjeno; videlo se to po izrazu njegovog lica i očima uperenim nekud levo, prema Lievenu, umesto u pravcu iz kojeg je jedino mogla doći opasnost.

Još jedan metalni predmet pojavio se iz opasača ninde: tanka čelična zvezda čije su ivice bile oštre kao žilet. Šuriken, strašno oružje koje je bešumno ubijalo već mnogo stotina godina.

Baćena vertikalno, čelična zvezda načini u staklu prozora otvor jednak svojim dimenzijama, uz tihi zvuk nalik kucanju kristalnih čaša. Oči čoveka pod prozorom počele su da skreću u tom pravcu kada je zvezda stig-

la do njega, nepogrešivo se zavrtajući u vratnu arteriju.

Ubica zakrklja i ispusti pušku, pokušavajući da dlanovima obeju ruku zaustavi mlaz krvi koji je šiknuo iz vrata. Bio je to samo refleksni pokret, jedva dovršen pre nego što je pao na tle i nekoliko puta se zakoprcao, zalivajući prostor oko sebe vreloom crvenom tečnošću.

Tišina...

Kao senka, ninda priđe vratima i nasloni uho na njih. Mogao je jasno da zamisli izraz na Lievenovom licu, razjapljena usta i sitne očice uperene u čoveka koji je samo sekundu ranije mirno stajao pod prozorom sa puškom u ruci.

»Šta sada, Lieven?«, pomisli ninda. »Da vidimo koliko si zaista opasan... i inteligentan...«

Dovoljno inteligentan da prizna poraz, to ninda shvati kada se spolja zaori Lievenov duboki glas.

— U redu je, Lestere! — govorio je. — U redu, do đavola! prva runda je tvoja!

Ninda se oprezno pomeri od vrata čija debljina ne bi mogla zaustaviti ni metak iz pištolja. Čutao je, umejući da ceni utisak koji će to ostaviti na jednorukog. Sklopljenih očiju, nastojao je da uhvati svaki šum spolja.

— Lestere! — pozva još jednom Lieven. — Pobedio si, proklet bio! Izadi da razgovaramo!

Ninda se osmehnu, povlačeći se od vrata.

— Uđi ti ovamo, Lieven — doviknu. — Ovde je ipak mnogo udobnije!

Dohvatio je košulju i hitro je navukao, ostavljajući da visi preko kožnog opasača. Lieven će doći, u to nimalo nije sumnjao, ali ne da razgovara. Još dva njegova čoveka nalazila su se iza kućice i jednoruki neće odustati od pokušaja da ga likvidira sve dok ne bude potpuno ubeđen da je to nemoguće...

U međuvremenu, pokušaće da privuče njegovu pažnju dok dvojica novih ubica ne stignu kroz zadnju prostoriju...

Lieven je vrata otvorio mirno, kao da ulazi u stan svog najboljeg prijatelja. Pogledao je dva opružena tela na podu, odmahnuo glavom i oprezno ih prekoracio da bi se spustio na onu istu stolicu kao maločas. Leslie je ponovo bio na postelji, zauzet navlačenjem svojih dubokih belih patika.

— Kako si ovo izveo? — progonđa Lieven, pokazujući prema Krouliju i Crncu. — Ta dva momka nisu bila nimalo naivna, znaš.

— Znam. Inače ne bi radili za tebe.

Ispod oka, ninda je pratio pokrete Lievenove desne ruke iz koje je i dalje zračila opasnost. Ne, njegov harager se nije mogao prevariti. Ko zna kako, jednoruki je u svoju protezu ugradio neko strašno oružje, ali oružje pažljivo čuvano kao poslednji adut u nekoj velikoj igri. Lie-

ven će ga upotrebiti tek kada shvati da ga jedino taj adut može spasiti...

Stolica zaškripa kada se jednoruki pomeri na njoj.

— Krouli je udavljen — reče — to se odmah vidi. Boga mu, bio sam ubeđen da njegovo odvratno lice ne može postati ružnije... A Sem? Hmm... čoveče, čime si ga to pogodio, minom iz minobacača?

— Nešto slično — osmehnu se Lesli. — Pređimo na stvar, Lieven. Nisi ovamo došao da bi obavio post mortem nad ovom dvojicom glupaka.

— Tačno, ali je uvek dobro znati s kim imaš posla. I kakvim se taj oružjem bori.

— Moje glavno oružje se ne vidi — Lesliejev glas bio je tih. Ne samo zato što je tako sugestivnije delovao na Lievena. Do njegovih oštih ušiju dopro je šum koji je mogao značiti samo jedno: neko je sečivom otvarao sebi prolaz u staklu prozora susedne prostorije.

— Ono u glavi? — grohotom se nasmeja Lieven. — Videćemo, Lestere, videćemo...

Govorio je glasnije nego maločas, u očiglednoj nameri da svojom slonovskom rikom priguši svaki šum koji bi njegovi ljudi mogla činiti, ljuljajući se na stolici čija je škripa pokazivala da ne može dugo izdržati takav tretman. Sitne očice bile su neprestano uperene u Leslija, ali se sada u njima videlo i novo osećanje: osećanje poštovanja

prema tom krupnom čoveku crne kose i dubokih plavih očiju.

— Već si priznao da sam dobio prvu rundu — podseti ga Lesli.

— Tačno. I dobio si je...

— I?

— Došao sam da razgovaramo — sleže Lieven ramenima. — To si hteo, zar ne?

»On samo odugovlači«, pomisli ninda. »Zna da su ona dvojica blizu. Da... daska u podu je škripnula iza mojih leđa... oni će svakog trenutka uleteti na vrata...«

— Budi oprezan, Lieven — reče Lesli. — Budi vrlo oprezan...

— Zašto? — u sitnim očima videlo se čuđenje.

— Zato što znam da si opasan. Ako načiniš bilo kakav sumnjiv pokret biću primoran da te ubijem... a to ne bih želeo, Lieven!

— Ne bi ni mogao!

— Možda... ali je bolje da to ne proveravaš, Lieven...

»Uskoro«, mislio je. »Svakog trenutka...«

Vrata susedne prostorije naglo se otvoriše, odbačena snažnom rukom. Lesli ostade na svom mestu kao da se ništa nije dogodilo, prateći sa zanimanjem u pogledu Lievenove reakcije.

Eksplodzija!

Lieven se upola podiže sa stolice, široko otvorenih usta, kao da želi da vikne, ali za to nije imao više snage. Sručio se natrag u stolicu, buljeći u nindu sa nečim novim u pogledu.

Henrik Lieven, jendoruki Holandancin, osjetio je strah po prvi put posle mnogo, mnogo godina.

Lesli je i dalje sedeo sa mirnim osmehom na licu. Nije ni bilo potrebno da se okreće kako bi proverio koliko je uspešna bila njegova zamka. Eksplozivna kuglica, uglavljena u otvor izdubljen između vrata i dovratka morala je pasti čim se vrata odškrinu; a energija te eksplozije bila je dovoljna da uništi svakog ko se našao u neposrednoj blizini.

Lesli ustade, ne ispuštajući Lievena iz vida dok je hitrim pokretima prikupljao svoje stvari.

— Vreme je da krenemo, Lieven — reče mirno — Ova eksplozija svakako će privući nečiju pažnju... a ti to u ovom trenutku ne bi želeo, zar ne?

Lieven je lagano vrteo svojom ogromnom glavom, kao da još uvek ne veruje u ono što mu oči govore.

— Da krenemo? Kuda?

— U tvoju bazu, naravno? Ili se još uvek nisam kvalifikovao za Veselovo mesto?

Jednoruki se oprezno uspravi, kao da još uvek nema poverenja u svoje noge.

— Jesi — zabrunda. — Veseli je bio spretan momak, ali ovakvo nešto... ne, za ovo ne bi bio sposoban!

Lesli se široko osmehnu.

— Ti si to znao od samog početka, Lieven... i nisi se plašio toga da ja ne bih mogao obavljati Veselov posao. Ne, Lieven

... ti se bojiš da bih ja jednog dana — uskoro — mogao zauzeti i tvoje mesto...

Sitne očice se skupiše, ali kroz gustu bradu ne izađe nijedna reč, iako su se usne džina bezglasno pokrenule. Okrenuvši Lesliju leđa, on lagano otvori vrata, hodajući korakom koji ga je činio bar dvadeset godina starijim nego kada je ušao u kućicu...

— Pođi napred, svojim kolima, Lieven — reče ninda. — Ne moraš žuriti... ja ću ti biti za petama.

*
* *

Voda u bazenu staklenih zidova prelivala se u svim duginim bojama dok su zraci vešto postavljenih raznobojnih, reflektora milovali nago telo devojkice. Telo joj se grčilo i uvijalo u savršenom skladu sa muzikom naglašenog ritma i dubokih tonova koja je, malo prigušena, dopirala i do posmatrača.

— Mala nije loša — zevnu Ferkel, ne trudeći se da ruku priinese ustima. Obe ruke ionako su mu bile zauzete: levom je gotovo nezainteresovano milovao ogromne grudi nage žene ispružene kraj njega, a u desnoj je držao čašu u kojoj je tiho zveckao led. — Šta ti kažeš, Alison?

— Nije loša — složi se žena promuklim glasom, puštajući da joj grudi pokrije pravi vodopad riđe kose kada je zatresla gla-

vom. — Ali ja sam bolja... i ti to znaš, dušo.

Devojka na trenutak izroni da bi udahnula vazduh. Na licu joj je lebdeo ukočen osmeh kada je maloj grupi dobacila pogled pun straha. Ferkel se osmehnu kad to primeti. »Ko zna čime su joj sve napunili uši«, pomisli.

— Hoćeš li je pozvati da nam se pridruži — mazno upita Alison. Ruka joj nestade pod Ferkelovim kimonom.

— Neee... umoran sam, mala. Prokletstvo, vas četiri ždrebe baš ste me izmorile noćas. Nemam više dvadeset godina, znaš.

— Mi tebe izmorile? A koga je pred zoru Ivet preklinjala da prestane? — ženin smeh bio je promukao i raskalašan.

— Ha-hmmm...

Čovek koji se nakašljao, ukočeno je sedeo u svojoj fotelji nekoliko koraka dalje, prinoseći povremeno čašu ustima kao loše programirani automat. Čaša se nije praznila, zahvaljujući takođe nagoj devojci krhkog, gotovo dečakskog tela, koja je stajala iznad njegove glave sa šejkerom za koktele u rukama.

— Matorom Dekeru ne sviđaju se priče o mojoj potenciji! — glasno se nasmeja Ferkel. — Bojim se čak i da mi ne veruje, zamisli to, Alison! Casna reč, jednom ga moram pozvati na uzme učešća u našim malim orgijama, šta kažeš na to? Mada se bojim da neće pristati... boji se da ne ukalja čast armije Sjedinenih Država, a?

Lice penzionisanog generala Dekera ostade nepokretno i samo je jedva приметно mičanje brčića pod nosom i nervozan pokret rukom pokazao da je čuo Ferkela.

U staklenom bazenu se nivo vode lagano spuštao, u skladu sa muzikom koja je postajala sve tiša. Devojka se prepustila talasićima stvorenim pokretanjem skrivenih peraja u vodi, sve dok se nije opružena našla na već gotovo suvom podu, sladostrasno se grčeći.

— Ha-hmm — iskašlja se ponovo Deker, gutajući pljuvačku.

Stakleni zidovi skliznuše u stranu i devojka izađe, zabacujući mokru plavu kosu unazad. Išla je oklevajući, kao da ne zna kojem ćutljivom paru da se pridruži.

— Reci joj da je slobodna, Alision — reče leno Ferkel, ostavljajući čašu na pod pored skupocenog prekrivača na kome je bio ispružen. — I neka neko pogleda koliko je sati, do đavola! Taj Masterson bi jednom mogao da bude i tačan!

— Ovde sam, Ferkel, ovde — reče jedan podsmešljivi glas. — Čekao sam da se završi tvoja mala predstava...

— Ah! — osmehnu se Deker, odgurnuvši od sebe devojku koja mu je u međuvremenu sela u krilo. — Najzad, Čarlse! I bilo je vreme da se bavimo nečim ozbiljnim..., ma šta naš domaćin mislio o tome!

Ferkel odmahnu rukom.

— Ženske, razlaz! — naredi oštrim glasom. — Imamo posla... hajde!

Masterson, nizak čovek povijenih ramena, sa neurednom sedom kosom i u odeći koje bi se postideo i svaki trgovački putnik, s gađenjem se osvrtao oko sebe, mereći ledenim pogledom niz raskalašnih statua poređanih po odaji čija je jedina svrha, očigledno, bila zadovoljstvo.

— Nećemo valjda ostati ovde? — progunda. — Ovo više liči na jeftini bordel nego na radnu sobu...

— I jeste bordel — zakikota se Ferkel — iako ne baš tako jeftin. Uostalom, prošlo je bar trideset godina kako si poslednji put bio u bordelu, zar ne, Mastersone? Čekaj da se setim... Pariz 1938. ili trideset devete?

— Četrdeset pete — hladno odvrati Masterson. — U vreme kada se taj posao isplatio. Na žalost, javne kuće nisu više popularne čak ni u Parizu. Seksualna revolucija ubacila je u optičaj previše talentovanih amatera...

— Zaista — umeša se Deker svojim hladnim glasom — vreme je da prekinemo sa glupostima. Gde ćemo razgovarati, Ferkel?

— U mom studiju — Ferkelovo lice bilo je smrknuto dok ih je kroz vrata skrivena iza zavese propuštao u susednu prostoriju. Nikada nije voleo da radi, a večeras, činilo mu se, želeo je to manje nego ikada.

Studio, velika prostorija sa strogo funkcionalnim nameštajem, toliko je odudarala od prostorije iz koje su došli, da je čak i Masterson sa odobravanjem klimnuo glavom. Tri fotelje bile su postavljene sa tri strane stola tako da se iz njih može motriti na veliki ekran postavljen na zidu. Kraj svake od njih nalazilo se malo čudo ingenioznosti proizvođača nameštaja: deo koji je istovremeno predstavljao bar, telefonsku centralu i kontrolni sto za tonske i video uređaje u prostoriji.

— Zgodno mesto — primeti Deker spuštajući se u srednju fotelju. — Nadam se da je dobro izolovano i da nema skrivenih mikrofona?

Ferkel se grohotom nasmeja.

— U to možete biti sigurni, generale — reče. — Čak ni vašim ljudima nije uspelo da ih postave, sećate se.

— Počnimo, počnimo — nervozno reče Masterson trljajući mršave šake. — Vreme je novac, gospodo, već mi je dosadilo da vas podsećam na tu elementarnu činjenicu. Kad sam primio vaš hitan poziv, pomislio sam da je u pitanju nešto ozbiljno; po onome što sam zatekao stičem utisak da se vi dosađujete. Hoćemo li jednom početi ili ne?

— Zaista, vreme leti — složi se Deker. — Zbog čega ste nas pozvali, Ferkel?

Ferkel duboko uzdahnu, pritiskajući jedan taster na uređaju pored sebe.

— To ćete odmah doznati — reče. — I mislim da vam se neće dopasti...

Svetla u studiju se prigušiš, a ekran zasvetle. Deker se nađe napred kao da želi bolje da vidi slike koje su se sporo smenjivale u pravom vrtlogu boja. Ferkel dotiče drugi taster i slika se umiri.

Sada se na ekranu jasno vidi lice obraslo u gustu žutu bradu. Lice čoveka koji ne zna da ga posmatrao oko kamere i koji stoga dopušta da mu se iz očiju pročitaju i najintimnija osećanja.

Deker prepoznađe ovu istu radnu sobu, utvrdivši da čovek sa bradom i dugom kosom, u uniformi zaštitne boje, sedi na stolici koja bi, da se još uvek nalazila tu, stigla tačno preko puta njega. To je značilo da je kamera negde u zidu iznad njegove glave.

— Snimiš li i ovo, Ferkel? — progundā.

— Ne — Ferkel podiže obrve. — Želite li da snimam, generale?

— Gluposti! — frknu Master-son. — Ko je ovaj čovek, Ferkel?

— Lieven. Moj najpouzdaniji saradnik.

— Hmmm... — ponovo se javi Deker. — Imam utisak da je veoma nervozan. Čak uplašen...

— Tačno. Vidite, on čeka mene, jer treba da mi saopšti nešto neugodno...

— To smo već shvatili — pre-seće Deker. — Ona stvar zbog koje smo i nas dvojica ovde?

— Da. Evo, ja sada dolazim. Nećete me videti, ali ćete čuti moj glas...

Čovek na ekranu žurno skoči na noge, otvarajući usta kao da želi nešto odmah da kaže.

— Sedi, Leivene — začu se iz zvučnika oštar Ferkelov glas. — Sedi, do đavola, čoveče! I posluži se pićem! Ništa ne može biti tako strašno da ne bismo imali vremena za po jedan rum!

— Nepotrebna familijarnost! — progundā Deker. — Potčinjeni treba da znaju svoje mesto...

— Ovde je deo filma isečen — objasni Ferkel nagli skok na ekranu. — Evo, Lieven će sada početi da govori o onome zbog čega sam vas pozvao...

— Šefe — počeo čovek promuklim glasom i Deker tek tada shvati da on nema desnu ruku. Vešto izrađena proreza, pa da. Sada se sećao jednog od listova iz svojih prepunih dosijea. Lieven Henrik, oficir holandske armije, ražalovan zbog uvrede nanete nekom generalu, zatim plaćenik u Africi gde je brzo napredovao. Ruku izgubio u neuspehom državnom udaru na Madagaskaru, potom iskrsnuo u Vijetnamu gde se upoznao sa Ferkelom.

Mozak generala Dekera bio je ograničen, ali je zato na tom ograničenom polju predstavljao mašinu koja nije zaboravljala nijedan podatak ikada ubačen u nju... Lieven je bio veoma sposoban, veoma inteligentan...

I veoma hrabar...

Ono što je njega zaplašilo za-
služivalo je svu pažnju generala
Dekera, svakako. On se naže na-
pred sa koncentracijom koja je
potpuno isključivala sve sem pri-
zora na velikom ekranu.

— Počni već jednom, Lievene,
prokletstvo! — osećala se ner-
voza i u Ferkelovom glasu. —
Izgledaš kao da si sreo samog
Satanu!

Čovek na ekranu obrisa čelo
po kojem se lepila kosa mokra
od znoja.

— Ne govorite tako, šefe —
promrmlja. — Jer...

— Jer?

Lieven duboko uzdahnu.

— Jer bi to... jer bi to mo-
gla da bude istina!

Ruka generala Dekera dotače
taster i Lievenovo lice se ukoči
na ekranu. Kao fasciniran, sitni,
mršavi čovek buljio je u sliku
pred sobom.

— Zašto ste zaustavili film,
Deker? — pobuni se Masterson.
— Ne mogu da ostanem ovde či-
tavu noć!

— Hteo sam bolje da pogle-
dam izraz na njegovom licu...

— Pa?

Deker prinese ustima čašu sa
pićem čiji ukus iznenada više
nije osećao.

— On to zaista misli — reče.

— On je zaista ubeđen da je
sreo Satanu!

Masterson i Ferkel se zgleda-
še i ovaj drugi jedva primetno
sleže ramenima. Pokrenuo je ru-
ku i slika na ekranu ponovo za-
igra.

— Opet si pio, Lieven — reče
Ferkel iz zvučnika. — Rekao sam
ti da će te piće pre ili kasnije
ubiti.

— Voleo bih da jesam — uz-
dahnu div. — I da osećam lep,
pristojan, zdrav mamurluk, a ne
ovo...

Iz zvučnika dopre udarac pe-
snice o sto. Deker i nehotice po-
gleda u glatku površinu pred
sobom tražeći trag tog udarca.

— Dosta! — dreknuo je Ferkel.
— Šta si ti, do đavola? Muška-
rac ili sujeverna babetina? Šta
se dogodilo, jesi li našao Veselo-
vu tašnu?

— Nisam, ali...

— Nisi?

U ta dva sloga bilo je sabi-
jeno toliko pretnje, da general s
poštovanjem klimnu glavom. Fe-
rkel je umeo da bude oštar ka-
da treba... iako je u suštini pro-
kleti mekušac koji samo juri za
zadovoljstvima. Pre ili kasnije...
pre ili kasnije...

On odbaci tek formiranu po-
misao od sebe. Ne, za to je bi-
lo još uvek rano, jer je Ferkel
bio potreban, sa svojim gotovo
neobjašnjivim talentom da po
svim krajevima sveta pronalazi
ljude spremne da stave život na
kocku kako bi obavili poslove za
njega, često i ne pitajući kakvu
će im to zaradu doneti...

— Nisam — ponovi Lieven čv-
ršće, kao da je savladao prvi
šok. Ili je to bilo dejstvo ruma
koji je ispijao dugim gutljajima
iz čaše za vodu. — Prokletstvo,
šefe, hoćete li da čujete celu pri-
ču, ili...

— U redu — iz zvučnika dopre zveckanje leda. — Govori!

Ono što je potom usledilo zvučalo je toliko neverovatno da je Deker nekoliko puta bio prisiljen da okruži pogledom oko sebe kako bi se vratio u realnost. Taj Lieven... ili je bio najveći lažljivac na svetu, ili...

Ili je sve to zaista bilo istina!

Čitali su nekoliko dugih minuta kada se ekran ugasio i svetlo u studiju pojačalo.

— To je to! — uzdahnu prvi Ferkel, puneći sebi novu čašu. — Šta kažete, a?

Deker je ćutao, zagledan u sto pred sobom, kao da još uvek pokušava da se pribere. Master-son se nervozno vrpolio u svojoj fotelji.

— Koliko ovo može da ugrozi naš posao sa Vaskezom? — upita.

— Ko zna? — sleže Ferkel ramenima. — Do sada je, bar sa te strane, sve u redu. Taj Lester je odlično vodio stvar, moramo priznati... iako je raspolagao sa manje informacija od Vesela...

— Ko je on, Ferkel?

Glas generala Dekera bio je oštar. Ne slučajno... general Deker nalazio se na tragu čoveka koji je dugo, veoma dugo uspevao da izmakne razapetim mrežama. Na tragu čoveka čije lice niko nikada nije video, ali koji je morao postojati, jer to je govorio instinkt dobrog obaveštajca.

Suviše je poslova bilo ometeno, na volšeban način suviše je dobrih operativaca umrlo, a da

se nikada nije doznalo ni gde, ni kada, ni kako...

Ferkel se blede osmehnu.

— Pojma nemam, generale — reče. — Hoćete sami da ga pitate?

Deker se ukoči na svom mestu.

— Šta?!

— Pitao sam hoćete li sami da ga pitate — nasmeja se Ferkel. — To je najjednostavnije, zar ne?

— On je... ovde?

— Naravno, Lieven je rekao da ga je doveo, je li tako? Čeka već satima u susednoj prostoriji. I ima prokletu dobre živce, mogu vam reći...

Deker skoči na noge, osvrćući se oko sebe kao zver u zamci.

— Pa ti si poludeo, Ferkel! — prosikta. — Čoveče, šta ako je došao da nas ubije?

— Nas? — Ferkel se smeškao. — On i ne zna da smo mi ovde. A čak i da zna, nikada ne bi uspeo da prodre do ove prostorije. Pogledajte...

Ferkel dodirnu taster na svojoj komandnoj ploči i veliki ekran ponovo se osvetli...

*
* *

Od trenutka kada ga je Lieven uveo u ovu prostoriju, mnogo sati ranije ninda je, stopu po stopu, analizirao sve one manje ili veće opasnosti kojima je okolina pretila. Znao je veoma dobro da ga nešto slično očekuje, ali

ne u ovakvom obliku, niti tako intenzivno...

Neko, a to nije bio Lieven, pokazao je užasno mnogo mašte da od bukvalno čitave prostorije stvori smrtonosnu zamku, spremnu da se na dati signal zatvori oko bespomoćne žrtve.

Sve to svedočilo je o još nečem: o čoveku, ili ljudima, koji su bili toliko iznad ostalih da za njih nisu važila nikakva pravila ljudskog ponašanja.

Odmerenim pokretom koji je morao zavarati skrivene posmatračke otkrio je najmanje tri televizijske kamere i jedan mikrofonski Lesli dohvati neki raskupšani časopis sa stola. Da, sve oko njega uredio je, između ostalog, i izvrstan psiholog, uspevši da potpuno dočara atmosferu i izgled sobe u kojoj se okupljaju muškarci čiji se posao sastoji od dugih perioda čekanja i kratkih trenutaka angažovanja sve njihove snage i veštine.

Ukratko, posao plaćenog ubice i telohranitelja...

Lesli nije sumnjao da je prostorija za to i služila. U normalnim okolnostima, naravno. Sa nekoliko stručnih intervencija, međutim, veliki broj običnih predmeta pretvarao se u smrtonosna oružja kao dodatak arsenalu već ugrađenom u zidove i delove nameštaja.

Časopis koji je prevrtao sa igrarazom dosade na licu, bio je potpuno bezopasan. Kao i piće kojim se poslužio, ili kompjuterska igra koja mu je pomogla da u

naizgled nevinoj zabavi proveđe više od sata čekanja.

Haragei je u tome predstavljao faktor koji je mogao bitno, ali ne i odlučno uticati na situaciju. Istina, on mu je pokazao mesto najopasnijih oružja, ali ne i njihovu prirodu ili način na koji ubijaju, još manje kako se od njih zaštititi ili odbraniti.

Ništa od toga nije se videlo na njegovom licu kada je odbacio časopis i ispružio se na kauču sa rukama pod glavom. Tragovi prljavih cipela na tkanini pokazivali su da je mnogo ljudi pre njega činilo to isto; uz razliku što su se oni zaista osećali opušteno, a on je to morao glumiti. Koliko? Da, već punih šest časova...

Ma šta Lieven rekao, on nije mogao biti prvi čovek tajanstvene organizacije i to je ovo čekanje potvrđivalo. Jednoruki nije bio dovoljno važna ličnost da sam donese odluku šta dalje, niti je na njegov poziv šef odmah dolazio... ali je, ipak dolazio i to je bilo ono na šta je Lesli računao. Imao je u vidu još jednu važnu činjenicu: vođa tako efikasne organizacije neće tako brzo likvidirati čoveka njegovih sposobnosti...

U međuvremenu će Sumiko i njegov verni saradnik Tabasko Pit izvesti potez koji tajanstvenog šefa mora uveriti da mu je čovek kao što je Lesli neophodan.

Šest sati... mnogo, mnogo više nego što se nadao. Međutim, ovoga puta vreme je bilo na njegovoj strani.

— Lester!

Glas je dopro iz skrivenog zvučnika, jednog od onih čiji je položaj već uspeo da odredi, ali to trzaj na licu nipošto nije odavao. Ova gluma, međutim, bila je i opasna: posle svega što je Lieven morao ispričati o njemu, šef će biti dvostruko oprezniji i neinteligentni izraz na njegovom licu mogao bi izazvati nepotrebnu sumnju.

— Ko je to? — upita on s malo iznenađenja u glasu, osvrćući se oko sebe. — Lieven?

— Ne, nije Lieven, Lestere — odgovori onaj isti glas. — Neko drugi... zbog čega si likvidirao Vesela?

Ninđa se lukavo osmehnu, kao da ne zna da ga posmatra oko skrivene kamere.

— U ovom poslu — reče — to je najbrži način za napredovanje... a meni se žurilo...

— Zašto?

— Zašto? — ponovi Lesli malo zbunjeno. — Pa ne znam... jednostavno, želim da brzo dođem do mnogo para, valjda. A mislim da čovek mojih sposobnosti to može.

— To je tačno — složi se nevidljivi glas u kojem se naslućivao smeh. — A sad nešto o tvojim sposobnostima... gde si to sve naučio?

Lesli duboko udahnu vazduh. Ovo što će sada reći bilo je opasno, veoma opasno po njega, ali drugog izlaza nije bilo, ukoliko želi da živ izađe iz ove smrtonosne klopke. Uostalom, ako njegov

plan ne uspe, biće ionako potpuno svejedno da li će nepoznati znati njegovu najveću tajnu, ili ne...

— U Japanu — reče mirno. — Ta žuta kopilad prokleta dobro znaju kako se bori. I imaju tri-kove o kojima svet i ne sanja...

— U Japanu, a? — dopre iz zvučnika. — Karate?

— Mnogo više od toga. Uostalom, pitajte Lievena, iako je ono što je on video samo mali deo mog repertoara...

Iz zvučnika dopre jedva čujan šapat, naglo presečen isključivanjem mikrofona u prostoriji iz koje se javljao nepoznati govornik. Leslijevo lice ostade nepomično dok je analizirao novo otkriće. Da, nešto što je trebalo očekivati: šef nije bio jedan čovek, već dvoglava ili možda troglava zver koja u sebi objedinjuje paklenu inteligenciju nekoliko mozgova...

Podatak koji nije bilo loše znati. Više ljudi neminovno su u podređenom položaju u odnosu na jednog jedinog čoveka koji zna šta hoće; ako ni zbog čega drugog, ono zbog vremenskog intervala potrebnog da donesu odluku o zajedničkoj akciji. S druge strane, uvek se mogao primeniti i omiljeni gambit ninda: nahuškati jednog protivnika na drugog vešto smišljenim spletkama i savladati ih jednog po jednog, ako pre toga već ne unište jedan drugog...

— Lestere... da li si ti — ninđa?

U glasu koji je to pitao bilo je nevercie. I izvesnog poštovanja...

Lesli je oklevao. Taman toliko koliko je bilo potrebno da nevidljivi posmatrači uoče nesigurnost na njegovom licu.

— Da — reče na kraju. — Ja sam ninda...

Onog tipičnog šuma koji odaju čak i najkvalitetniji zvučnici ponovo nestade. Mikrofon u drugoj prostoriji još jednom je bio isključen, svakako u želji da se vođe organizacije konsultuju u tom novom i neočekivanom otokriću.

Lesli je čekao nepokretnog lica. Iako mala, verovatnoća da će šefovi odlučiti da ga istog trenutka likvidiraju još uvek je postojala...

A u tom slučaju izgledi da izvuče živu glavu sa ovog mesta bili su zaista zanemarljivo mali...

— Lestere — dopre iz zvučnika — koje je tvoje pravo ime?

— To vam neću reći — osmehnu se ninda. — Ne samo zato što ne vidim da je to naročito bitno...

— I nije bitno — složi se nevidljivi glas. — Za koga si do sada radio?

— Isključivo za sebe. I, upozoravam vas, to nameravam da i ubuduće činim.

— Zašto onda tražiš posla kod n... kod mene?

Ninda je neko vreme zamišljeno gledao pred sebe, kao da razmišlja kako da odgovori.

— Vidite — počeo oklevajući — ninde imaju jedan proketo star i proketo ograničen kodeks ponašanja. Moja obuka trajala je godinama i Japanci su uspeli da taj šasavi kodeks utisnu u moj mozak. Oslobodio sam ga se tek nedavno, kada sam shvatio da su sve te brbljarije možda nešto vre dele u srednjem veku, ali do sada od njih nema nikakve koristi. Ukratko, sve što sam do sada činio donosilo mi je tek toliko para da mogu udobno da živim... a ja želim više, daleko više od toga!

»Neka razmišljaju o ovome«, pomisli on. »Motivi koje sam naveo moraju im se dopesti, jer su veoma slični njihovim motivima. Novac. Novac i moć, to je jedino što oni umeju da cene. I strah, naravno... a nadam se da je Lieven bio tako dobar da im prenese bar deo svog straha koji je osetio predamnom...«

Ponovo nekoliko minuta tišine dok je mikrofon bio isključen. Ninda ne pokaza svoju napetost.

To su bili trenuci u kojima se bukvalno odlučivalo o njegovoj sudbini...

— Lestere... želeli bismo da vidimo neki od tvojih trikova.

— Oho? Vas ima više uz taj mikrofon, gospodo? — podiže Lesli gbrve.

Smeh. Drski smeh čoveka koji se često izlaže opasnosti i koji je naučio da je prezire.

— Da, nas je više, Lestere. Za početak, toliko je dovoljno da znaš o svojim budućim šefovi-

ma... Dakle, šta je sa tom predstavom?

— Žao mi je, gospodo, nismo u cirkusu. Moje znanje previše je dragoceno da bih ga na ovakav način prikazivao. Pitajte Lievene, ako želite nešto da doznate. Sem toga, predlažem da to proverite na nekom od zadataka koje ćete mi poveriti. Možda čak i taj posao sa Vaskezom... imam utisak da sam ga do sada dobro vodio...

— Ne, Lestere — glas je bio čvrst, glas čoveka koji nije navikao da mu se protivureči. — Hoćemo da te vidimo na delu... Izadi odatle i kreni hodnikom, a zatim niz stepenice. Prostorija koju tražiš je u suterenu, na kraju desnog hodnika. Kreni.

Lester se osmehnu, vrteći glavom.

— Ako sam dobro shvatio, gospodo — reče — vi me stavljate na još jedan ispit. Koliko ste ljudi odlučili da utrošite ovoga puta?

— Videćeš — ponovo smeh koji je svedočio o preziru prema smrti. Naročito ako neko drugi treba da umre. — Videćeš, Lestere...

Slegnuvši ramenima, ninda ustade sa kauča, dohvatajući dugu torbu neobičnog oblika iz ugla u koji je spustio. Nije bilo više razloga da krije njen sadržaj. kostim i oružje ninde, a naročito zato što će mu ovo drugo biti potrebno, i to veoma brzo...

»Šta su ovoga puta smislili?«, pitao se, uvlačeći divno ukrašene

korice svog samurajskog mača, katana, pod kožni opasač. Vaki-zaši, kratki mač — ili dugi nož, svejedno — stajao mu je na desnoj strani. Uz sve ostalo oružje skriveno pod odećom, nije imao razloga da se plaši protivnika ko je će tajanstveni šefovi baciti pred njega, željni krvave zabave.

Pa čak i ako među tim protivnicima bude i Lieven, džin od čoveka, sa strašnim oružjem skrivenim u protezi koja mu je zamenjivala ruku...

Odmerenim korakom, kao da šeta, ninda izađe u hodnik. Nije znao da li su skrivene kamere postavljene i tamo, ali se držao kao da jesu. Uostalom, sada više nije branio samo sebe, već i slavu svih onih čuvenih boraca koji su ime ninde nosili pre njega...

*
* *

Telefon kraj Ferkelove desne ruke zazvonio je u trenutku kada je neobični čovek krenuo niz goli betonski hodnik na čijem se kraju nalazila gimnastička sala. Ferkelove oči se skupiše, smetalo mu je sve što bi moglo odvuci pažnju sa krvave igre koja će za koji trenutak početi.

— Javi se, Ferkel — reče general oštro. — Možda je nešto važno...

— U ovom prokletom poslu sve je važno — progundā Masterson. — Gospodo, mislim da vam više nisam potreban, a neodložni poslovi čekaju — on ustade, tr-

ljajući svoje mršave ruke. — Još uvek mislim da grešimo što ovako dragocenog čoveka izlažemo opasnosti, Deker. Do đavola, neka radi za nas ako već hoće, uvek će biti vremena da ga likvidiramo!

— Trenutak! — Ferkel podiže ruku. Sa izrazom interesovanja na licu slušao je sagovornika koji ga je zvao telefonom

— Šta je sad opet? — nervozno reče Masterson bacajući pogled na sat. — Ako ovo potraje još samo dvadeset minuta, zakasniću na važan sastanak u Los Anđelesu. Ja...

— Zaveži, Mastersone — oštro reče Deker koji je jednim okom pratio Lestera kako odmiče hodnikom, dok je drugi osmatrao Ferkelovo lice. — Imam utisak da je ovo važno. Do đavla sa tvojim sastankom! Šta se dogodilo, Ferkel?

— Bio je to Kaminski, jedan od mojih ljudi — oklevajući počeo Ferkel. — Misli da je otkrio kakav adut Vaskez ima u rukavu...

— Oho? — Masterson načulji uši. — Nešto vredno?

— Vredno? — frknu Ferkel. — Ako je to čime je jedan tip napunio Kaminskom uši samo u pola tačno, u pitanju su stotine miliona dolara! Cifre vam se dopadaju, zar ne, Mastersone? Dovoljno jak razlog da otkazete sastanak u Los Anđelesu?

Masterson sleže ramenima.

— Gluposti — reče gnevno. — Takve pare jednostavno ne postoje na jednom mestu. Verujte, ja

to znam bolje od svih drugih...

— Zaista? — Ferkelov smeh sada je bio nadmoćan — Želite da pogledate kasetu koju je Kaminski maločas snimio?

— A ovo? — Deker očima pokazao prema ekranu.

— To može da čeka — sleže ramenima. — Nikada nisam voleo pogled na krv!

— Nee! — oteže Ferkel. — Ovakva zabava retko se vidi. Evo šta ćemo: zadržaćemo Lestera dok ne svršimo sa ovim, a onda dozvoliti da igra počne. Nemate ništa protiv?

način prikazivao. Pitajte Lievena,

— Može — Dekerove oči su svetlele. — Međutim, zašto igru ne bismo učinili zanimljivijom, gospodo?

— Kako?

Deker se osmehivao, i to je samo po sebi bilo čudno, gotovo neprijatno za ostalu dvojicu ljudi koji su ga, možda, poznavali bolje od svih drugih. Osmeh na licu generala Dekera bio je prava retkost... I to ne samo zato što je obično najavljivao nečiju smrt...

— Naš ljubazni domaćin — reče general — uredio je ovu zgradu kao pravu tvrđavu. Prizemlje predstavlja lavirint sa nekoliko... ah, vešto postavljenih zamki, zar ne, Ferkel?

— I? — Ferkel podiže obrve.

— Gle, gle! — cerio se Masterson. — Znači, ima istine u onome da su tvoji ljudi pokušali da se uvuku ovamo, Deker?

— Zašto bih to krio? — sleže ovaj ramenima. — Čovek mora

voditi računa o tome s kim sarađuje, zar ne?

— Proklet bio! — zareža Masterson. — Ti si, dakle, i mene... mene...

— Špijunirao — hladno reče Deker. — Tu si reč tražio, Masterson? Da, špijunirao sam te, pa šta?

— Ostavimo to sada — podiže Ferkel ruku. — Što se mene tiče, nemam nikakvih tajni pred vama dvojicom i tako će i ostati. Zanima me kakav ste plan smislili, Deker?

— Zabavan... zatvorićemo sve ulaze u prizemlje i ostaviti dole Lestera i tvoje ljude, Ferkel. U tom labirintu borba će trajati mnogo duže i biti mnogo zanimljivija nego ako se odmah sretnu u gimnastičkoj dvorani, zar ne?

— Da, to nije loše — klimnu Ferkel glavom. — Hmm... proći će dosta vremena pre nego što borba zaista počne...

— A mi ćemo biti u poziciji da pratimo svaki pokret — nasmeja se general. — Nisi štedeo na kamerama, Ferkel, kako vidim.

— Dosta gluposti! — umeša se Masterson. — Dajte da obavimo najpre posao, a ti gupani neka se ubijaju dokle god hoće!

I Ferkelove oči su svetlele kada je pritisnuo taster i izgovorio nekoliko tihih reči u mikrofona. Na ekranu se videlo napeto Lesterovo lice dok je gledao u pravcu zvučnika iz kojeg je dopirao Ferkelov glas. Klimnuo je glavom i lako se naklonio, pre

nego što je krenuo natrag, putem kojim je i došao.

— Šteta što ne možemo pogasiti svetla — sa žaljenjem reče Deker. — U mraku je sve mnogo uzbudljivije...

— Hoćemo li videti taj snimak ili ne? — Masterson je nervozno trljao šake. Zavalivši se u fotelji, Ferkel uzdahnu, podešavajući komande video-uređaja.

Na ekranu zaigra nova slika, zauzimajući samo njegovu polovinu. Druga polovina i dalje je prikazivala prazni hodnik kroz koji se kretao Lester, ali sada mnogo sporije i opreznije nego prvi put, očigledno spreman za napad koji može uslediti svakog trenutka.

— Ovo dekoncentriše — progundala Deker — ali neko vreme se može podneti... Pojačaj malo ton, Ferkel...

Nepokretna kamera u kancelariji Kaminskog bila je postavljena tako da posetioci gledaju prema njoj i na ekranu se videlo odlučno, gotovo grubo lice krupnog mladića duge plave kose obučenog u džins od glave do pete. Devojka kraj njega, krhka crnka, malo kosih očiju koje su odavale istočnjačko poreklo, ispitivački je gledala oko sebe nervozno se igrajući dugim vitkim prstima.

— Lutkica! — nežno reče Ferkel. — Sa ovakvim čovek mora veoma pažljivo postupati, kao da su od kristala, ha-ha-ha!

Vrata kancelarije se otvoriše i uđe Kaminski, mlad, čovek žu-

strijh pokreta, obučen u elegantno odelo konzervativnog poslovnog čoveka, sa profesionalnim os mehom na licu.

— Dobar dan — reče. — Moje ime je Kaminski... šalje vas Džerom, je li tako?

Plavokosi klimnu glavom.

— Da, mister Kaminski. Moje ime je Pitera. Tab Pitera, a ovo je gospođica Su Ling.

— Su Ling? — promrmlja Masterson. — Boga mu, a ja bih se zakleo da je Japanka!

Jedan deo video trake prolete ubrzano preko ekrana. Čovek koji je pripremao snimak za Fer kela smatrao je da se mogu pre skočiti izrazi učtivosti i posluženje pićem, uobičajeni ritual pred početak poslovnog razgovora.

Kada se slika vrati na normalnu brzinu, začu se glas Kamin skog.

— Dakle, mister Pitera, šta mogu da učinim za vas?

Plavokosi se osmehnu, zavalivši se u fotelji.

— Su, pokaži mu — reče kratko.

Dugi devojčini prsti nervozno su čačkali oko bravice glomazne crne tašne koju je stiskala uz sebe. Izvukla je neki predmet iz nje i pažljivo ga postavila na sto ispred Kaminskog.

Sva trojica gledalaca nagnuše se napred kako bi bolje videli neobični predmet, jer automatska kamera nije menjala svoj položaj. Podsećalo je to na figuricu paganskog božanstva, neobičnih

razmera, sličnu onima koje se nalaze po muzejima Meksika.

— Oprostite — reče Kaminski — ali se u ove stvari zaista ne razumem mnogo. Možda bi bilo bolje da ste se obratili nekom stručnjaku za...

Plavokosi se nadmoćno osmehnu.

— Uzmite je u ruku, mister Kaminski — reče.

Oprezno, kao da prihvata aktiviranu bombu, Kaminski ispruži ruku. Lice mu dobi iznenađen izraz.

— Pa ovo je...

— Tačno. Zlato, mister Kaminski.

— Ali, boja... ili je figurica prevučena nečim drugim?

— Zagrebite slobodno, mister Kaminski — osmehnu se Pitera. — Čisto zlato, gotovo savršeno čisto, kako mi tvrde stručnjaci. Taj površinski sloj nastao je zato što je ova figurica provela nekoliko stotina godina pod vodom. Na dnu okeana, da budem precizniji...

— Zanimljivo — klimnu Kaminski glavom. — Pretpostavljam da ima prilično veliku vrednost, ali još uvek ne vidim zbog čega ste se obratili upravo meni...

Plavokosi sa zadovoljstvom otpi iz svoje čaše jedan gutljaj.

— Zato što ovoga ima još mnogo na mestu odakle je ova statueteta izvučena, mister Kaminski. A kad kažem mnogo, mislim zaista mnogo. Tone i tone žutog

metala, mister Kaminski... Naravno, sve neće moći da se izvuče, ali ćemo mi preduzeti sve da što manje ostane... kako se ono kaže... budućim naraštajima...

— Tone i tone? — Kaminski podiže obrve. — Hmm... imate li predstavu šta bi se dogodilo kada bi se ta količina zlata odjednom bacila na tržište?

— Iskreno rečeno, o tome još nisam razmišljao — osmehnu se PETERS — mada ne vidim zbog čega bi se sve odjednom i moralo baciti na tržište...

Na drugoj polovini ekrana umro je prvi čovek. Ni na naročito uzbudljiv, ni na naročito spektakularan način. Bešumno, kao mačka, ninda je s leđa prišao stražaru koji je, naoružan automatskom puškom, buljio niz hodnik čekajući da se pojavi meta za njegovo oružje. Udarac ivicom dlana po vratu bio je munjevit, ali je ninda ipak uspeo da dohvatiti njegovo telo i pušku i bez šuma ih položi na pod.

— Vrlo dobro, vrlo dobro! — šapnu DEKER. Na licu mu je ponovo igrao osmeh.

— Tišina! — procedi MASTERSON. Njegov pogled bio je prikovao za drugu polovinu ekrana, tamo gde je Kaminski zamišljeno obrtao zlatnu figuricu među prstima.

— U tome i jeste stvar — govorio je PETERS, očigledno odgovarajući na pitanje koje je FERKELU promaklo. — Čitavu situaciju ko mplikuje to što se ove igračke

nalaze u teritorijalnim vodama jedne srednjoameričke republike u kojoj je nedavno došlo do smene na vlasti. Na klasičan način, naravno... državnim udarom. Prilike u tom delu sveta još uvek nisu najnormalnije i nikakva legalna ekspedicija ne bi mogla biti sigurna u uspeh takvog pokušaja. Ne uzimajući u obzir i ono što međunarodno pravo kaže o takvim stvarima: lavovski deo ovog bogatstva pripada državi na čijoj je teritoriji pronađeno.

— Hmm... prema tome, važno je potrebna dobro opremljena ekspedicija i zaštita za nju. Jednom reči, veliki ulog u gotovom novcu?

— Baš tako — PETERS otpi još jedan gutljaj, bacajući pogled na nepokretno lice devojke kao da traži podršku.

— Priznajem da vaša priča zvuči veoma zanimljivo — klimnu Kaminski glavom odlažući figuricu na sto. — I veoma neverovatno...

— Neverovatno? Zbog čega neverovatno?

— Zbog nekoliko stvari — uzdahnu Kaminski. — Prvo, kako ste naleteli na to nalazište? Mislim, zbog čega ga neko nije otkrio pre vas? A, drugo, tone i tone ovakvih figurica... — on rečito sleže ramenima. — Ne vidim ko bi ih načinio i zbog čega...

— Nisam rekao da su tamo tone ovakvih figurica — osmehnu se PETERS. — Tone i tone zlata, Kaminski. U raznim oblicima, na-

ravno. Imam ovde fotografije još nekoliko predmeta koje sam izvukao ispod površine okeana... Su!

Devojka se trže i ponovo poče da kopa po torbici. Na stolu pred Kaminskim nađe se svežanj fotografija koje on poče pažljivo da zagleda.

Na drugoj polovini ekrana vladala je polutama i jedva se naslućivala prilika ninđe koji je sa obe ruke oprezno pipkao po zidu jednog hodnika.

— Šta on traži, Ferkel? — upita šapatom general.

— Nekako je osetio da se tu nalazi otvor koji se automatski otvara pod težinom tela. Pretpostavljam da sada želi da isključi senzor koji aktivira zamku. Prokletu je vešt, do đavola!

— Čuli ste za Eldorado, mister Kaminski? — glasno je govorio Pitera na drugoj strani.

— Kako da ne? — sleže ovaj ramenima. — Ali Eldorado ne postoji. I nikada nije postojao...

— Kao arheolog — nasmeši se Pitera — nadam se da ću uskoro moći da vam dokažem koliko se varate! Vidite, El Dorado je bio naziv koji su prvi španski konkvistadori dali vladaru moćne države koju su zatekli kada su se iskrcali u Americi. Predanje kaže da je taj vladar jednom godišnje skakako u planinsko jezero kako bi sprao sa tela zlatni prah kojim je bio ukrašen... a njegovi podanici sledili su taj primer bacajući u vodu predmete

od zlata kao žrtvu bogovima...

— Čudan običaj — sleže Kaminski ramenima. — Ako je takav običaj ikada postojao...

— Postojao je — čvrsto reče Pitera. — Morate shvatiti, međutim, da kod El Doradovih podanika zlato nije bilo na nekoj naročitoj ceni. Iz jednostavnog razloga što ga je bilo na sve strane...

— Lepa priča. Objasnite mi, onda, zašto je Eldorado ostao samo legenda i zašto niko nije uspeo da pronađe to planinsko jezero. A mnogi su ga tražili, i to od Meksika pa sve do brazilskih džungli, to slučajno znam...

Smrt, u međuvremenu, ubra još jedan plod u lavirintu Ferkelove tvrđave. Obračun je bio kratak i surov: dva čoveka koja su se nindi bacila na leđa iz skrivenog otvora u tavanici naletela su na dugo sečivo katana koje opisa srebrnasti polukrug u tami. Mikrofonu su verno preneli fijuk oštrice kroz vazduh i tupe udare gotovo prepolovljenih tela koja su pala na pod. Masterson s gađenjem okrete glavu, ali je zato Dekerovo lice pokazivalo ekstazu. I Ferkel je imao muke da skrene pogled na mirni razgovor koji se nastavljao...

— ...Nisu ga našli — govorio je Pitera — jer to jezero više ne postoji. Veliki zemljotres koji je do temelja uništio Kito u Ekvadoru osetio se i u Srednjoj Americi: čitav jedan deo obale skliznuo je pod površinu Tihog okeana...

na... a s njim i područje koje je okruživalo tajanstveno jezero. Srećom, zlato, ili bar njegov deo, nije ostalo pokopano pod stenama...

Kaminski je razmišljao dugo, toliko dugo da je i taj deo bio isečen u montaži i slika malo poskoči na ekranu.

— Hmm — počeo neodlučno. — Posao mnogo obećava, priznajem, ali će biti potrebna i povelika investicija. Brod, posada, možda i hidroavion, da ne pominjem da je potrebno i dobro naoružanje, za svaki slučaj... Onda, ogromne pare koje treba uložiti kako nas mornarica ne bi uznemiravala. Bojim se da ću morati da se konsultujem sa direktorima moje kompanije. Vidite, to nije naš novac, već novac ljudi koji su ga uložili očekujući profite...

— Profite? — grohotom se nasmeha Piter. — Kaminski, nije moguće da ste toliko slepi da ne vidite kako vam je pred nosom najveći profit u istoriji čovečanstva?

— Prekini to! — reče Deker prigušenim glasom. Masterson se trže.

— Zašto? — upitaše on i Ferkel gotovo istovremeno.

— Gledajte! general je pokazivao prema ekranu. — Kladam se u šta god hoćete da taj prokleti Lester neće izvući živu glavu!

— To možemo snimiti i gledati kasnije — progundao Masterson. — Razgovor tek sada postaje zanimljiv...

— To nije isto — nestrpljivo odvrati Ferkel čije su oči takođe zasvetlele. Prsti mu preleteše preko tastera i na ekranu se pojavila nova slika...

»Da«, morao je priznati u sebi. »Ako se iz ove zamke izvuče živ, onda je Lieven u pravu... sreli smo se sa samim Satanom!«

*
* *

Ninđa zastade, široko otvarajući sva svoja čula prema prostoru koji ga je okruživao.

»Opasnost, opasnost, opasnost...« monotono je upozoravao haragei, povećavajući intenzitet opomene iz sekunde u sekundu. Pred nindom je bila zamka strašnija od svih na koje je do sada naišao u ovom lavirintu.

Strašnija možda i od svih na koje je ikada naišao!

Ostao je na mestu, nepokretan, nalik statui koju je neko sa iskrivljenim smislom za humor ostavio nasred tog golog hodnika betonskih zidova.

»Misli!«, govorio je u njemu neki glas iz prošlosti. »Misli, Leslie! Misli, nindo!

Sada je poznavao taj glas, glas starog senseija koji ga je uveo u prve tajne ninducua. I u poslednje tajne ninducua...

»Svaka zamka«, govorio je sensei, »predstavlja otežavanje i onoga koji ju je postavio... što više znaš o svom protivniku, to

ćeš lakše moći da prozreš i prirodnu zamku koja preti da te uništi...«

»Ta stara mudrost ovoga puta ne pomaže«, mislio je ninda. »Ja ne znam ništa o čoveku koji je sagrađio ovaj lavirint i postavio sve te smrtonosne zamke u njemu...«

»Ne«, reče neki drugi glas u njemu, glas iskustva stečenog u stotinama krvavih obračuna. »Znaš ono što su ti pokazale zamke koje si do sada savladao... i to nešto govori... i to ne malo!«

Da, zamke su postajale sve neobičnije i sve opasnije kako je odmicao kroz lavirint prema svom nepoznatom cilju. Skriveni otvori u zidovima i podu, senzori koji su reagovali na težinu, na zvuk, na toplotu njegovog tela, spremni da automatski uključe ko zna kakvo opasno oružje skriveno u tami. Do sada ih je otkrio sve, ali ko zna šta ga čeka već iza prvog ugla hodnika?

Predosećanje je a ninda je naučio da veruje onome što mu je signalizirala njegova podsvest, govorilo da će sledeća zamka biti neka vrsta kombinacije svih prethodnih, što je značilo da bukvalno svaki njegov pokret može doneti smrt... ne računajući pri tom akcije skrivenih ljudi naoružanih svim vrstama oružja...

Njegov oštri pogled pratio je konture tavanice hodnika, blago nadsovođenog jednakim betonskim blokovima. Na jednom mestu tavanica je pokazivala izvesnu ne-

pravilnost, a i haragei je upozoravao na to mesto.

On se pomeri korak udesno, ostajući na bezbednom rastojanju od zida. Ako se nešto nalazilo skriveno nad tavanicom, onda su senzori tog uređaja morali biti u blizini; na rastojanju koje bi čoveka koji hoda normalnom brzinom izložilo opasnosti upravo u času kada se nađe na kritičnom mestu.

Šuriken, čelična zvezda, nađe se među prstima desne ruke. Ona se lagano dizala dok je pogledom pretraživao suprotni zid.

Tamo... jedva primeti sitni kružić koji bi svako uzeo za normalnu stvar u gruboj površini betona.

Šuriken zazvižda kroz vazduh, zarivajući se sa savršenom preciznošću u taj kružić. Jedna sekunda... jedna i po... možda sada...?

Osetljiva fotoćelija trenutak svog uništenja procenila je kao prepreku koja je na trenutak pre skela zrak infracrvene svetlosti. Jedan prekidač, duboko u zidu, zatvorio je strujno kolo, moćni elektromagnet je pratko zazujao, pomerajući čitavu jednu ploču u tavanici.

Plameni zid koji je suknuo odozgo imao je temperaturu dovoljnu da sprži svaki živi organizam izložen njegovom dejstvu duže od jednog stotog dela sekunde. Ninda je strpljivo čekao; rezervoar goriva po svojoj prirodi, morao je imati ograničene dimenzije. Najzad, nije ni bilo razlo-

ga da plamen gori dugo: sve što se našlo u njegovom domašaju bilo je osuđeno na brzu smrt...

Jednim skokom ninda se probi kroz oblak gustog dima koji je smenio plameni zid, pitajući se koliko koraka ima do sledeće zamke...

HARAGEI!

Izvičajući svoje telo u vazduhu, ninda se otkotrlja po podu, uklanjajući se u poslednjem trenutku ispred široke omče od čelične žice koja je bešumno pala sa tavanice.

»Dobro proračunato«, pomisli sa poštovanjem. »Svako bi se opustio kad srećno izbegne onom plamenom zidu... samo me je haragei spasao...«

Odskočio je ponovo, ali ovoga puta u mestu, očekujući novu reakciju skrivenog senzora.

Ništa...

Duboko udahnuvši vazduh, ninda položi ruku na dršku katanu. Neko neobjašnjivo predosećanje govorilo mu je da je bezličnim automatskim zamkama došao kraj i da će sada morati da se sukobi sa ljudima čiji je posao ubijanje...

Teška čelična ploča s treskom mu je presekla odstupnicu, ali se on i ne osvrte, jer je tako nešto i očekivao.

»Nije potrebno«, reče u sebi namenjajući te reči nepoznatom protivniku... »Nemam nameru da bežim odavde...«

Sigurnim korakom skrete za ugao hodnika, ne zaboravljajući da ceremonijalnim pokretom po-

zdravi neskriveni objektiv kamere pod tavanicom. »Već ste dosta videli, gospodo«, pomisli, »ali to nije ništa prema onome što vas čeka...«

Iza ugla hodnik se širio u vidu betonskog levka. Na njegovom najširem delu, tamo gde je i sa te strane bio zatvoren teškim čeličnim vratima, stajala su četiri čoveka... sa neobičnim metalnim naočarima na licu!

Čemu te naočari služe shvatio je tek kada je na njega iznenada pao veo tame

Infracrvene naočari! Zahvaljujući prirodnoj toploti njegovog tela, oni će biti u stanju da zapaze svaki njegov pokret, a on...

Ne, onaj koji je taj trik smislio grдно se varao. Nindama vid nije bio neophodan, jer je to bila jedna od prvih lekcija ninducua: osloniti se na čulo koje u datoj situaciji daje najviše podataka!

Oslonivši se na vrhove prstiju, on je svojim ostrim sluhom ispitivao pokrete četvorice ljudi. Njihovo oružje je dospeo da vidi u onih nekoliko trenutaka dok su bili osvetljeni: četiri kratka noža sa teškim drškama koje su držali u položaju tipičnom za dobre bacače noževa.

»Ako nemaju ničeg drugog kod sebe, onda nije previše opasno«, pomisli. »Naravno, bacači noževa nikada se ne oslanjaju samo na jedno oružje, jer je rizik promašaja veliki... imaće najmanje po tri noža svaki...«

Kao dobro uvežbana ekipa, protivnici baciše svoje prve noževe

prema figuri pred sobom, ali ne sva četvorica istovremeno: ciljali su jedan po jedan, u pokušaju da predvide pokrete kojima će njihova meta izbegavati oružje prethodnika.

Nijedan nož nije pogodio cilj i od sablasne figure dopre zvuk prezrivog smeha. Najtopliji delovi njegovog tela, grudi i trbuh, svetleli su najjače u mraku, dok su se udovi i glava jedva naslućivali.

Vazduh ponovo zazvižda, ali ovoga puta fijuku teških noževa pridruži se drugi zvuk, zvuk tanke čelične pločice koja gotovo bez otpora razdvaja molekule vazduha.

Krik, krik užasa čoveka koji je iznenada shvatio da je ledena ruka smrti posegnula iz tame da bi mu šćepala srce. Nije trajalo dugo, pretvorivši se u krkljanje negde pod nogama ostale trojice.

Noževi napadača, zahvaćenih pakniom, sada su jedan za drugim siktali kroz mrak, tako da ninda, i pored svojih fantastičnih refleksa, nije mogao stići da analizira putanju svakog od njih. Zakon verovatnoće pre ili kasnije morao je doći do izražaja; Leslie stisnu zube amortizujući oštar bol u levom ramenu, dok je njegov neurovegetativni sistem gotovo automatski smanjivao protok krvi u tom delu tela.

Isukavši desnom rukom katanu, ninda dugim skokom polete među protivnike koji se raspršiše kao pilići pred kopcem. Jedan od njih bio je prespor i vrh sa-

murajskog mača kratkim potezom otvori mu trbuh.

Prignuvši se, kako bi smanjio vidljivu metu, ninda zamahnu poprečnim pokretom, paralelno sa podom, osećajući kako mu drvena drška jednog noža dodiruje kosu.

Krik bola odade položaj čoveka u tami pred njim i njega stiže drugi, nepogrešivi udarac koji ga brzo učutka.

U Ferkelovom studiju, general Deker šumno ispusti vazduh iz pluća, tek tada shvativši da je dugo, gotovo nekoliko minuta bez daha pratio ples sablasti na zatamnjenom ekranu. Infracrvena kamera je bila dobrog kvaliteta, pokazujući svetle obrise dva poslednja uspravna tela i nešto bleđe prilike opružene na podu, bleđe jer su brzo gubile telesnu toplotu u dodiru sa hladnim betonom.

— Šta je to? — prošapta Ferkel sa strahom u glasu. — Njegov mač... sada se vidi!

— Da — Dekerov glas je bio promukao. — Oštrica je sada toplija... od krvi...

Obračun se bližio kraju, jer je jedna svetla senka, povijena, lagano odstupala pred drugom, sve dok se nije našla oslonjena leđima o čelična vrata. Njena desna ruka naglo se podiže u pokretu koji je odavao očajanje, ali bez uspeha...

Vitka oštrica, sa vrhom svetlijim od ostalih delova, spoji se sa grudima čoveka, ostade tu nekoliko trenutaka, a zatim lagano

skliznu natrag, dopuštajući žrtvi da lagano sklizne niz vrata na pod.

Ninda pažljivo obrisa sečivo katana o odeću poslednjeg protivnika i vrati ga u korice.

Leva ruka mu je trnula i on dozvoli svom telu da krvari neko vreme iz rane na ramenu pre nego što je ponovo stisnuo krvne sudove, blokirajući istovremeno nervne završetke kako bi izbegao bol.

Predosećanje je govorilo da je igra završena, ali je još uvek postojala verovatnoća da skriveni protivnik ima i neko iznenađenje u rezervi... Bio je umoran, ali još uvek se nije smeo opustiti, jer se u svakom trenutku pred njega može postaviti novi zadatak koji bi zahtevao punu koncentraciju...

Svetla u prostoriji lagano su se pojačavala, sa neprijatnim odbleskom u lokvama krvi na betonskom podu. Ninda se sa upitnim izrazom lica okrete običnoj kameri kraj koje je maločas prošao.

U studiju, Deker nesvesno obrisa znoj sa čela. Ferkelova ruka lebdela je nad jednim tasterom koji je svetleo crvenom bojom.

— Šta to radiš? — oštro upita general.

Ferkel iznenađeno podiže pogled.

— Mislio sam da je zaključak potpuno jasan posle ovoga što smo videli—ledeno se osmehnu. — Taj čovek je suviše opasan da bismo ga smeli pustiti da izađe oдавde...

— Da! — Mastersonov glas bio je mnogo tiši nego obično. — Treba ga likvidirati... i to odmah!

U betonskom hodniku ninda ni pokretom ne pokaza da ga haragei upozorava na novu opasnost. Ta opasnost lebdela je svud oko njega, ogromna i bezoblična. I nije bilo puta da se od nje umakne...

Odlučnim pokretom Ferkel ponovo prinese ruku tasteru. Jedan jedini blagi dodir biće dovoljan da aktivira eksploziv postavljen pod beton hodnika... eksploziv u količinama koje su garantovale da iz ruševina ništa ne može izaći živo...

*
* *

— Ne! — oštro reče Deker. — Ti si prokleta budala, Ferkel!

Ruka se povuče natrag.

— Zašto, do đavola?

— Deker skoči iz fotelje, šetajući užurbanim korakom oko stola, ispravljajući leđa kao da je na paradi.

— Čega se plašite? — reče. — On nas ne poznaje, niti postoji način da dozna ko je u samom vrhu organizacije! U najgorem slučaju može otkriti samo Ferkela, i to uz Lievenovu pomoć... a Lievena uvek možemo ukloniti pre nego što se to dogodi! Sada imamo i dobru zamenu za njega, zar ne?

— Lievena? Ne, meni je on još potreban! — odmahnu Ferkel glavom.

— Za šta? Misliš li da postoji posao koji bi on mogao obaviti bolje od ovog Lestera?

Ferkel je ćutao, ali Mastersonovo lice dobi zamišljen izraz.

— Ima nečeg u ovome što Aleks kaže, Vorene — reče tiho. — Daj da razmislimo, bez žurbe...

— Nema tu šta da se razmišlja — Deker nije skrivao nestripljenje. — Taj nam je čovek potreban, do đavola, ako želimo da dođemo do sveg onog zlata u okeanu! Niko drugi ne bi mogao taj posao da izvede brže i bolje od njega!

— A Vaskez? — cprezno upita Ferkel.

— Do đavola i Vaskez! Ako ovaj posao upali, nećemo više morati da se bavimo ovim poslom! — nasmeja se Deker. — Sa tom gomilom zlata i čovekom kakav je Lester, možemo mirno sedeti u pozadini i vući konce.

— Pod uslovom da nam on ostane odan... — upozori Masterson.

— A zašto ne bi? U krajnjem slučaju, možemo ga primiti u naš mali elitni krug — osmehnu se general. — Dakle? Izjašnjavajte se, gospodo!

— Ja se slažem — hitro reče Masterson. — Neka radi za nas... ali je još uvek rano da razmišljamo o četvrtom partneru...

— Naravno da je rano, to sam rekao tek onako — odmahnu Deker rukom. — Ferkel?

— U redu — sleže ovaj rame-nima — iako imam predosećaj da

to neće izaći na dobro... moramo biti prokleta oprezni s njim, taj čovek je pravi dinamit!

— Da, atomska bomba je stigla u pravi čas — zamišljeno reče Deker.

— Atomska bomba? — zinu Masterson. — Kakve sad veze ima atomska bomba sa ovim?

— Mnogo. Zamislite koju bismo cenu platili da smo morali osvajati japanska ostrva stopu po stopu uz otpor ovkavih protivnika. Iako ih u to vreme nije bilo mnogo više od stotinu...

— Ninda?

— Da, ninda. U Japanu ih još uvek ima, znate, iako mnogi misle da su oni samo legenda i da su nestali još u srednjem veku. Međutim, nisam znao da sada u svoje tajne škole primaju i Zapadnjake. Hmmm... o tome moram jednom prilikom da razmislim. Štaviše... ne bi bilo loše da tog Lestera iskoristimo za obuku ostalih naših ljudi. Časna reč, sa šačicom ovakvih mogli bismo osvojiti čitav svet!

— U redu, u redu, Napoleone — suvo se osmehnu Masterson. — O tome kasnije... da vidimo šta je sa onim zlatom...

Pogled kojim je general ošinio Mastersona ovaj nije zapazio. Srećom po njega, jer inače ne bi toliko uživao pri pomisli na zlato skriveno pod površinom okeana.

Pogled generala Dekera podsećao je na pogled zveri koja strpljivo vreba neoprezni plén, tražeći najpogodniji trenutak da za-

rije oštre kandže u njegovu žilu kucavicu...

Ferkel odlučnim pokretom uključujući svoj mikrofona.

— Bravo, Lestere! — reče glasno. — Konačno sam poverovao u Lievenovu priču. Vрати se u prostoriju u koju te je doveo i sačekaj. Odmori se malo, jer te čeka krupan i gađan posao... Tvoj prvi posao za nas, Lestere!

Nindino lice se ne pomeri, ali se on okreće u mestu i pođe na trag dok se čelična ploča lagano dizala da mu otvori put. Sa uzdahom, Ferkel ukloni njegovu sliku sa ekrana i ponovo uključi video rikorder.

.... — Bojim se onda da sam se obratio na pogrešnu adresu — mirno je govorio Pitera. — Vi nemate ovlašćenja da pregovarate o ovako krupnom poslu, mister Kaminski. Povežite me sa nekim od direktora vaše kompanije; svoje uslove izneću jedino njemu.

Lice Kaminskog ostalo je mirno i pored očigledne uvrede koja se skrivala u rečima i tonu plavokosog Pitera. Gotovo isto onako mirno kao i lice devojke koja je gledala pred sebe zaneta nekim svojim zagonetnim mislima...

— To je ono što sam i ja vam rekao, Pitera — progovori najzad Kaminski. — Sačekaćete izvesno vreme dok ne donesemo odluku, a onda ćemo vas obavestiti.

— Gde mogu da vas nađem? I kada?

— Ne brinite o tome — osmeh Kaminskog bio je osmeh savršenog poslovnog čoveka. — Mi ćemo već naći vas, Pitera...

Ekran zatreperi i ugasi se. U studiju zavlada tišina.

— Dakle? — bio je to Mastersonov glas.

— Najveći problem biće obezbediti tajnost — zamišljeno reče Deker. — Brod će izvesno vreme morati da ostane u tim vodama, a to se ne može sakriti. Mornarica i vazduhoplovstvo, onakvi kvakvi su, ipak intenzivno izviđaju priobalno područje, u to sam siguran. Ne žele da im se dogodi ono što se dogodilo u Zalivu svinja... a to je upravo ono što naš prijatelj Vaskez smeri.

— Predlog Kaminskog nije bio loš — primeti Masterson. — Nekoliko hiljada dolara u prave ruke i njihove jedinice će pažljivo zaobilaziti taj deo obale...

— To neće ići tako lako — odmahnu Deker glavom. — Još uvek nemamo posla sa okoštalom regularnom armijom, već sa dojučerašnjim gerilcima punim entuzijazma. I veoma borbenim, ne zaboravite. Inicijativa nižih oficira je obična stvar, a njih nećemo moći sve da kupimo. Ima ih previše...

— Znači li to da odustajemo? — nasmeja se Ferkel.

— Odustajemo? Nipošto! Postoji način... veoma opasan način...

— Koji?

— Sila — sleže Deker rameni-
ma. — Gola snaga! Ono u čemu
je naš novi saveznik pravi maj-
stor. Stajace mnogo, ali se taj
trošak ne može izbeći...

— Masterson podiže glavu sa
hartije po kojoj je nešto raču-
nao.

— Sila? Misliš na to da opre-
mimo tako snažnu flotu kojoj u
tim vodama niko neće moći niš-
ta?

— Upravo to mislim. Srećom,
veoma dobro su nam poznate per-
formanse lovačkih aviona i pa-
trolnih čamaca kojima republika
raspolaze. Najveći deo smo im
mi prodali, zar ne?

— To ne može proći neopaže-
no! — odmahnu Ferkel glavom.

— Buka će se dići do neba, ve-
rovalno će se umešati i Ujedinje-
ne nacije. Čoveče, znaš li da pre-
dlažeš najveću pomorsku bitku
posle one kod Foklandskih ostr-
va?

— Zašto da ne? Već imamo
onoga koji će na sebe primiti kri-
vicu za sve to...

— Lestera?

— Zaboga, Masteresone, nemoj
se mešati u stvari koje ne razu-
meš! — nestrpljivo reče general.

— Koga, do đavola, zanima Le-
ster? On će tiho i neupadljivo
raditi svoj posao dok stotinak mi-
lja dalje budu grmeli topovi i
padale bombe, privlačeći opštu
pažnju. Operacija velikih razme-
ra, nešto što će se svakako dopa-
sti našem dragom prijatelju i
mom kolegi, generalu Vaskezu!

Ferkel i Masterson se zagleda-
še.

— Đavo da te nosi, Alekse —
reče stariji čovek — kako ti sa-
mo takvo nešto uopšte padne na
pamet?

*
* *

— Ne ceri se kao budala —
strogo reče Leslie, neupadljivo se
osvrćući oko sebe. — Neka ti
lice sve vreme bude ozbiljno...
Čoveče, ti i ja razgovaramo o
tonama zlata, o poslu koji će
možda stajati života stotinak lju-
di!

— Tone i tone zlata? — Ta-
basko Pit podiže obrve. — Gde
to ima, čoveče?

— U redu, u redu — osme-
hnu se Leslie. — Ne moraš pre-
da mnom igrati svoju ulogu do
kraja, Tab Piterse. Odabrao si
grozno ime, znaš. Su Ling, to mi
se već više dopada — on klim-
nu glavom Sumiko koja je i ovo-
ga puta neprestano ćutala obrću-
ći u rukama jedan od noževa sa
stola.

— A ti si odabrao grozno me-
sto za ovaj sastanak! — odvra-
ti Tabasko Pit žaokom. — Ovo
mora da je najodvratniji resto-
ran u čitavom San Dijegu!

— Kuhinja nije loša, a ova
terasa nad morem ima i drugih
prednosti — primeti Leslie. — Ni-
ko ne može čuti šta razgovara-
mo, sve dok smo licem okrenuti
na tu stranu. Međutim, i to mo-

že da bude sumnjivo, pa ćemo drugi deo razgovora obaviti u separeu koji sam već rezervisao. Moje nove gazde u međuvremenu su se svakako već pobrinule da tamo postave prislušne uređaje. Prema tome, malo ćemo se svađati oko toga kakva je sve oprema potrebna za vađenje tolike količine zlata i tako dalje, a ti tvrdoglavo odbijaj da mi odaš bliže koordinate nalazištu. U redu?

— Potpuno. Kako ti napreduješ?

Lesli se zamišljeno zagleda u okean izbrazdan tragovima mnogobrojnih brodića sa raznobojnim jderima.

— Loše — reče. — Za sve ovo vreme uspeo sam jedino da utvrdim da organizacija ima tri glave i da se jedna od njih zove Ferkel.

— Premalo, do đavola!

— I nije, s obzirom da čak ni njihovi ljudi, sem Lievena, ne znaju mnogo više. A od njega se silom ništa ne da izvući...

— Hipnoza?

— Teško. Lieven je jaka ličnost. Bilo bi suviše opasno to sada pokušavati...

— Šta onda misliš da preduzmemo? — upita Sumiko.

— Da čekam — sleže Lesli ramenima. — Operacija ima ogromne razmere i oni užurbano nabavljaju brodove po čitavom svetu. Moj zadatak je da prikupim ljude, ali mi Lieven u tome pomaže, zahvaljujući svojim vezama sa ljudima koji i žive od to-

ga prodajući svoje usluge zaraćenim stranama. Dolari lete na sve strane, Pite... čak i ako naš plan ne uspe, biće to težak udarac za njih.

— Boga mu, nekoliko puta sam pomislio da će me prozreti — mrko reče Tabasko. — Sve u svemu, mamac je, za tako krupne ribe, ipak prilično mali: jedan statueta od zlata i nekoliko vešto načinjenih fotografija.

— Progutali su ga, a to je najvažnije. Tvoja priča zvučala je tako neverovatno da nikome nije palo na pamet da bi mogla biti blef. Glavni dokazi su za sada van njihovog domašaja, a ono što smo pripremili bilo je dovoljno da nam poveruju. Sreća je što se Vaskez i dalje ponaša zagonetno, pa oni misle da si ti najpre njemu ponudio to zlato. Uzgred, neka to bude jedna od stvari koje ću »izvući« od tebe za vreme našeg razgovora u separeu, a?

Tabasko Pit otpi dobar gutljaj ledenog piva i zadovoljno uzdahnu.

— Samo nemoj da budeš grub, molim te — reče. — Ti znaš da se užasavam svakog nasilja, kako i priliči jednom učenom arheologu...

Lesli se okrete devojci.

— Sumiko, da li si doznala nešto novo o Vaskezu? Priznajem da i mene zabrinjava taj keć ko ga neprestano drži u rukavu. Nafta nije, to su mi odmah rekli; u tom delu sveta nafte nikada nije ni bilo.

— Ništa novo o tome — tiho odgovori devojka. — Međutim, otkrila sam nešto što bi moglo biti zanimljivo...

— A to je?

— Vaskez je izgleda samo figura u nečijim rukama, bez obzira šta on sam mislio o tome. Kad god počnem da se raspitujem o njemu, neprestano nailazim na ime Garido... a jedini Garido u Vaskeзовom krugu je običan poručnik, njegov adutant. Čudno, zar ne?

— Adutant? Hmm... čovek koji drži Vaskezu u šakama mogao bi za sebe svakako odabrati neki bolji položaj. Međutim, ako je dovoljno inteligentan, ostaće u senci, ne privlačeći ničiju pažnju, sve dok ne dođe trenutak da zbací svoju masku. A onda će naš dragi Vaskez biti odbačen kao jučerašnje novine. Garido, znači? Moram kod mojih šefova proveriti imaju li kakvih podataka o njemu...

— Kako dolaziš u vezu sa njima?

— Veoma jednostavno — nasmeši se Leslie. — Okrenem jedan broj na telefonu u mojoj kancelariji — istoj onoj koja je nekada pripadala Veselu — i na zidu se ukaže ekran. Na njemu, međutim, nikada nema ničeg sem test-slike. Dobro poznajem samo glas jednog od njih, ništa više. On je bio u San Dijegu, šta više u samoj zgradi koju svi poznajemo, tamo na obali okeana, ali sada više nije, to sam već proverio.

— Kako onda misliš da ih se dokopaš?

Leslie odloži pribor za jelo.

— Videćemo. Imam utisak da će u našoj operaciji nešto krenuti naopako, tako da će biti potrebna hitna intervencija odozgo. Njih trojica, ili samo jedan, moraće da budu u blizini... i to bez zaštite svoje betonske tvrđave. Tada ću ih zgrabiti, Pite... Ali, dosta je bilo; pređimo u separe kako bismo odigrali malu predstavu za moje poštovane šefove...

Polu sata kasnije njih troje se rastadoše, hladno klimnuvši glavom jedni drugima. Leslie ostade još neko vreme na terasi, uživajući u kafi i odličnom konjaku, a onda dade glavom znak svojim telohraniteljima da ga slede. Kratka vožnja raskošnim »ševroletom« uskoro ga je dovela do lju-pke vile na obali okeana, iza čije blistave fasade niko nije mogao naslutiti podzemne galerije i betonski lavirint u kojem umalo nije izgubio život.

Već dobro poznata kombinacija brojeva, slika koja klizi u stranu, uobičajene šare na ekranu.

— Garido — reče Leslie kad začu glas s druge strane. — Poručnik Garido, Vaskeзов adutant. Želim podatke o njemu.

— Ne dopada mi se tvoj ton, Lester! — reče oštro glas iz zvučnika. — Polako stičem utisak da smo pogrešili što te nismo odmah likvidirali.

— Ako želite da vodim ovaj posao do kraja — strpljivo reče

Lesli — onda želim potpune informacije o svemu. A što se tiče likvidacije...

— Zbog čega ti je potreban taj Garido? On je sitna riba.

— Možda.

— Zbog čega misliš da nije?

— Dugačka priča. Nešto sam naćuo, ... priću da je Garido glavni, a Vaskez samo njegova marioneta, premda izgleda to ni sam Vaskez još uvek ne shvata.

— Vaskez? — začu se smeh iz zvućnika. — Pa, u svakom slučaju našeg prijatelja, generala, očekuju prilićno neprijatna iznenaćenja. U redu, Lester, dobićeš sve podatke o Garidu kojima raspolazemo.

— Kada?

— Kad stignem da se pobrinem za to — glas je bio oštar. — Ja imam i drugih poslova, — Lester!

— Krupnijih od ovoga!

Ponovo smeh, smeh u kojem na trenutak Lesli oseti i malo poštovanja.

— Tvrdoglav si — produži glas. — Siguran si da nemaš ni malo irske krvi?

— Ne. A vi?

Grohotan smeh.

— Zar ne misliš da je to pomalo naivno pitanje, Lester? Uskoro ćeš traćiti i da ti pokaćem svoje lice, zar ne?

— To je u svakom slučaju prijatnije nego primati narećenja od ekrana sa šašavom test-slikom na njemu. Kad smo već kod toga, treba da se dogovorimo o održavanju veze u toku opera-

cije. Ovaj fini telefon ne mogu poneti na brod... šta ako se dogodi nešto nepredvićeno i bude potrebna vaša intervencija?

— To je naš problem, Lester. Bićeš obavešćen na vreme o svemu. Još nešto?

— Da. Govorio sam danas sa Piterksom. Niste znali da je on zlato ponudio najpre Vaskezu?

— Šta? Vaskez zna za zlato?

— I da i ne. Piterš tvrdi da ga je ismejao i oterao. Ukratko, nije mu poveravao ni reći...

— Greši ako tako misli. Vaskez je inteligenat momak... to je znaći taj adut koji drći u rukavu. Hm... moraš uskoro govoriti s njim i nekako ispitati kakvi su mu planovi. Verovatno će traganje za zlatom odloćiti za trenutak kada se ponovo vrati na vlast, ali to nije sigurno. Šta ako sve one naše brodove iskoristi da se na brzinu obogati, a svoj »napaćeni narod« jednostavno ostavi na cedilu?

— I ja sam razmišljao o toj mogućnosti. Utoliko su mi potrebnije informacije o Garidu.

— Dobićeš informacije o Garidu, rekao sam ti — reće nestrpljivo glas. — I nemoj mi dosaćivati svaki čas, prokletstvo! Mislio sam da si samostalniji...

— Ja poštujem pravila igre — mirno odvratilo ninda. — I to isto očekujem i od vas.

Vedar smeh.

— Poštovanje pravila ne isplati se uvek — upozorio glas iz zvućnika. — Budi oprezan, Lester...

— Oprezan sam — klimnu ovaj glavom. — Iako znam da da mi se neće ništa dogoditi... sve dok je to zlato još na dnu okeana.

— Tačno, Lestere. A posle toga...

— Posle toga ćemo videti — u glasu ninde nije bilo ni traga pretnji, ali se ekran pred njim naglo ugasi.

Sa osmehom na licu, Leslie isključio uređaj na svojoj strani. Ne, nije se varao: njegov tajanstveni šef — jedan od njegovih tajanstvenih šefova — bio je čovek koji je znao šta je to strah...

»Utoliko bolje«, pomisli. »Neće se usuditi da operaciju potpuno prepuste u moje ruke i moraće da se nađu u blizini kako bi intervenisali ako pokušam da ih prevaram. Pri tom se ni u koga drugog ne smeju pouzdati sem u sebe same... A kada jednom budu u blizini... tada će shvatiti koliko je dugačka ruka jednog ninde!«

*
* *

S pomešanim osećanjima Leslie Eldridž prođe kroz ogromni hol hotela »Izabel«, praćen naklonom portira koji je, i pored njegove jednostavne odeće, nekim svojim portirskim instinktom osetio u toj pojavi novac i moć. Na ovom istom mestu trebalo je da se nađe još desetak dana ranije, u

Vesellovoj pratnji, u prvom pokušaju da prodre unutar ogromne organizacije međunarodnih trgovaca oružjem.

A sada je on sam već bio na Veselovom mestu, ali nije osećao da je mnogo bliže rešenju zadatka koji je postavio sam sebi...

»Možda će ova noć značiti novi veliki korak«, pomisli on. »Lieven će uskoro stići na sastanak sa Vaskezom i ja ću ponovo videti generala. Verovatno i Garida, jer ako je tačno da je on moćnik u senci, biće prinuđen da kontroliše Vaskezove pregovore sa organizacijom...«

»Ako mu je do njih još uopšte stalo«, podseti sebe dok je ulazio u apartman iznajmljen na njegovo lažno ime nekoliko dana ranije. Taj neobični zaključak nametao je rezime tankog dosijea o Hose Ontoniju Vargasu Garidu, potomku jedne od najbogatijih porodica u tom delu Srednje Amerike, čije su plantaže u jednom trenutku činile čitavih dvadeset odsto nacionalne teritorije.

Garido je studirao biohemiju u Kaliforniji, uspešno diplomirao i započeo naučnu karijeru na malo poznatom institutu u Oklendu. Naglo prekinutu karijeru, jer se vratio u svoju zemlju na prvi znak nemira koji su se uskoro pretvorili u snažan gerilski pokret. Vaskezovim silaskom sa vlasti i Garidova porodica ostala je bez svoje zemlje i sve ostale nepokretne imovine,

iako su sve što se moglo na vreme pretvorili u gotov novac i preneli u američke banke. Uspon Antonija Vargasa u najužem krugu oko Vaskeza bio je munjevit, prilično čudno za čoveka koji nikada nije bio profesionalni vojniki...

Pažljivo zaključavši vrata apartmana za sobom, Lesli Eldridž iz torbe izvuče kostim ninde i počne hitro da se presvlači. Odeća od tanke crne svile priljubila mu se uz telo, ističući svaki mišić. Meke cipele od kože prijanjale su za noge kao rukavice, dok je kapuljača od svile skrivala lice, ostavljajući samo dva uska proreza za oči. Ninda specijalnom smesom premaza čak i očne kapke kako ga u tami ne bi odala njihova svetlija boja.

Poznati opasač od crne kože dovršio je njegovo presvlačenje. Katana ovoga puta ostade u torbi; za posao koji je ove noći imao da obavi on nije bio pogodan zbog svoje dužine, ali je zato ostatak arsenala bio kompletni.

Preciznim pokretima ninda na podlakticu leve ruke namota dugo uže od crnih svilenih niti sa omčom na kraju, većsto pričvršćenom za duge rukavice tako da ne ometa pokrete.

Pogled na sat nije bio potreban, jer njegov osećaj za vreme nikada nije grešio. Za otprilike deset minuta Lieven će se pojaviti u ogromnom četvorosobnom apartmanu generala Vaskeza.

Prozor se nečujno otvorio pod njegovom rukom i on mirno iskorači na sims, ne obraćajući pažnju na ponor pod sobom, osvetljen raznobojnim svetlostima zahuktalog velikog grada. Prozori Vaskezevog apartmana nalazili su se dva sprata niže i nekih stotinak stopa levo od mesta na kojem se nalazio. Biće zatvoreni, naravno, jer su sve sobe imale klima-uređaj, ali je to bila prepreka koja se lako savlađuje.

Ispunivši pluća vazduhom, ninda lagano, a zatim sve brže počne da kruži levom rukom. Nekoliko sekundi kasnije uže bešumno polete kroz vazduh; pade tačno na svoj cilj, dugo, masivno koplje za zastavu postavljeno na samom vrhu hotelske zgrade.

Odmerivši pogledom rastojanje, ninda čvrsto steže uže obema rukama i odbaci se sa simsa.

Osmehnuo se u sebi pri pomisli šta će pasti na pamet hotelskim gostima koji se slučajno nađu na svojim prozorima dok on proleće ispred njih. Oni koji ne veruju u duhove biće verovatno uzdrmani u svom uverenju...

Bio je to najopasniji deo njegovog posla, i pored male verovatnoće da ga neko uopšte ugleda u onom deliću sekunde dok leti ispred njegovog prozora. Jedan od onih rizika, uostalom, koji su se morali podnositi...

Noge ninde bešumno dotakoše sims Vaskezevog prozora i on potraži bolji oslonac, još uvek se

pridrživajući za uže. Pogled kroz razmaknute zavese pokazao mu je da se nalazi na prozoru spavaće sobe, a to je značilo još nekoliko stopa leta, do susednog prozora.

Da, to je bilo mesto koje je tražio. General Vaskez bio je sam u raskošnom salonu, zauzet važnim poslom otvaranja limene kutijice sa skupocenim cigarama i ritualom odsecanja njenog vrha srebrnim makazicama.

Ninda provuče uže kroz specijalne omče na opasaču, oslobađajući tako ruke. Odnekud ispod svoje odeće on izvuče mali mikrofona koji se zalepi za staklo prozora pri prvom dodiru. Tanak provodnik je, preko pojačivača skrivenog u pojasu, vodio do slušalice smeštene u njegovo desno uho.

Kucanje na vratima odjeknu preglasno i Lesli pokretom prsta malo utiša svoj uređaj. Jedan od Vaskeзовih telohranitelja pojavljuje se na vratima.

— Senjor Lieven je došao, mi heneral — reče s poštovanjem.

— Uvedi ga — mahnu Vaskez rukom. Ninda sa osmehom prati pozu koju je važno zauzeo u svojoj ogromnoj fotelji, potpuno nalik onoj na portretu okačenom na suprotnom zidu apartmana.

— Ah, senjor Lieven! — uskliknu Vaskez, ali se ne diže sa svog mesta. Džinovski Holandain lako se nakloni, a usne mu se bezglasno pomeriše u gustoj bradi.

Ninda je strpljivo čekao da iz prostorije izađe drugi Vaskeзов telohranitelj, obučen u belu bluzu konobara ispod koje se nazirao loše skriven veliki kolt. Pošto su ispili po gutljaj pića, Lieven uze reč.

— Došao sam, generale, da vidim dokle je vaš štab odmakao u pripremama za invaziju i da definitivno utvrdimo šta nam je sve potrebno za taj posao.

— Ja se ne bavim detaljima — reče Vaskez sa osmehom na licu. — Ratni plan radi moj načelnik štaba, pukovnik Olivares. Kad završimo ovaj razgovor, budite ljubazni i obratite mu se, nalazi se u susednom apartmanu, kao što verovatno znate. Još nešto, senjor Lieven?

— Da, generale — Lieven nije pokazivao da je uvređen Vaskeзовim rečima. — Želeo bih da doznam šta se dogodilo sa brodom »Keri En« koji je pre nešto više od pet meseci nestao u teritorijalnim vodama vaše zemlje. Bez preživelih...

— Pre pet meseci? — Vaskez namršti obrve. — Koliko se sećam, bilo je to u vreme velikog orkana, senjor Lieven. Taj slučaj nije me naročito zanimalo, shvatićete, s obzirom na tadašnju situaciju u mojoj zemlji... Zbog čega vas iznenada zanima taj brod?

— Generale Vaskez — Lievenov glas bio je miran — juče sam govorio sa poručnikom fregate, bivšim poručnikom fregate Andradeom, koji je u to vreme

komandovao jednim raketnim čamcem vaše ratne mornarice. Poručnik Andrade izjavio mi je da je njegov brod potopio »Keri En« na osnovu direktnog naređenja svog pretpostavljenog, admirala Valjeha.

— Valjeho? — Vaskez podiže obrve. — Šta to treba da znači, Lieven? Zbog čega bi Valjeho naredio da se potopi jedan ne-naoružani američki brod?

— Ne znam, generale. Došao sam da bih vam postavio upravo to pitanje.

Vaskez nekoliko puta zaklimala glavom, sa izrazom lica kao da duboko razmišlja.

— Čudno, Valjeho me nije izvestio o tom događaju...

— Možda nije stigao — hladno se osmehnu Lieven. — Admiral Valjeho izgubio je život samo dva dana posle tog događaja, kao što se svakako sećate. Njegov helikopter je pao u more dok je izviđao prostor oko ratne luke...

— Da, tužan događaj — uzdahnu Vaskez. — Valjeho je bio jedan od mojih najboljih oficira i apsolutno odan našoj stvari. Međutim, ne vidim zbog čega sada sva ta pitanja, Lieven! Zašto je taj brod toliko važan?

— To i jeste najzanimljivije od svega, generale. »Keri En« se bavila istraživanjem mogućih nalazišta nafte u vašim vodama, na osnovu naloga američke kompanije koja je dobila koncesiju od vaše vlade. Nije otkriveno ništa što bi bilo posebno zanimljivo... bar koliko se zna.

— I?

— Želeo bih da razjasnim tu tajnu, generale. Uskoro će se u istim vodama naći veliki broj brodova, ne bih želeo da neki od njih doživi sličnu sudbinu... pre svega zato što svaki od njih veoma skupo plaćamo kako bismo vas vratili na vlast...

— Sve će to moj narod platiti mnogo skuplje — Vaskez ugasi cigaru nervoznim pokretom. — Ne znam kuda vodi ovaj razgovor. Tajnu potapanja »Keri En«, ako tu uopšte ima neke tajne, senjor Lieven, odneo je sa sobom na dno okeana admiral Valjeho. Što se mene tiče, stvar je zaključena. Sem možda...

— Možda?

— Upravo mi je palo na pamet jedno prihvatljivo objašnjenje — srdačno se nasmeja Vaskez. — Postoji mogućnost da je »Keri En« nosila oružje i materijal za naše protivnike. U tom slučaju admiral Valjeho bi bez oklevanja izdao naređenje da brod potopi. Bez obzira što je vodio američku zastavu...

— Ne, generale. »Keri En« se ničim sličnim nije bavila. Dozvolite da je to posao koji mnogo bolje poznajem od vas.

Vaskez ustade iz fotelje pokretom koji je jasno pokazivao da je razgovor završen.

— Onda zaista ne znam šta se dogodilo, Lieven. Kako reko, tajna tog događaja ostaće zavek na dnu okeana.

— Veoma zgodno, generale, zar ne?

— Verovatno. Ali ne i za mene. Nemam nikakve veze sa tim!

— U redu — Lieven se još jednom nakloni, sa preteranim poštovanjem. — Hvala, generale. Posetiću odmah pukovnika Olivaresa... Laku noć.

— Laku noć, Lieven — promrmlja Vaskez. Ruke su mu bile zauzete otvaranjem nove kutijice sa cigarom. Nije čak ni pogled podigao kada je Lieven izašao.

Ninđa malo promeni položaj, premeštajući težinu tela s jedne noge na drugu. Ono što je od ovog razgovora očekivao nije se ispunilo; sa licem dobrog pokeraša, Vaskez je glatko odbio sve Lievenove optužbe, svaljujući krivicu na mrtvog admirala.

Međutim, noć je bila duga, a Vaskez je bio poznat po tome što leže tek pred zorom. Postojala je mogućnost da se nešto novo još uvek sazna i zato Leslie ostade na svom mestu.

Sa cigarom u zubima, Vaskez se leno protezao, očigledno zadovoljan ishodom susreta sa Lievenom. Ustao je i bez žurbe izašao iz salona, dobacujući u prolazu nekoliko reči telohranitelju na straži ispred vrata.

Leslie oslobodi uže iz omče na pojasu. Trebalo je da i on promeni položaj, tražeći sa kojeg će moći da prati svaki pokret generala Vaskeza.

HARAGEI!

Nepogrešivi instinkt još jednom je upozorio ninđu na opasnost. Imao je još toliko vremena

da čitavu svoju težinu premesti na usku izbočinu ispod prozora.

Na neki način, verovatno jednim potezom noža, neko je pre-rezao uže visoko nad ninđinom glavom!

*
* *

Opreznim pokretima, iako mu se strahovito žurilo, ninđa podese čelične kandže na obući i rukavice. Vaskezov čovek, koji je patrolirao po ravnom krovu hotela, nekako je ugledao tanko crno uže omotano oko koplja i munjevito reagovao. Sada će svakako pohitati do najbližeg telefona kako bi svog gazdu upozorio na uhodu okačenog na jednom od prozora.

Leslie nije imao izbora: morao je naviše, tamo gde ga jedino neće tražiti...

Zarivajući kandže u fasadu verao se hitrim pokretima, jedan pa drugi sprat više. Zadržavajući dah, uspeo je da se ispruži duž simsa jednog od prozora koji je bio u mraku. Ruke mu nisu mirovale, hitro namotavajući uže čiji je odsečeni kraj sada visio duboko pod njim.

Kraj užeta proleteo je ispred prozora Vaskezevog salona u trenutku kada se ovaj s treskom otvorio. Mlaz svetla iz snažne baterijske lampe ljubopitljivo je prošetao po mračnoj fasadi, levo, desno, naniže...

I naviše. Čovek koji je baratao lampom ništa nije prepuštao slučaju...

— Nema ga! — reče jedan dubok glas na španskom. — Ovde nije imao gde da se zadrži... s tim kabaljerom više nećemo imati posla!

Grub smeh naglo se preseče zvukom zatvaranja prozora i Lesli oprezno udahnu vazduh. Naravno, Vaskez neće oklevati da pošalje ljude do ulice kako bi proverili koga su likvidirali, ali...

Biće iznenađeni kada otkriju da na bučnoj ulici nema nikakve gomile ljudi koji se sa užasnutim izrazima lica okupljaju oko tela ispruženog usred velike lokve krvi.

Iznenađeni i zbunjeni...

A onda?

Ninđa se osmehnu pod svojom kapuljačom. Vaskezozi telohranitelji nemaju dovoljno mašte da bi uspeli da otkriju pravo rešenje. Prihvaćće ono najjednostavnije: da se čovek na krovu prevario, misleći da je ugledao uže omotano oko koplja za zastavu...

Ili možda ipak ne?

U svakom slučaju, dok se uzbuđenje ne stiša, Vaskez neće voditi nikakve važne razgovore. Mogao je mirno ostati na ovom mestu, ne naročito udobnom, zbog vlažnog vetra sa okeana, ali mestu koje je izvesno vreme nudilo sigurnost.

Nekoliko minuta kasnije prozor pod njim još jednom se otvori i snop svetlosti, ovoga puta mnogo sporije, pretraži fasadu.

Iz Vaskezozevog salona dopirali su uzbuđeni glasovi čiji je ton odavao oštru prepirku, uprkos podrugljivom smehu koji se zaorio u jednom trenutku.

»Ne bih voleo da sam sada u koži onog momka koji je podigao uzbunu«, pomisli ninđa. »Ovu noć će pamtiti dok je živ...«

Desetak minuta kasnije odlučio se na akciju. Opreznije i sporije nego maločas, on se lagano spuštao na fasadu, proveravajući da li su mu kandže dobro ukopane u zid pre nego što načini sledeći pokret. Ako neko bude pregledao fasadu pri dnevnoj svetlosti svakako će zapaziti duboke ureze, ali će ninđa dotle biti daleko...

Prozor spavaće sobe nalazio se samo stopu levo od njega i ninđa oprezno zaviri unutra...

Ponovo sa cigarom u zubima, Vaskez je lagano svlačio svoju blistavu uniformu.

»Sprema se za spavanje?«, pomisli ninđa. »Prokletstvo, onda je sav moj noćasnji trud bio uzaludan...«

Ali ne...

Iza poluotvorenih vrata kupatila dopirao je neobičan zvuk. Neko je tamo pevušio.

Neka žena...

Krevetska tehnika bivšeg diktatora nije ga naročito zanimala, ali ninđa odlučio da još neko vreme ostane na svom mestu. Ima muškaraca koji su najbrbljiviji upravo u krevetu, i to sa partnerkama čiji posao i jeste da im se dive i izigravaju zaljubljenost...

Češkajući svoju mlohavu belu trbušinu, Vaskez odšeta do ogromnog kreveta pod samim prozorom i sede na njega, dohvatajući čašu sa stočića. Otpi dobar gutljaj, a onda ugasi cigaru u kristalnoj pepeljari. Ispružio se na postelji raširenih nogu, nežno se gladeći jednom rukom.

Vrata kupatila se otvoriše, propuštajući ženu koja se približavala proračunatom sporošću, kao što je smišljeno ostavila otvorena i vrata kupatila da bi jaka svetlost otpozadi istakla njenu potpuno prozirnu spavaćicu.

— Dođi ovamo — reče promuklo Vaskez. — Požuri, boga mu...

Raskošna plavuša raširi u nevest osmeh usne premazane debelim slojem ruža. Ogromne grudi pod spavaćicom privukoše Leslijevu pažnju; bile su, za takvu težinu, tako savršenog oblika da nisu mogle biti prirodne...

Izgleda da to generalu Vaskezu nije smetalo. Strgnuviši jednim pokretom spavaćicu sa nje, on je povuče na postelju.

Lesli odmače mikrofona od stakla prozora. Zvuci koji su dopirali iznutra nisu mu mogli pomoći u njegovom poslu, na stranu što je sve to delovalo veoma neukusno.

Plavuša je sada uzjahala generala, kriveći lice u ekstazi. Svega nekoliko stopa udaljen, u tami, ninda opazi da su joj oči ostale hladne i proračunate. Žena koja zna svoj posao.

Vrata spavaće sobe naglo se otvoriše i plavuša lako vrisnu.

Ninda se u svom zaklonu osmehnue. Ove noći će se još nešto dogoditi, jer samo jedan čovek je mogao imati hrabrosti da prekine generala u njegovoj uobičajenoj gimnastici... Lesli bez žurbe ponovo prisloni mikrofon na staklo.

Visok čovek tridesetih godina, sa tankim crnim brčićima ispod orlovskog nosa jednim pogledom obuhvati prizor pred sobom i na licu mu se ukaza gađenje. Na vitkom telu uniforma poručnika, daleko manje upadljiva od generalove, stajala je kao salivena.

— Napolje! — reče on oštro, pokazujući glavom prema otvorenim vratima.

Plavuša spusti zbunjen pogled na generalovo lice. Ruke su joj još uvek počivale na njegovim ramenima.

— Do đavola, šta ovo znači? — protestovao je neubedljivo Vaskez. — Zar ne mogu da imam ni trenutak mira?

— Izbaci to đubre napolje i obući se — reče poručnik. — Treba da razgovaramo...

Na jedva приметni Vaskezo mig, plavuša skliznu sa postelje, izazivački njišući bokovima. Poručnik je ošinu hladnim pogledom dok je prolazila pored nje.

Vrata se s treskom zatvoriše.

Vaskez, u dugoj kućnoj haljini, nalivao je sebi čašu pića.

— Gde ih samo nalaziš? — s gađenjem reče poručnik, spuštajući se u fotelju. Vrhom lakovane čizme odbacio je od sebe ostatke providne spavaćice.

— Šta se dogodilo? — upita promuklo general. — I poštedi me bar noćas svojih lekcija, Hoze!

— Ništa opasno... ali će se dogoditi ako nastavimo da se izležavamo po Kaliforniji, Bernardo. Maločas sam bio kod Olivaresa; ta karikatura od pukovnika tako je zabrljala plan operacije da mi je trebalo gotovo pola časa da vidim gde je sve pogrešio. Nije dobro, Bernardo... Olivares je pijan, a dva njegova čoveka uopšte večeras nisu došla na posao...

— Pa šta? — nervozno reče Vaskez. — Ne znam ni zašto se zamlaćujemo tom šašavom operacijom? Prepustimo sve našim prijateljima, Amerikancima, ionako insistiraju da budu upućeni u svaki detalj. Neka oni obave posao za nas, a posle... on sleže ramenima. — Posle ćemo ih se lako otresti...

Ninđa načulji uši. Da li će sada Vaskez pomenuti kakav tajni adut ima u rukama?

— Ali će nam i za to biti potrebni pouzdani ljudi — Garido je nervozno obrtao svoju čašu među prstima. — Tvoj takozvani štab nije nizašta, Bernardo, vreme je da to priznamo. Svi spsobni oficiri su te već napustili...

— Doći će oni podvijenih repova — promuklo reče Vaskez. — Videćeš, Hoze...

— Možda. Šta je hteo Lieven?

— Zanimao se za »Keri En«.

— »Keri En«? — Gardi podiže obrve i tiho zviznu. — Intelige-

ntniji je nego što sam mislio... otkuda li je samo iskopao tu priču?

— Andrade mu je ispričao... srećom, svalio sam svu krivicu na Valjeha — promuklo se nasmeja general. — Dobro sam učinio što sam poslušao tvoj savet, Hoze, i na vreme ga likvidirao. On bi sada mogao postati opasan svedok.

— Zna li Lieven zašto je brod potopljen?

— Ne. To je upravo ono što je hteo da dozna od mene.

— Dobro je — promrmlja Garido zamišljeno. — To je dobro... međutim, ako mu padne na pamet da pogleda kopiju broskog manifesta... Ne bi bilo loše da i taj trag uništimo, Bernardo. Preduzeću mere ujutru.

— Bolje da uništimo Lievena! — general se grohotom smejao. — Taj slon me nervira, do đavola! Pokazuje premalo poštovanja prema meni...

Lieven nam je potreban — odmahnu glavom Garido, a pogled mu je i dalje bio zamišljen. — Veoma sposoban čovek, veoma sposoban. Pored toga, izvrstan organizator, Čudno... pitam se šta se dogodilo sa onim Lesterom koji se ovde pojavio onog dana kada smo pokušali da likvidiramo Vesela?

— Ko zna? — sleže Vaskez ramenima. — Tih tipova ima toliko da jedva uspevam da im popamtim imena... mada je ta akcija bila tvoje remek-delo, Hoze! Nijednog trenutka nisu po-

sumnjali da su naši prsti umešani u tu stvar!

— I zbog čega bi? Oni žive u ubeđenju da su nam neophodni ... i ne shvataju da je to samo privremeno, samo dok ne budemo usavršavali naše novo oružje...

— A onda — generalove oči zasvetleše i on se nesvesno ispravi u fotelji — onda...

— Onda — poče Garido hipnotičnim glasom — onda ćemo biti najjača zemlja u Srednjoj Americi i sve okolne države pohitaće da se stave pod našu zaštitu. Konfederacija Slobodnih Država Amerike, nije loš naziv, zar ne, Bernardo? A ti ćeš biti prvi predsednik... doživotni predsednik... sa najširim ovlašćenjima...

— Da — uzdahnu duboko Vaskez staklastog pogleda koji je ukočeno buljio u zid. — Da... a onda...

— Onda je na redu Meksiko... pa Kolumbija i Venecuela... nafta, Bernardo... i sva druga bogatstva... bićemo dovoljno snažni da možemo zapretiti svakom od njih...

Prsti generala Vaskeza stegose se u pesnicu.

— Neka se samo usude da se suprotstave — prosikta. — Neka samo pokušaju!

Ninđa je zapanjeno pratio neobični dijalog. Garido je bio talentovan hipnotizer, to se odmah videlo, čovek koji je beskrupulozno iskorišćavao Vaskezu ovu želju za moći opčinjavajući

ga grandomanskom idejom o srednjoameričkoj konfederaciji.

— A onda — nastavi Garido — na red dolazi moćni severni sused sa najvećom industrijom sveta. Ni oni neće moći da nam se suprotstave, Bernardo. Mi ćemo njima diktirati uslove, a ne oni nama, inače...

— Inače ćemo ih uništiti! — na usnama generala Vaskeza pojavi se malo pene. — Uništiti! Kao pacove, Hoze!

— Da, Bernardo...

Garido lagano ustade, odlazeći čašu na stolić.

— Spavaj sada — reče tiho. — Spavaj, Bernardo... sutra imamo puno posla...

Vrata se bešumno zatvoriše za njim. Mehaničkim pokretima, general Vaskez svuče kućnu haljinu i vrati se u postelju.

Iza mračnog okna, ninđa je sa nevericom vrteo glavom.

Kakvo to užasno oružje Garido ima u rukama kada tako samouvereno preti svojim susedima?

I ne samo njima... koje oružje može, bez strašne odmazde, pobiti dve stotine pedeset miliona Amerikanaca?

Kao pacove...

*
* *

Lieven s nevericom počea gustu bradu, posmatrajući prizor pred sobom. Prizor kao iz bajke:

laka izmaglica nad nepreglednim okeanom dizala se kao zlatasta magla pod prvim zracima izlazećeg sunca. Međutim, na ovim širinama svitanje nije trajalo dugo i čarobni prizor uskoro će se pretopiti u vreli tropski dan, sa suncem koje nemilosrdno žeže sa neba nad njim.

Samo što Lievenov pogled nije bio uperen prema pučini, već na palubu broda koji se blago njihao na talasima jutarnje plime.

— Šta ovo, do đavola, znači, Lestere? — zagrme jednoruki. — Otkud sad ovaj avion ovde?

Lice ninde bilo je mirno dok je milovao pogledom vitke linije hidroaviona, specijalno podešenog za lansiranje sa polube broda.

— Moja ideja — reče. — Imam utisak da će nam ova igračka zatrebati.

— Tvoja, a? Gazdi se to neće dopasti... ne smem ni da pitam koliko će ga tvoja ideja koštati!

— To nije tvoja briga, Lieven. Ja odgovaram za ovaj posao!

— Tačno — promrmlja Holanđanin. — Verujem da ćeš se izvući ako operacija uspe. Ali, ako nekim slučajem ostanemo bez tog plena, neka ti je bog na pomoći... i tebi i onom šašavom Piteru koji od jutra do mraka loče australijsko pivo!

— Piter zna svoj posao. Doveo nas je tačno na mesto gde ćemo početi ronjenje...

— Pa šta onda čekamo? — Lieven pokaza na praznu palubu

na kojoj nije bilo ni žive duše. — Zašto ne počinjemo?

— Još je rano. Patrolni brodovi i avioni zemlje čije teritorijalne vode počinju milju odavde nalaze se duž obale. Ne želimo da nas otkriju. Vaskez uskoro napada, a onda će se sve snage koncentrisati na njega... S malo sreće, oni će uništiti jedni druge, a nas ostaviti da na miru radimo.

— Sreće? — uvređeno se trže jednoruki. — Đavola, u ovom poslu na sreću se ne vredi oslanjati. Proračun snaga koje smo dali Vaskezu veoma je precizan, Lester... Ako ti ljudi znaju nešto o ratovanju, iz te pomorske bitke malo će aviona i brodova izaći čitavo...

— Ono što nama i odgovara — hladno se osmehnu ninda. — Plan je dobar, imamo odlične ljude i prvorazrednu opremu. Nema razloga da to zlato ne izvučemo na površinu, Lieven. Sem jednog jedinog razloga, naravno...

— Kojeg?

— Najprostijeg razloga. Šta ako tog zlata uopšte — nema?

Lieven je lagano vrteo glavom.

— To ne bi bilo dobro — reče. — Pa čak i za tebe i za mene... šef bi bio strašno besan...

— Ferkel?

— Ja ti to ime nisam rekao...

— Nisi, ali ga ja znam...

— Nema mnogo koristi od toga — osmehnu se Lieven. — Ne znaš čak ni kako izgleda...

— To se može saznati.

— Kako?

— Od tebe, recimo.

— Nikada.

— Zašto, Lieven? Čime te je toliko zadužio?

— Spasao mi je život. Za tebe to nije dovoljan razlog?

— A ja?

— Ti?

— Da, ja. Možeš računati da sam ti i ja spasao život...

Džin se grohotom nasmeja.

— Izvini, ortak, ali takvog nečeg se ne sećam. Možda starim, ali...

— Stariš, Lieven. Koliko sam te puta do sada mogao ubiti?

Džinovsko telo se na trenutak ukoči i desna ruka načini nervozan pokret.

— Ako je to šala...? — počeo preteći.

— Nije šala. Ako mogu da te ubijem, a to ipak ne učinim, onda to možeš računati kao da sam ti jednom spasao život. Prema tome, više sam učinio za tebe nego Ferkel.

Lieven odmahnu svojom ogromnom glavom.

— Takav račun ja nisam učio u školi — reče. — Uzalud se trudiš... neću izdati Ferkela...

Ninđa malo promeni položaj. Istina, haragei nije još upozoravao na opasnost, ali sa Lievenom se nikada ne zna...

— Hajde da to pitanje postavimo malo drugačije — predložio. — Recimo: da li bi Ferkel izdao Lievena?

U gustoj bradi zaigra osmeh i Lieven se proteže tako da mu kosti zapuckaše.

— Tvrdoglav momak — reče, kao za sebe. — Ne gubi vreme, Lester... ni Ferkel nikada ne bi izdao Lievena.

— U redu — klimnu Leslie glavom. — Nećemo više govoriti o tome, važi?

— Nikada to nisam ni želeo — sleže Lieven svojim ogromnim ramenima. — Ostavimo se sada toga... siguran si da još ne možemo početi naš posao?

— Potpuno. Jedan od ljudi ne prestano osluškuje frekvencije mornarice i vazduhoplovstva. U dve reči: stanje redovno. Vaske-zov »ekspedicioni korpus« još uvek nije zapažen. I neće biti zapažen još izvesno vreme, jer je u našem interesu da bitka otpočne što kasnije i što dalje od ovog mesta. Prema tome, Lieven, uživaj u suncu. Imaćeš i previše posla kad ovo jednom počne...

Lako se njišući, prilazio im je Pitera. Grubo lice bilo mu je rašireno u osmeh, obrazi obrasli gustim plavim čekinjama.

— Bravo, Lester! — galamio je srdačno. — Kuhinja je izvanredna, nema šta. Možda ćemo pomreti od metaka, ali od gladi sigurno nećemo! — i on se grohotom nasmeja sopstvenoj šali, lupajući Leslieja po ramenu.

Promrmljavši nešto, Lieven se izgubi. Za sve vreme plovidbe nije skrivao da mu je Tabasko Pit, alias Tab Pitera, nesimpatičan, a ni ovaj mu nije uzvraćao mnogo srdačnijim osećanjima.

— Ne dopadaš se našem prijatelju — primeti Leslie tiho kad

široka leđa jednorukog nestadoše pod palubom.

— Kao ni on meni — Pogled Tabasko Pita sada je bio bistar, jer više nije morao da glumi pijanstvo. — U redu je...

— Postavio si eksploziv?

— Aha — Pit se oprezno osvrte oko sebe, ali je paluba i dalje bila prazna. Noćasnja pijanka, neupadljivo podsticana od Leslija i predvođena Tabasko Pitom, koji je mogao da ispije neviđene količine jakog australijskog piva, dala je svoje rezultate i posada je, sem mrzovoljnih dežurnih, složno hrkala u svojim ležaljicama.

— Niko neće primetiti?

— Šta ti misliš o meni, do đavola? — uvređeno će Pit. — Možda nisam stručnjak kao ti, ali kad ja postavim eksploziv ta stvar leti u vazduh kao da ima raketni motor... Što je najvažnije, niko se neće zavlačiti u taj prostor pre nego što se brod vrati u luku, a mehanizam krme je odmah iza pregrade.

— Vrlo dobro — klimnu Lesli glavom. — Uređaj za aktiviranje drži neprestano uz sebe. Ja ću ti dati znak. Neka šifra bude, recimo, »krstarica«.

— Krstarica? Zaboga, Les, neće valjda niko u ovom obračunu imati i krstarice na svojoj strani?

— Neće, ne brini... zato sam i odabrao tu reč. Budi na oprezu... i uvek blizu mene. Uskoro ću na komandni most kako

bih mogao da pratim šta pokazuje radar.

— Jasno, šefe! — Pit pozdravi po vojnički. — A sada — on pogladi trbuh — idem da otvorim još koju konzervu piva, dok ga još ima. Ako tvoji momci nastave da piju ovim tempom, do večeri neće ostati ni kapi!

Ninda još jednom pređe pogledom po horizontu, a onda se laganim korakom uspe do mesta koje se po tradiciji još uvek naziva komandni most. Tu je dežurao prvi oficir broda, mršavi dugajlija po imenu Simonds. Klimnuo je Lesliju glavom, priševši dva prsta obodu prljave mornarske kape.

— Gde je kapetan? — upita ninda, iako je vrlo dobro znao odgovor na to pitanje. Kapetan »Ajrin«, brzog trgovačkog broda iznajmljenog za ovu priliku, zvao se Videla i pokazivao je sklonost ka pivu koja je nadmašivala čak i onu kod Tabasko Pita.

— Spava — odvrati Simonds. Leno je zevnuo, osvrnuvši se oko sebe. Radarski ekran zelenkasto je svetlucao u šumi uređaja za navigaciju, ali je zrak opisivao samo blisku obalu kontinenta. Kao da je ovaj deo Tihog okeana iznenada opusteo jer se sprema strašna bura.

Ninda je, međutim, neprestano motrio prema ekranu i za to bio nagrađen onim što je i očekivao. Hrpica svetlih tačaka lagano se pojavi u jednom uglu, klizeći u pravcu obale.

»Tridesetak milja južno od nas«, proceni ninda. »Za sada sve ide po planu...«

Telefon kraj Simondsove ruke zazvrja i on podiže slušalicu.

— Šta je bilo? — zareža. Instinkt starog pomorca govorio mu je da svaka vest u ovo doba dana neminovno mora biti loša.

— A šta se to mene tiče? — progundā gnevno u slušalicu. — Nas to ne zanima, do đavola!... aha, Lester je hteo da bude obavješten, je li? Pa u redu, Lu. Smatraj da si ga obavestio... jeste, tu je pored mene, ne brini...

— Radista je primio signal za uzbunu na kopnu, zar ne? — upita Leslie.

— Tačno — Simonds ga iznenađeno pogleda. — O čemu se radi? To nema nikakve veze sa nama, a?

— Ne bitrebalo da ima — odvra ti ninda motreći ekran. Da, jedna mala svetla tačkica videla se u suprotnom uglu. Izviđački avion koji je prvi primetio Vaskezovu flotu i dao znak na uzbunu. — Ali se nikad ne zna...

Simonds, koji nije bio upućen u sve detalje plana, progundā nešto sebi u bradu. Pogled mu okrznu ekran i on zaprepašćeno zinu.

— Neka sam proklet! Pa to je čitava flota! Da nisu možda opet neki manevri?

— Nisu. Ovoga puta neće se pucati čorcima, Simonds...

Prvi oficir uz glasnu psovku dohvati slušalicu da pozove kapetana. Na Lesliejev znak glavom pojavi se Tabasko Pit, još uvek se leno klateći u hodu.

— Velika flota — objašnjavao mu je Leslie, pokazujući na ekran. — Mora da ima i krstarica...

— Da odmah krenemo? — ponavljao je Simonds naređenje pri mljeno od kapetana. Na sever, dalje od ovih obala?

Namignuvši, Pit zavuče ruku u džep svojih farmerki, tamo gde se nalazio minijsaturni uređaj za aktiviranje eksploziva smeštenog u neposrednoj blizini krme.

Simonds zastade sa slušalicom drugog telefona u ruci.

— Šta je to? — upita. — Eksplozija na brodu?

— I meni se čini — hladnokrvno reče Leslie. — Negde na krmi, izgleda...

Ali je Simonds već sipao pravi pljusak psovki u slušalicu, namenjen svakako ljudima u mašinskom odeljenju gde je do eksplozije i došlo. Zaćutao je na trenutak da bi saslušao izveštaj sa druge strane, a onda ponovo opsovao svoju prokletu sreću i zalupio slušalicu.

— Težak kvar? — oprezno upita Leslie.

— Težak? — frknu Simonds razdraženo. — Ne možemo se ni pomeriti sa ovog prokletog mesta bez tegljača... ah, neko nas je lepo udesio, a kada bih znao ko... — on besno zaškriguta zubima.

— Udesio? — Pit je radoznalo gledao u Simondsa. — Mislite... sabotaza?

— Ne mislim, siguran sam, do đavola! Tamo gde je do eksplozije došlo, ništa ne može da eksplodira!

Pit se počea po glavi sa glupavim izrazom na licu.

— Ne može, a eksplodira? Nije mi jasno...

— Meni je sve jasno — uzdahnu Simonds buljeći u ekran. — Poturili su nam eksploziv da ne bismo mogli da umaknemo oдавде... a ovo mesto će uskoro postati jedno od najvrelijih mesta na ovoj planeti, pazite šta sam vam rekao!

Lesli se naže da bolje vidi. Druga grupa brodova formirala se u neposrednoj blizini obale, tamo gde se nalazila ratna luka. Sitne svetle tačke već su u pravilnoj formaciji krenule u susret Vaskezovoj floti.

Kada se ispravio, susreo se sa Simondsovim podozrivim pogledom.

— Lester — reče ovaj, oblizujući suve usne. — Mogao bi mi bar reći o čemu se ovde radi... U redu, znam da nešto vadimo sa dna mora, jer nisam slep, sa ovalikim gnjurcima i opremom pod palubom... ali šta, i zbog čega su svi krenuli u ovaj deo okeana, to bih voleo da čujem od tebe!

— Od mene? — nindin pogled bio je hladan. — Pitaj Lievena, Simondse... koliko se sećam, on te je angažovao, a ne ja!

Simonds ga je nekoliko trenutaka gledao suženim očima, a onda lagano klimnu glavom.

— Dobra ideja. To je upravo ono što ću i da uradim...

Naredna tri sata protekla su u atmosferi opšte napetosti i podozrenja koji su vladali palubom »Ajrin«. Lieven se nigde nije dao videti, ali je nindin instinkt naslućivao da je on veoma aktivan. Jedan po jedan, ili u manjim grupicama, ljudi koje je on angažovao nestajali su pod palubom da bi se vratili naizgled opušteni i smireniji, iako se tom utisku odupirala izvesna ukočenost pokreta i zaverenički pogledi koje su razmenjivali kada su mislili da ih niko ne posmatra.

— Loše — primeti tiho Pit. — On i Lesli povukli su se u jedan ugao komandnog mosta, odakle su mogli posmatrati radarski ekran. Kapetan je bio na svom mestu sa konzervom piva pri ruci, neprestano nervozno pozivajući ovaj ili onaj odelajk broda, iako je situacija bila potpuno jasna još pre nego što je odaslao stručnu ekipu da utvrdi štetu.

— Nešto slično sam i očekivao — sleže Lesli ramenima. — Međutim, nije dobro ako dozvolimo da oni razrade svoj plan do kraja. Na brodu je mnogo Lievenovih ljudi, a još uvek nisam siguran na čijoj će se strani naći posada. Idemo u kabinu radište...

Pit ga iznenađeno pogleda.

— Da pozoveš konjicu u pomoć?

— Konjica je predaleko! — osmehnu se ninda. — Ne, ne možemo računati ni na čiju pomoć, Pite...

— Pa šta onda radimo tamo?

— Imam predosećanje da će to biti mesto gde će se nešto najpre dogoditi...

Na palubi, vetar s juga donese prigušenu tutnjavu i njih dvojica se zgledaše. Nisu bili jedini: svuda oko njih ljudi su prekidali razgovor da bi oslušnuli ono što je podsećalo na udaljenu grmljavinu.

Dugo očekivani i dugo odlagani pomorski okršaj konačno je počinjao...

— Za sada se sve odvija po našem planu — tiho primeti Lesli. — Odnosno po Lievenovom planu... Vaskezova flota još uvek ne prilazi obali, izazivajući drugu stranu da ih napadne u zoni van domašaja aviona baziranih na obali. Oni će to učiniti, jer su Vaskezovi brodovi tako maskirani da se ne može proceniti njihova stvarna snaga... Lievenovi ljudi bili su veoma zauzeti ovih dana: informacije, tačne i netačne, neprestano su kolale i do jedne i do druge zaraćene strane.

— Zar je sve ovo bilo potrebno? — tiho upita Pit.

— Nama ne... ali bi Vaskez nešto slično učinio pre ili kasnije. Bolje je da to učini sada, kada ga druga strana očekuje.

Pokretom ruke ninda zaustavi Pita u uskom hodniku. Niz metalne stepenice silazio je jako te-

žak čovek, to se jasno čulo po zvuku.

A na »Ajrin« se nalazio samo jedan čovek takvih dimenzija...

— Zdravo, Lieven — reče Lesli mirno kada džin izbi iza ugla, s naporom savlađujući iznenađenje. — Ideš da se javiš gazdama, a?

— Da. Pa šta?

— Ništa. Zar ti se to ne čini sumnjivim, Lieven? Oni su tebe zadužili da budeš u vezi sa njima, iako sam nominalno ja vođa čitavog poduhvata...

— Meni ne. Zašto bi to bilo sumnjivo?

— Oni ne veruju ni meni ni tebi, Lieven. I iskoristiće prvu priliku da nas se otresu... čim obavimo ovaj poslic za njih!

Lieven se osmehnu sa gorčinom.

— U tome i jeste stvar. Od posla, izgleda, nema ništa...

— Šta?! — zinu Pit, uživljavajući se u svoju ulogu arheologa Pitera. — Zašto, do đavola?

— Ne računajući situaciju da nam je brod nesposoban za plovidbu, tu je još nešto: Vaskez će izgubiti bitku!

Na Leslijevom licu ne pomeri se nijedna crta.

— Ono čega smo se bojali? — upita.

— Upravo to. Republika je svoje avione prebacila na aerodrome susedne države, odakle lako mogu dosegnuti Vaskezovu flotu. Neko od naših ljudi tamo je gadno zabrljao, prokletstvo! Koliko juče tvrdili su mi da su

pregovori o tome prekinuti i da nema nikakvih izgleda da se sličan postigne!

— Avioni su već poleteli?

— Da. Za najviše dvadeset minuta napasće Vaskeza. Verujem da do sada već i on shvata šta se dogodilo...

— To ćeš reći šefovima?

— To. I zatražicu da dođu po nas i uzmu nas u tegalj. Vaskez će najverovatnije pobeći na sever, a mi ćemo biti tačno na nje govom putu...

— U redu — Leslie klimnu glavom, ne pokazujući nikakvo uzbuđenje, iako se dogodilo ono što je željno očekivao: Lievenovo priznanje da se njihovi šefovi nalaze u blizini!

— I ti si krenuo da to učiniš?

— Nisam — osmehnu se ninda.

— Vrlo dobro znaš da ne znam njihovu frekvenciju... Međutim, zar nije opasno što su svi na istom brodu, Lieven?

Džin odmahnu glavom. Blizina opasnosti učinila ga je neopreznijim nego obično.

— Ferkel nije tu — reče. — Ostao je u San Dijegu... proklestvo, ne mogu većito kriti sve od tebe, Lestere, a ovo je vrlo važan podatak: više bih voleo da je on ovde, a druga dvojica tamo!

— Bojiš se da bi te oni mogli ostaviti na cedilu, a? I ja sam se toga bojao, Lieven. Otuda onaj mali hidroavion sa četiri sedišta... za svaki slučaj!

— Bolje je da nam ne zatreba — promrmlja Lieven, stavljajući ruku na kvaku kabine.

— Piters i ja poletećemo odmah — mirno reče Leslie.

— Zašto? — trže se jednoruki.

— Da bismo se svojim očima uverili šta će šefovi učiniti, ništa drugo. Ako zaista nameravaju da nas ostave na cedilu, tako ćemo imati više vremena da nešto smislimo.

Lieven je nekoliko renutaka razmišljao, a onda klimnu glavom.

— Učini tako — reče.

— Zar se ne plašiš da bih te i ja mogao ostaviti na cedilu?

Jednoruki div ga je posmatrao svojim sitnim očima.

— Čudno — reče zamišljeno — ali ne. Čak mi to ni na pamet nije palo!

— Rekao sam ti da stariš — nasmeja se Leslie. — Ljudi obično postaju podozriviji sa godinama, a kod tebe se izgleda događa obrnuto...

Nasmejavši se sebi u bradu, džin nestade u kabini ridiste, a njih dvojica pohitaše na palubu.

— Imamo sreće sa vremenom — primeti Pit kada je operacija lansiranja hidroaviona bila završena i njih dvojica načinili krug nad brodom. — Ne bi bilo dobro da smo ostali bez mogućnosti da upotrebimo ovaj aviončić...

— Sreća nema veze s tim. Dan operacije brižljivo je planiran, Pite — reče Leslie birajući kurs koji će ga povesti u kvadrant gde se najverovatnije nalazio brod sa dvojicom šefova. Lieven je zaista bio neoprezan kada je to

odao Lesliju, ali je i to bio samo izraz nepoverenja, pretpostavljao je, prema ljudima kojima nije znao čak ni imena. Da se na brodu nalazio Ferkel, Lieven bi svakako učinio sve da spreči Lesliju po letanje.

U međuvremenu, dok je hidroavion hitao nad talasima kako bi izbegao radarima, Pit je prisluškivao sve intenzivniji radio-saobraćaj na nekoliko frekvencija. Zna je španskog bilo mu je dovoljno da bi iz kratkih, ekonomičnih poruka razabrao kako stvari stoje veoma loše po Vaskeza i njegovu družinu.

— Tvoj prijatelj general loše će proći — reče. — Svakako nije očekivao napad ovakvih razmera...

— I mi bismo mogli loše da prodemo, ako bude bežao na ovu stranu i povukao protivničke avione za sobom. Znaš kako ti je kad jednom počne pucnjava... ljudi ne gledaju mnogo ku da meci lete, a ovaj hidro-avion nije građen za takve stvari...

— Čekaj, pa ti si i očekivao da Vaskez umakne na ovu stranu?

— Da. I zbog toga se lagano uspinjem, ima nešto oblaka na četiri hiljade stopa. Ako baš dođe do gužve, pokušaćemo da se igramo žmurke među tim oblacima.

Desetak minut kasnije, zahvaljujući visini, imali su pregled nad daleko većom površinom okeana. Gotovo istovremeno su opazili luksuznu motornu jahtu

koja je svakom svojom linijom odavala da je građena radi brzine i udobnosti. Ako je imala nekog težeg naoružanja, ono se još nije videlo na palubi. Sem toga, ma kako naoružana bila, jahta se ne bi mogla nositi sa ratnim brodovima čak ni mnogo manjim od sebe.

— Mislim da su to moji »ljubljeni šefovi« — osmehnu se Lesli krajičkom usana. — Paziću da nas ne primete, oni su sada svakako besni zbog neuspeha svog plana, a besni ljudi ne razmišljaju, već odmah napadaju...

— Pretpostavljam da to važi i za našeg prijatelja Vaskeza — primeti Pit. — Pogledaj tamo. Les...

Tačkica na južnom horizontu brzo se povećavala. Skriven među oblacima, Lesli je nekoliko minuta kasnije mogao sa sigurnošću da potvrdi kako stiže brzi minolovac, glavni brod Vaskezeve flote i onaj koji je odabrao kao svoj »admiralski« brod.

— Oho! — zviznu on tiho. — General Vaskez i ne sanja da će mi učiniti jednu krupnu uslugu i uštedeti mi prljav i nimalo lak posao...

— Misliš da će napasti? — Čoveče, pa oni su saveznici!

— Bili!

— Zašto — bili? Oni nisu krivi što se Vaskezev plan izjalovio!

— Možda, ali pokušaj da to objasniš jednom besnom generalu koji je, uz to, u povoljnijoj

poziciji od svojih dosadašnjih prijatelja. Ne, Pite, kladim se da će Vaskez iskoristiti ovu priliku da sredi neke stare račune, ma kako opasno to bilo po njega samog. Da je pametan, pobegao bi što dalje na sever, van domašaja aviona koji će ga verovatno slediti čim dovrše ostatke njegove flote...

I na jahti su svakako primećivali približavanje Vaskezovog broda, jer se ljudi ustumaraše po palubi. Uz pomoć dvogleda, Lesli opazi kako oslobađaju kamuflirani top, u pokušaju da nametnu borbu na većem rastojanju gde teže naoružanje minolovca ne može doći do izražaja. Jahta istovremeno promeni kurs, žureći na sever, ali je to bio samo očajnički pokušaj: brzina minolovca bila je toliko veća da se našla u dometu njegovih topova već samo petnaestak minuta kasnije.

Obračun je bio kratak i brutalan. Već trećim ili četvrtim hicem motor jahte je bio onesposobljen i pored srećnog uzvratnog hica koji je eksplodirao na palubi minolovca, ne nanevši mnogo štete. Šesta granata podiže vatreni stub u središtu jahte, stub koji se brzo pretvori u vihor od plamena koji je harao palubom, već primetno nagnutom na jednu stranu.

Niz bok jahate skliznuše prvi čamci i splavovi za spasavanje, ali oni ovoga puta nisu mogli spasiti nikoga. General Vaskez uvek je umeo da do kraja iskoristi sve svoje prednosti...

Minolovac načini dva uska kruga oko zadimljene olupine koja je brzo tonula, zasipajući vatrom iz mitraljeza svaki čamac, svaki splav, svaku glavu brodolomca koja se pomolila iz vode po čijoj je površini plivao tanak sloj zapaljene nafte iz rezervoara jahate.

Iako ljudi koji su pod njim umirali svakako nisu bili cvet čovečanstva, Tabasko Pit se strese.

— Proklet bio! — zareža. — Uh, kad bih mogao da ga šcepam, bar na minut ili dva!

— Oni su to i zaslužili — mrko reče ninda — iako priznajem da na Vaskezovom mestu ja ovo ne bih mogao da učinim. Međutim, pogledaj tamo... kazna će veoma brzo stići i njega!

Pit ćutke klminu glavom prateći pogledom četiri sitne tačke koje su se razaznavale na silvoj pozadini oblaka, četiri lovca — bombardera koji su sve dovde pratili Vaskezov brod.

— Tako mu i treba — reče. — Međutim, samo četiri aviona... bojim se da ne bude malo...

*
* *

Pitova bojazan nije bila opravdana, jer su piloti dobro znali svoj posao. Promenivši pravac tako da im sunce bude za leđima, oni se u elegantnoj formaciji ustremiše prema minolovcu, već obavijenom gustim oblakom dima

iz cevi svih protivavionskih topova.

— Hrabri momci! — procedi Pit. — Pogledaj, Les!

Jedan, a za njim i drugi avion nisu stigli do cilja... u plamenu se sručiše u okean, tačno u zapenjeni trag minolovca koji je krivudao u nastojanju da izbegne pogodak.

Druga dva aviona tvrdoglavo su nastavljala svoj let, ne obazirući se na sudbinu svojih drugova. Dugi tragovi raketa zaslepljujuće blesnuše pod njihovim krilima... delić sekunde kasnije dve vatrene lopte podigoše se na palubi minolovca koji gotovo istog trenutka smanji brzinu, naginjući se na bok.

Prekasno za jednog od hrabrih pilota. Pogoden hicem protivavionskog oruđa, nije imao vremena, a možda ni snage, da promeni pravac leta. Avion se zari u vodu stotinak stopa dalje, zakačivši prethodno visoku antenu nad palubom minolovca.

Poslednji preživeli načini krug nad svojom žrtvom, bez bojazni od protivavionske paljbe koja je iznenada prestala. Očigledno je bio zadovoljan obavljenim poslom, jer se naglo podiže na veću visinu i izgubi u pravcu obale sa koje je i doleteo.

— Ovo je bilo brzo — tiho reče Tabasko Pit. — I efikasno...

— Da. Na žalost, pilot nije bio tako krvoločan kao Vaskez... pogledaj, spuštaju čamce za spasavanje...

— Misliš da je general izvukao živu glavu? A Garido?

— Ne znam, ali ću uskoro saznati...

Lesli okruži pogledom po horizontu, iako je postojala mala verovatnoća da će još neki avion zalutati ovako daleko na sever. Gotovo u istom trenutku hidroavion počeo da gubi visinu spuštajući se prema zapaljenom minolovcu.

U međuvremenu jahta je već potonula, ostavljajući ogromnu masnu mrlju na površini vode, prošaranu raznovrsnim otpacima. Dva mala splava besmisleno su se vrtela u krugu, pokazujući da na njima niko nije ostao živ, ili bar u stanju da upravlja.

Okolo minolovca je već bilo mnogo življe i ljudi u dva velika čamca užurbano su veslali kako bi se udaljili od svog broda čiji je zadnji deo već bio pod vodom. U trenutku kada su plovci hidroaviona dotakli površinu okeana, brod sa veličanstvenom sporošću podiže pramac prema nebu i potonu, stvarajući vrtlog koji zadržava čamce za spasavanje i hidroavion.

— Šta sada? — upita Pit. — Oprezno, Les... oni su svakako još naoružani...

— I suviše ošamućeni da bi nešto preduzeli — osmehnu se ninda. — Prići ćemo im bliže, hoću da proverim šta se dogodilo Vaskezu...

Ljudi iz čamaca prestali su da veslaju kada im se hidroavion

približio, blago se njišući na valo vima. Leslie otvori prozor sa svoje strane.

— Senjor, imate li radio-stanicu? — vikao je čovek u beloj uniformi koji se uspravio u blizem čamcu. Lice mu je bilo okrvavljeno i umazano čađi.

— Imam! — odvrati ninda. — Gde je general Vaskez?

— U drugom čamcu... Ranjen je, teško ranjen... Senjor, pozovite pomoć, molim vas. Imamo puno ranjenih, a čamci su pretrpani. Ako more postane nemirnije, gotovi smo!

— O tome je trebalo da razmišljate pre nego što ste krenuli sa Vaskeзом — ledenim glasom odvrati ninda. — Ali u redu, pozvaću pomoć sa obale... čim se uverim šta je s generalom.

Pit je već otkočivao mali gumeni čamac koji se automatski naduvao čim je dotakao površinu vode. Leslie se spusti u njega i sa nekoliko zaveslaja se nađe u blizini drugog čamca, onog u kojem je bilo mnogo više ranjenika.

Privukavši se rukama uz bok, Leslie se nagnu nad nepokretno telo u raskošnoj uniformi. Čitav donji deo, trbuh i noge bili su umotani gužvama zavoja kroz koje je na mnogo mesta probila krv. Lice generala Vaskeza bilo je bledo, oči sklopljene.

— Neće se izvući — tiho reče jedan od ljudi koji su mu sedeli nad glavom.

— Neće. Šta je sa poručnikom Garidom?

Oni koji nisu bili u šoku jednostavno slegnuše ramenima. Nije im bilo više stalo do poručnika Garida, do generala Vaskeza, ni do čega...

General zastenja i pomeri ruku. Očni kapci zadrhtaše i podiгоše se.

— Ko... ko je to? — promuka Vaskez. — Lester?

— Ja sam, generale. Lezite mirno, pozvao sam pomoć iz mog hidroaviona. Uskoro ćete biti u bolnici...

Oči samrtnika pomeriše se u krugu kao da želi da vidi ko se sve nalazi oko njega.

— Garido? — prostenja s mukom.

— Jedan od ljudi iz čamca s gorčinom procedi nekoliko španjskih psovki.

— Nema ga, generale — tiho odvrati Leslie. — Nije uspeo da side sa broda...

— Onda... onda ni ja nemam zbog čega da živim...

— Šta to ima Garido kada je tako važan za vas?

Blede usne razvukoše se u osmeh, ali general sklopi oči kao da je zamoren tim pokušajem...

— Garido... Garido je imao oružje kojim se moglo zavladata svetom...

— Kakvo oružje, generale?

— Ne znam tačno... užasan otrov... i u najmanjoj koncentraciji može da ubije milion ljudi...

— Otrovi?

— Da, Garido je bio naučnik... hemičar... skovali smo plan kako da savladamo sve susede... stvorimo jednu državu... sa... sa mnom na čelu... a sada...

Lesliju nešto pade na pamet.

— »Keri En«... da li je taj brod uništen zato što je bio umešan u Garidove poslove?

— Jeste... oni su dovezli preparate za njegovu laboratoriju... ali... ali...

— U međuvremenu ste bili isterani iz zemlje, je li tako? Šta je učinio Garido? Sakrio taj otrov?

— Da... u podzemnom bunke-ru... niko ga nikada neće naći...

— A formula?

— Ne postoji... Garido je držao u glavi... rekao je... rekao da nikome ne sme poveriti nje-
nu tajnu...

Lesli klimnu glavom. Da, ma koliko neverovatno zvučala, priča generala Vaskeza mogla je biti tačna. Garido je bio stručnjak u svom poslu i formula strašnog otrova nije bila van njegovog do-
mašaja. Stresao se od pomisli šta bi se dogodilo da je njegov zločinački plan uspeo: takav otrov, raspršen u vazduhu ili rastvoren u vodi jednostavno se ne bi mogao eliminisati.

Kao što se ne bi mogli zaustaviti ni ljudi koji bi, svesno ili nesvesno, takav otrov, u veoma malim količinama mogli uneti gde god zažele...

— Lester...

— Kažite, generale...

Ali niko nikada neće doznati kakva je bila poslednja poruka generala Bernarda Vaskeza. Smrt je bila brža, spustivši mu na usta svoju leđenu šaku...

— Senjor — reče tihim glasom čovek sa crvenim krstom na rukavu. — Imate li zavoja u avionu? Ja sam utrošio sve što sam imao...

— Daću ti — reče ninda, otiskujući se od čamca. — Nadam se da će i pomoć ubrzo stići... iako je sada okean prepun ovakvih čamaca sa ranjenicima...

Ispratili su ga ćutanjem, bedni ostaci ekspedicije generala Vaskeza koja je trebalo da bude samo prvi korak prema budućoj vladavini nad ogromnim prostranstvima Amerike... a možda i čitavog sveta...

...Nekoliko minuta kasnije, hidroavion se ponovo nađe u zaklonu oblaka i Lesli ga usmeri natrag, prema »Ajrin«. Lice mu je bilo zamišljeno.

Dve trećine njegovog posla bilo je završeno, znao je. Niko ko se našao na palubi jahte nije preživeo napad, u to se uverio sopstvenim očima, razgledajući raskomadana i okrvavljena tela razbacana po splavovima.

U mislima je još uvek video neobičan prizor: omanji mršav čovek sede kose u elegantnom odelu ležao je na samoj ivici splava, kao da se i posle smrti bori da zadrži u ruci kožni neseter koji je ležao u vodi, blago se njišući na talasima.

Nekim čudnim slučajem, jedan od metaka pogodio je direktno u bravu i poklopac nesesera se otvorio. Lagano, kao da oklevaju, krupne zelene novčanice izvlačile su se kroz otvor i plivale po površni okeana postepeno opkoljavajući splav.

»Najbolji spomenik za čoveka koji je, izgleda, novac voleo više od svega«, mislio je ninda. »U svakom slučaju, video sam bar mrtvo telo jednog od glavešina organizacije...«

*
* * *

Šta sada? — prekide Pit neugodnu tišinu kada je završio razgovor sa obalom, javljajući položaj čamaca sa brodolomnicima.

— Sada? Sada ćemo čekati mrak...

— Mrak? Ti si poludeo, Les! Do mraka ima još najmanje dva sata!

— Tačno. A šta bi ti učinio? Vratio se na brod? Da te podsetim, u rezervoaru nema dovoljno goriva da stignemo do obale.

— To znam. U redu, do obale ne možemo, a na brod ne idemo... šta sada smeráš, do đavola?

— Čekam mrak — lakonski odvrati Lesli.

— Pa ćeš tek tada na brod?

— Svakako. Naš prijatelj Lieven u međuvremenu je otkrio

da više nema veze sa svoja dva šefa. Nije potrebno previše inteligencije da se zaključi šta se dogodilo...

— Misliš da će okriviti nas?

— Možda ne direktno, ali će početi da sumnja... a Lieven je opasan i kada samo sumnja. Ništa lakše nego uništiti ovaj aviončić dok se približava brodu. Dve muve jednim udarcem: eliminiše se neugodan suparnik u organizaciji, a on i Ferkel ostaju jedini koji raspolazu zlatom koje je, tobože, negde u blizini. Mislim da Lieven sada već nestrpljivo gleda u nebo očekujući naš povratak. Naša sreća je u tome što predajnik na »Ajrin« ne može dosegnuti San Dijego, pa mu je jahta služila kao relej, a ta veza je sada prekinuta.

— Pa Ferkel neće moći da bude upozoren? — osmehnu se Pit. — Hmm... ovoga puta smo imali i sreće, moraš priznati! Vaskez je završio najteži deo posla umesto nas, eliminišući uzgred i sebe.

— Ne govori o sreći kad imaš posla sa nindom — ozbiljnim glasom reče Lesli. — Jednom kada su upali u našu zamku, ni šefovi organizacije ni Vaskez nisu imali drugog izbora nego da idu do kraja. Međutim, Ferkel me zabrinjava...

— Zašto?

— Po onome što sam uspeo da izvučem od Lievena, jedino je on čovek od akcije. A već sam imao

prilike da se uverim kakvim arsenalom raspolaže u svojoj tvrđavi.

— To mu neće pomoći — samouvereno reče Pit.

— Videćemo.

— Ti sumnjaš u sebe?

— Ne sumnjam u sebe — osmehnu se Leslie — ali ne padam u grešku prevelike samouverenosti. Ferkel je veoma opasan i zato neće biti dobro ako Lieven nađe neki način da ga upozori.

— Eto vidiš! Zar nije bolje da se odmah vratimo na brod?

— Zbog toga jeste... ali smo u ovom avionu previše ranjivi, Pite. Jedan jedini mitraljeski rafal dovoljan je da ga sruši u more...

— U redu, u redu... ali, šta ćemo raditi sve ovo vreme?

— Uživati u prirodnim lepota — osmehnu se nindža. — A ja ću malo i odspavati za to vreme. Nemaš ništa protiv?

— Nemam, ako se vreme ne pokvari. Znaš da nisam neki naročiti pilot...

A na palubi »Ajrin« Lieven je napeto razmišljao dok mu se znoj slivao niz čelo ne samo zbog tropske vrućine koja nije smanjivala intenzitet čak ni po zalasku sunca. Bila je to jedna od onih vrelih noći koje najavljuju skorbu oluju, kada čovek čezne bar za daškom vetra koji će doneti osveženje i ispuniti pluća nešto hladnijim vazduhom

Lester i Pitera još se nisu vraćali...

Da li je to značilo da su i oni stradali u bici velikih razmera čiji su odjeci gotovo čitavog dana dopirali sa juga? Ili oni rade po nekom svom tajanstvenom planu koji Lieven nije mogao da shvati, ali ga je zato naslućivao.

Ni jahta koju je radista monotonim glasom zvao već satima nije odgovarala...

Te dve činjenice, uzete zajedno, davale su sliku koja je Lievena istovremeno plašila i privlačila.

Prva mogućnost bila je da su i jedni i drugi na neki način stradali, ostavljajući ga samog u neposrednoj blizini mesta gde se nalaze ogromne količine zlata. U redu, tačne koordinate nije poznao, ali je to bio tehnički problem koji se vremenom može rešiti. U tom slučaju on — i Ferkel — postali bi najbogatiji ljudi sveta, a organizacija bi ostala u njihovim rukama...

I druga mogućnost, da će se taj strašni čovek uskoro ipak pojaviti pošto je na neki način likvidirao dvojicu šefova na jahti...

»Čak i tada«, mislio je Lieven, nije još sve izgubljeno... On zna da je bolji od mene i to će ga učiniti neopreznim. A moje tajno oružje će u tom slučaju odigrati odlučujuću ulogu...

On pređe rukom preko mokrog čela, osećajući umor koji mu je mutio misli i usporavao pokrete džinovskog tela... »Trebalo bi se

odmoriti«, pomisli. »Ali, šta ako se Lester ipak vrati?«

— Simondse? — reče osvrćući se oko sebe.

Prvi oficir, nalakćen na ogradu nekoliko stopa dalje, okrete glavu.

— Idem da legnem — reče Lieven. — Postavi jednog pouzdanog čoveka na stražu. Nekog koji ne pije, ako takvih ima na ovom prokletom koritu!

— Na stražu? Čega se bojiš, Lieven?

— Moj problem — zabrunđa div. — Hoću da budem obavešten odmah čim se hidroavion vrati, jasno? Čim stražar čuje zvuk njegovog motora!

— Nepotreban posao — zevnu prvi oficir. — Hidroavion nas ne može naći u mraku, jer su nam sva svetla pogašena. A još od popodneva ne odgovaraju na pozive radijom...

— Samo ti reci da me pozovu kada čuju motor. Jasno?

— Kako hoćeš — sleže Simonds ramenima, pljucnuvši preko ograde u mračnu vodu. — Voleo bih i ja da mogu da se ispružim, ali je kapetan ponovo pijan kao zemlja...

Lieven ne sasluša njegovu jadikovku do kraja, spuštajući se teškim korakom niz stepenice u ustajali i još topliji vazduh hodnika. Odnekud je dopirala pijana pesma, ali on sleže ramenima. Bilo bi opasno pijane ljude, razdražene vrućinom i dokolicom, upozoravati da budu tihi...

Zalupio je vrata kabine za sobom i počeo da pipa po zidu, tražeći prekidač.

— Zdravo, Lieven — reče neko.

Div zinu, zaslepljen svetlošću sa tavanice.

— Lester!

— Da, ja sam, Lieven. Sedi. Treba da porazgovaramo...

Zatresavši sa nevericom glavom, Lieven se spusti na uski ležaj, nekoliko stopa od Leslija koji je sedeo sa leđima oslonjenim o zid kabine.

— Otkud ti ovde, do đavola?

— Doplivao sam.

— To vidim, prokletstvo, voda još kaplje sa tebe! Ali, zašto? I gde je avion? Pitera?

— Avion i Pitera su u blizini, ne brini. A na pitanje »zašto«... treba li i na to da odgovorim, Lieven?

Džin je ćutao, ne skidajući pogled sa ninde. Desna ruka ponovo mu je bila u malo neprirodnom položaju, iako još nije ciljala prema Leslijevom telu kao pri likom prvog susreta.

— Ne moraš — reče na kraju.

— Jahta je uništena, zar ne? Ti si to učinio?

— Ja? Ti isto tako dobro znaš kao i ja da hidroavion nema tu vrstu naoružanja...

Div se osmehnu.

— Kao što znam da tebi ta vrsta naoružanja nije potrebna, Lester. Šta se dogodilo?

— Vaskez je uništio jahtu, Lieven.

— A... posada?

— Niko nije preživio. Vaskez se pobrinuo da čamci i splavovi za spasavanje budu mitraljirani...

— Kao što se od njega i moglo očekivati — uzdahnu teško Lieven. — Pa, ne mogu reći da mi se ta vest ne dopada...

— Kako da ne? Ostali ste još samo ti i Ferkel, je li tako?

— A ti?

Lak osmeh prelete preko nindinih usana.

— Hajde, Lieven.. nisi ti tako naivan...

Desna ruka sada se pomerila u njegovom pravcu. Pretećim pokretom, tako uočljivim da upozorenje koje je slao haragei uopšte nije bilo potrebno.

— Ti si na drugoj strani, Lester — bila je to tvrdnja ne pitanje.

— Baš tako.

— Na čijoj strani?

— To je malo teže reći. Na primer, na strani onih koji ne žele vaše oružje, Lieven. Kojima to oružje nije potrebno i mnogo bolje bi živeli bez njega.

Grohotan, prezriv smeh, ali su Lievenove oči ostale hladne i oprezne.

— Zlato je bilo samo trik?

— Mamac — potvrdi Lesli glavom. — Progutali ste ga zatvorenih očiju.

— Meni se taj Piter nikada nije sviđao — zamišljeno reče Lieven. — I cela ta priča... zvučala je suviše lepo da bi bila is-

tinita. To je bio i Vaskezov adut, zar ne?

— Ne, ali ni Vaskeza više nema. Ni Garida. Svi su mrtvi...

— Lep rasplet, a? — iskezi se jednoruki. — Dakle, ostali smo još ti i ja...

— Ti? Ne veruješ valjda da ću te poštediti, Lieven?

Ponovo grohotan smeh.

— Nijednog trenutka mi to nije palo na pamet, Lester!

— U redu. Počnimo onda.

Leva Lievenova ruka polete prema pojasu pod kojim se nazirala drška pištolja, ali je to bila samo finta, smišljena da zavara neopreznog protivnika. Munjevit, precizan pokret; videlo se da je Lieven dugo i uporno vežbao za najteži obračun u svom burnom životu...

Desna ruka savi se u podlaktici, uperena kao pištolj u nindine grudi. Ivica dlana leve ruke produži pokret pored drške pištolja, pogađajući precizno mesto na protezi.

Oštar pucanj barutnog punjenja ugrađenog u protezu; u obliku sivog dima, razarajući pred sobom materijal od koga su bili načinjeni šaka i prsti, prema Lesliju polete projektil velikog kalibra!

Međutim, ninda je bio već čitave tri stope dalje, skokom bržim od misli i projektil završi na limenom zidu kabine u koju se do polovine zario. Energija punjenja bila je dovoljna samo za to...

Ali i više nego dovoljna da raznese grudi čoveka koga bi pogodio!

— Tvoj veliki adut bačen je uludo, Lieven — mirno reče ninda. — Hoćeš da pokušaš još nešto?

Sitne oči bile su uprte u zid, ali su se sada lagano pomerile prema Lesliju.

— Ne — zareža jednoruki. — Proklet da si po sto puta, Lester!

— Eldridž — ispravi ga ninda mirnim glasom. — Lesli Eldridž. Hteo si da čuješ moje pravo ime, zar ne?

Leva ruka još jednom polete prema dršci revolvera, ali je i sam Lieven znao da je to samo simboličan pokret.

I jedini izlaz za njega, pokret za koji je znao da će mu doneti brzu smrt...

Nož, sve do tada skriven u rukavu, polete kao munja kroz vazduh, nošen takvom energijom da se do drške zario među Lievenova rebra. Šumno ispustivši vazduh iz pluća, džin se povi u pojasu i zanjha na nogama...

Lesli na trenutak pomisli da će njegova ogromna snaga biti u stanju da odloži dolazak smrti, da će Lieven još jednom podići svoje moćne ruke, pokušati da zada poslednji udarac protezom bez uništene šake...

Ali ne...

Život iscuri iz džinovskog tela još pre nego što je ono s tupim

treskom palo na pod. Okrenuvši se u mestu, ninda izađe, zatvorivši za sobom vrata kabine.

Udahnuo je punim plućima vreli vazduh na palubi. U tom trenutku iz tame dopre buka avionskog motora.

Simonds, nekoliko koraka dalje, buljio je u njega kao u sablast.

— Lester! Kako si se ti ovde stvorio, boga mu?!

— Kasnije! — prekide ga Lesli pokretom ruke. — Potrebno mi je gorivo za avion! Hitno!

— Zašto, do đavola?

— Moramo na kopno po pomoć — kratko odvrati Lesli. — Meni se žuri...

— A Lieven?

Hladan pokret ošinu lice prvog oficira i on nesvesno ustuknu čitav korak.

— Lieven je mrtav... vidi za to gorivo, Simonds!

*
* *

Ferkel, ne gledajući, napipa taster koji je isključivao ekran pred njim. Oči su mu i dalje bile uperene u istu tačku, kao da se pred njim ponovo smenjuju slova duge poruke koju je upravo primio.

Njegovi agenti iz Srednje Amerike javljali su o ishodu Vaskezove avanture. Da, to je od početka bila čista avantura, sada je to

Ferkel sa sigurnošću mogao reći...

Avantura koja je ipak završila na najbolji način. Po njega, naravno...

Deker mrtav, Masterson, mrtav...

Čitava organizacija sada je u njegovim, samo u njegovim rukama...

Dok mu ne dosadi, a onda će sebi potražiti drugu zabavu...

I Vaskez je mrtav, i novac uloženi u njegov poduhvat nepovratno je izgubljen, ali ne mari. Bio je to Mastersonov novac, uostalom.

Poslednji deo informacije donosio je i jednu lošu vest, ali... niko još nije napravio kajganu, a da nije morao da porazbija jaja.

Lieven mrtav. Loše, ali je to i više nego kompenzovano time što je mrtav i taj prokleti i užasno opasni Lester. Ninda... smešno i glupo ime za živu mašinu za ubijanje.

»Ajrin« je nestala bez traga u eksploziji koja je, ko zna kako, uništila brod, tako je glasio zvanični izveštaj. Ferkel se prezri-vo nasmeši. Kao i sve vlade sveta, ni vlada te bedne banana-republike nije priznavala svoje greške. Komandant koji je u žaru borbe uništio i nenaoružani brod pod američkom zastavom neće verovatno biti ni ukoren.

Što je najvažnije — nema preživelih. Naravno da ih nema, niko ne želi neugodne svedoke.

Osmehnuvši se zadovoljno, Ferkel ovlaži usne pićem iz čaše koja mu se nalazila kraj lakta. Vreme je da se odmori. I malo zaboravi. Sada se više nikuda ne žuri, a uskoro, ovih dana, može početi da planira neki novi zanimljivi poduhvat...

Prst nežno dotače dugme na tabli pred njim.

— Kerol... šta ona radi?

— Spava — dopre ženski glas iz zvučnika. — Morali smo da je drogiramo, borila se kao prokleta divlja mačka!

— Smiriće se — osmehnu se Ferkel. — Pripremi je malo, Kerol... ja ću doći za jedno pola sata...

Još jedna dobra ideja, osmehivao se Ferkel, zamišljeno odbijajući dimove. Ona mala kineska lutka, Su Ling, odmah mu se dopala... njegovim ljudima nije bilo teško da je pronađu čim je Pitera otplovio na »Ajrin«.

Divlja mačka, dobro je rekla Kerol. Četvorica čvrstih momaka jedva su uspeli da je savladaju, ali će Deri nekoliko dana morati da provede u bolnici. Majstor karatea ili neke druge od tih šašavih orijentalnih veština, ko bi to rekao za onako krhko telo...

Ali savršeno telo. On obližnu usne. Telo koje se može dugo mi-

lovati, osećati kako se ona uzbuđuje pod njegovim dodirima...

I uvek onu istu prazninu u truhu, tamo gde bi morao osetiti snagu, koncentrisanu energiju s kojom drugi muškarci prodiru u telo žene da bi potražili zadovoljstvo za oboje...

Svejedno. On je našao druga zadovoljstva za sebe. Već je blago uzdrhtao na pomisao kako će izgledati prizor kada onaj ogromni Crnac Dekster ščepa njeno krhko telo u svoje ručerde. Mora to snimiti na traku, iako slika ne može nikada dočarati ono stvarno uzbuđenje prvog trenutka.

Duboko je udahnuo i drhtavom rukom zapalio cigaretu. Bilo je vreme da krene, dole, bešumnim liftom, do svog omljenog mesta...

Ferkelu se nije žurilo. I zbog čega bi mu se žurilo, oustalom?

Nago telo devojke, ispruženo na udobnom ležaju, predstavljalo je prijatnu promenu u odnosu na prizore na koje je navikao. Sem toga, nikakva opasnost više mu nije pretila. Taj ninda, ili kako se već zove taj maskirani japanski klovn, do sada je svakako već mrtav. Niko se više ne može umešati u Ferkelovu igru.

Obliznuo je usne i zadovoljno protrljao bradu, cereći se za sebe. Moći će da se naslađuje satima na ovoj čistoj koži i glatkom telu...

Jedna senka pade pred njega. Senka čoveka sa rukom podignutom na udarac!

Ninda! On je... živ?!

Godine opasnosti naučile su Ferkela da u ovakvim situacijama za razmišljanje nema vremena i zato je reagovao munjevito. Leva ruka zadala je podmukao udarac iz poluokreta koji je istovremeno odnosio Ferkela van domašaja ninde, do još uvek otvorenih vrata lifta.

Udarac ne pogodi cilj, jer one senke na gotovo neverovatan način nestade pred njim. Nije bilo vremena da je traži čak ni pogledom, shvati, dok su se vrata lifta zatvarala pred njegovim licem.

Trideset sekundi, toliko vremena ima pre nego što se lift spusti u prizemlje. To mora biti dovoljno da se smisli plan, mora!

Trideseti sekund. Vrata lifta bešumno skliznuše u stranu i on potrča prema telefonu na zidu hola u kojem se našao.

— Dekstere! — vikao je uzbuđeno. — Uzbuna! Neko je prodro u zgradu... zatvori sve prolaze i pozovi ljude! I neka budu oprezniji, prokleta oprezniji!

— Dobar savet, Ferkel — reče neko iza njega. Tihim, vrlo tihim glasom.

Ferkel vrisnu od straha. Osvetljeno zrakom svetlosti koji je dopirao kroz prozor pod tavanicom, lice ninde bilo je mirno, nepokretno.

— Plašiš se, Ferkel? To je ono što želim da vidim... tvoj strah. Pomisli sada na sve one koji su drhtali pred tobom! I tvojim plaćenicima, Ferkele!

Drhtavim rukama Ferkel otrže sa zida tešku konjičku sablju koja je, uz drugo oružje, ukrašavala zidove hola.

— Oho? — ninda podiže obrve. — Ti bi se još borio, Ferkel? Zar još nisi shvatio da je svaki otpor uzaludan!

Svud unaokolo odjekivali su tupi udari dok su se teške čelične pregrade spuštale, pretvarajući ljupku vilu u tvrđavu bez izlaza, izdijelenu na mnogo nezavisnih prostorija.

Ferkel sa užasom shvati da je sam sebi presekao odstupnicu. Zašto nije sačekao sa tim naređenjem? Bar još koji trenutak?

Ili ne? Dekster će gore u centralnoj kontrolnoj odaji pratiti situaciju u svim prostorijama. Dekster brzo misli... treba izdržati još samo malo, pomoć će mu uskoro stići!

Ta pomisao ga malo ohrabri, i on stupi korak napred, podižući sablju na udarac. Zaboga, kako to odmah nije video: čovek pred njim uopšte nije bio naoružan!

— Hajde, Ferkel — reče ninda glasom u kome se jasno razazna-
vao podsmeh. — Napadni!

Sa divljim krikom na usnama, Ferkel zamahnu teškim oružjem.

Bio je to težak udarac, smišljen da raspoluti glavu, ali on nije ni stigao do cilja. Ninde nije bilo na mestu gde je sečivo prozujalo kroz vazduh... jedva приметnim pokretom pomerio se u stranu, sa onim istim prezrivim osmehom na licu.

Elektromotor iza Lesliejevih leđa zazuja. Jedna od teških čeličnih vrata ponovo su se otvarala.

— Napred, momci! — zaurla Ferkel sa nadom u glasu. — Pucajte! Pucajte odmah, ne čekajte ništa!

Dvojica ljudi na drugoj strani vrata znali su svoj posao. Štaviše, znali su čak i s kim imaju posla: sa onim istim protivnikom koji je jednom na neshvatljiv način ubio sedmoricu njihovih drugova u ovom istom lavirintu.

Pali su na pod, ispružajući cevi svojih automatskih pušaka, čim su vrata oslobodila dovoljno prostora da ih provuku. Dekster, u kontrolnoj kabini, zaustavi vrata na visini od samo dve stope nad podom, lukav potez koji je sprečavao nindin direktni napad.

Dugi skok ponese Leslija u stranu, do zida od koga se odbaci levom nogom, pretičući cevi koje su preteći tražile njegovo telo. Zamah je bio tako snažan da se on, sada desnom nogom, odbi od suprotnog zida i zakotrlija po podu prema njima, sa nožem koji mu se stvorio u ruci.

Bilo je to prebrzo za reflekse dvojice ubica, prebrzo čak i za metke koji su tek sada zasipali zid koji je Lesli trenutak ranije dotakao. Dva brza pokreta nožem, samo jedan krik, više iznenađenja nego bola — i sve je bilo gotovo...

Teška čelična vrata ponovo su klizila naniže. Da, Dekster je mislio brzo, veoma brzo...

Da li ima dovoljno prostora za skok nazad? Ne...

Ili ipak da?

Ninda polete paralelno sa podom, osetivši kako mu ogromna težina vrata postepeno pritiskuje leđa. Zaustaviće ga...?

Ne!

Ali Ferkela već nije bilo u holu. Vrata kroz koja je proleteo još su vibrirala od snažnog treska s kojim ih je zalupio za sobom.

Morao je žuriti, pre nego što se Ferkel izgubi u onom lavirintu koji je već upoznao i čije zamke nimalo nije želeo da izbegava i po drugi put...

Zastao je u pola koraka. Ne, to neće biti dobro.

Žurba na ovom mestu mogla bi da znači smrtnu presudu. To je bila lekcija koju je prošli put naučio.

A opet, nije se smeo ni ovde dugo zadržavati, jer će Ferkel to iskoristiti da sve svoje ljude koncentriše na jedno mesto. Ovoga

puta nije u pitanju igra u kojoj mu je, prvi put, dao bar kakotako fer šansu. Ovoga puta radilo se o samoj Ferkelovoj koži i on neće oklevati da upotrebi sva svoja oružja...

Najopasnije od svega bilo je što protivnici, putem televizijskih kamera, mogu pratiti svaki njegov korak. Nije smeo da preduzme ništa pre nego što ta prepreka bude uklonjena...

A to će biti za nekoliko minuta. Čim Tabasko Pit u blizini vile konačno uključi na brizinu nabavljeni uređaj za ometanje televizijskog programa. Srećom, u ovom delu grada nema mnogo kuća čiji bi stanari digli buku do neba zato što ne mogu da gledaju svoje omiljene emisije.

A ni ovo ne bi trebalo da traje predugo. Ninda je već znao gde će naći Ferkela ako savlada sve prepreke postavljene na putu do njega.

Tamo gde i prvi put. U odaji u kojoj je Sumiko, naga i lepa, još uvek mirno spavala na udobnom ležaju...

Osećaj za vreme govorio mu je da sada može da krene. Tabasko Pit obično je držao svoju reč; a ako njegov uređaj do sada nije proradio, neće ni proraditi dovoljno brzo da bi mu mogao biti od pomoći...

Vrata korz koja je Ferkel nestao bila su od drveta, dakle nikakva prepreka. Ali, šta se krije iza njih? I kakva je zamka postavljena za onoga koji neoprezno pokuša da ih otvori?

Čelični prsti ninde sklopiše se oko naslona teške fotelje postavljene kraj stočića u uglu hola. To će odmah proveriti.

Nošena užasnom snagom, fotelja se rasprсну na vratima, vukući i njihove ostatke za sobom na pod. Na drugoj strani vladala je tama...

I tišina.

Jedan šaken, mala čelična strelica zazuja iz nindine ruke. Okruglo staklo pod kojim je sve tlela mlečna svetlost na tavanici hola pršte i zavlada tama. Polutama: uski prozorčić pod tavanicom davao je nešto malo svetlosti...

Bešumno, ninda promeni mesto. Sada je znao Ferkelov plan put do sprata biće posедnut ljudima koji će stvoriti živi zid pred nindom.

Zadržavajući dah, on pažljivo oslušnu. Da... mračna prostorija sa druge strane vrata bila je ispunjena ljudima koji su se tiho došaptavali.

Glupi Ferkel! Potpuno je zaboravio da postoji još jedan put iz ove prostorije!

Eksplzivna kuglica morala je napraviti pravu klanicu u punoj

prostoriji, ali ninda se nije zadržavao da proveri njene efekte.

Okrenuo se u mestu i mirno, kao u svojoj kući, ušao u lift...

Sprat više, oprezno je izvinio kroz stakleno okno. Da, Ferkel je bio tu, sam i okrenut leđima, nekoliko koraka od postelje na kojoj je ležala Sumiko.

Zabavljao se pritiskivajući dugme na zidu, oslobođeno ispod slike koja ga je do sada skrivala. Na svaki dodir, između poda i tavanice, uz vrata prostorije, pružali su se strašni laserski zraci, kao rešetka kroz koju niko ne može proći.

Ninda bez šuma otvori vrata lifta. Sada je stajao korak iza Ferkela koji je zadovoljno trljao ruke.

— Lepa igračka, Ferkel — reče. — Mora da je mnogo koštala!

Ferkel se okrete kao da ga je ujela zmija, ali je taj pokret značio smrt za njega. Grudi mu se sukobiše sa širokom čeličnom oštricom u desnoj ruci ninde... skliznuo je lagano na tle, raširenih očiju u kojima će zauvek ostati izraz iznenađenja...

Lesli nežno dotače ruku devojke i ona otvori oči.

— Les?

— Ja sam, devojčice — šapnu on. — Ustani, idemo odavde...

— Kuda?

— Idemo... svejedno kuda.

Vreme je da se malo odmorimo, zar ne?

Čutke je obavila ruke oko njegovog vrata dopuštajući da je po digne i ponese prema liftu.

»Da, vreme je da se odmorimo«, mislio je ninda. »I to ćemo i učiniti... ako neko u međuvremenu slučajno ponovo ne otkrije formulu onog Garidovog otrova!«

K R A J

KNJIGA ZA VAS

Erik van Lustbader

CRNO SRCE

Egzotičan, dokumentaran triler međunarodnih razmera.

Uzbudljiv roman o nasilju, zavođenju, intrigi i avanturi. Priča o smrtonosnom sukobu dve kulture.

Prepliću se: priča o manipulacijama prilikom predsedničkih izbora u Americi, ubistvena potraga glavnog junaka, neustrašivog Amerikanca Trejsi Rihtera, za bandom kambodžanskih gerilaca i priča o ljubavi punoj erotike.

Roman je štampan latinicom, tvrd povez, zaštitni omot, 590 strana.

Cena 1800 dinara.

Knjigu možete kupiti i na otplatu u tri jednake mesečne rate uz kamatu 8%.

Narudžbenicu poslati na adresu: DEČJE NOVINE, 32300 Gornji Milanovac, prodaja knjiga.

NIRO »DEČJE NOVINE«

GORNJI MILANOVAC

– prodaja knjiga –

NARUDŽBENICA-N

Ovim neopozivo naručujem knjigu CRNO SRCE komada po ceni od 1800,00 dinara.

1. plaćanjem u gotovu sa popustom 20% prilikom preuzimanja knjige

2. na otplatu u tri jednake mesečne rate uz kamatu 8%.

(nepotrebno precrtati)

IME I PREZIME NARUČIOCA

ULICA I BROJ

BROJ POŠTE I MESTO

BROJ LIČNE KARTE SUP

M.P.

datum

potpis naručioca

(Ako se knjiga kupuje na otplatu, narudžbenicu overava radna organizacija)

NOVO!

PA KUA CHANG-KUNG FU

- Najefikasniji kružni sistem samoodbrane, čije se tehnike baziraju na 3000 godina staroj filozofskoj knjizi promena (I Ching)
- Lagano kretanje u krugu sa promenama pozicija ruku i nogu služi kao izvanredna vežba za postizanje harmonije uma i tela, kao i za očuvanje dobrog zdravlja.
- Trening dlana (takozvane zmajevе ruke). Osnovne tehnike hvatova i pritiska »zmajevom rukom« koje možete uspešno koristiti u samoodbrani.
- Trening »zalepljene ruke«: Kada se uspostavi kontakt sa rukom napadača, ruka se brzim okretanjem i manevrisanjem dlana drži kao »zalepljena« za ruku napadača.
- Vežbe za istezanje i savijanje tetiva, struka, ruku i nogu iz stare knjige »Pa Tan Jien«.

Cena knjige 550 din. Plaćate pouzećem, u cenu knjige uračunata poštarina.

KINESKI BOKS
Ravanička br. 9
11000 — Beograd

U aprilu ninda 23

PAKLENI VAKIZAŠI

– Dopada ti se, zar ne? – upita ninda. Glas ispod tamne kapuljače bio je prigušen, ali potpuno razgovetan. – Umetničko delo, dostojno najboljih svetskih muzeja. Lepo bi izgledalo i u tvojoj kolekciji, Brevile. Zove se vakizaši, ako nisi znao.

Brevilove oči bole su prikovane za široku oštricu od bolstavog čelika. U njima se naslućivao pohlepni blesak.

– Tamo će i stići, čoveče – reče. – Gde mu je i mesto . . .

– Ne, Brevile! – ninda odmahnu glavom. – Njemu je sudbina namenila drukčiju ulogu . . . da ubije – tebe!